COLECŢIA de aur
FRIEDRICH MEISTER
Răscoala Burilor
(Buremblutt)
Traducere din germana de na
Cleopatra Marinesco
2.CM
Lditura „DANUBIU”, Str. Dr. Istrate **10**. Buc. **Of. Reg. Corn. 1395/941**

p & scoala Burilor

de Friedrich Meiser

CAP.I.

Soarele de foc îşi arunca suliţele asupra fermei. Familia de buri isprăvise tocmai cinu şi şeful casei rid ca spre cec mulţumirea sa. Deşi în jurul mesei se aflau mae multe persoane, domnea totuşi o linişte mormântală. În general, burii sunt oameni foarte tăcu (i. Astăzi erau îndeosebi de tăcut, deoarece primiseră poruncă de la generalul comandant Jou» bert. Ca toţi oamenii în stare să mânuie o armă, în termen de o săptămână să se adune pe locul obicinuit. Era vorba, iar de o bătălie împotriva duşmanului ereditar, a englezului, o luptă poiuru dreptate şi 1 beiântr. Un match pentru salvarea patriei.

Toji cari se aflau în jurul mesei, purtau acelaşi nume; Pofgicter. În capul mesei, la locul de onoare, sta d = na Cornelia Potgic ei. Străbunica.

Avea aproape o sută de ani. În dreapta oi, se afla Knnudis Potgieter, capul familiei. Avei vreo şasezeei de ani, corpul puternic şi îndesat, iar parul negru încă. În stânga bătrânei, luase loc o blondă fermecătoare, Alida. Răsfă (aţa întregci familii, fiica unei rude mai îndepărtate. Fata era orfană şi Kornelis o luase pe lângă dânsul, deoarece nu voia ea o fiinţă cu numele lui, să se abată în mizerie. La masă. Se mai aflau două femei: Kathn* rina, fiica văduvă n burului şi Adriana, mai tânără decât dânsa, Sofia unuia d>n fii. Lungă ultima, sta cuminte băe* înşul ei.

Ca bărbaţi, erau Floris Potgieter. Soţul tinerei mame şi Stefnnus, fratele său. Pe feţele lor, dârzeida şi vitejia se puteau citi ca într-o carte deschisă.

Mai spre fund. Se aflau trei fetiţe, gemene, iar în faţa acestora Frans Potgieter un tânăr de douăzeci de ani. 11 n liniat frumos şi puternic, cel mai tânăr dintre fii burului în celiilnll cap al mesei, era Simon Potgieier. O rudă.

Kornebs, după ce ei II Icli-a i-am a i orna ml i n i i!” mis.

acum

Înainta, burji! strigii eu. La urme! înjupnii boii ţi taerefi fluviul crocodililor! N’auziţi rum urlu bestiile? \l>rin<lr (i forurile! Vin duşmanii i\u ne putem întemein aici patria! I’un noastră o departe de aici!

— Mumă. Fiiru Kornelis, punând mâna lui aspră pesta «ceia a femeiei. Mamă, Domnul e

drept şi nu ne va părăsi. Acum nu mai suni cm nişte buri rătăcitori, ci un popor cârmuit de oameni şi legi. O să le mu am noi englezilor, dacă nu vor să ne lase în pace—

Bătrâna căzu ar în «morjenta ci de nmi înainte.

Frans se ridică de la masă, pă1 ninse în camera sa, îşi aruncă cureaua armei pe umăr şi pălăria pe cap şi se îndreptă spre grajd. Aici. Lângă ceilalţi opt cai, se afla şi are măsarul lui. Îl mângâie ºC gât. Îl jesaln şi-i puse şaua. Îi atârnă un sac de merinde de oblânc, apoi îl scoase afară.

În prag, se afla Kornelis Potgioter. Frans se apiop de el.

— Plec cu iar azi spre Steynsdorp, tată.

— Bine. După ce voi orândui loata pe aici, venim şi lor după t’ne. Asta în cel mult trei zile.

— Bine, tată. Şi Ohm Simon?

— Va rămâne aici. Pentru a supraveghea negri).

— Atunci mă duc sumi iau înmas bun.

Frans intră în casă, îşi sprijini arma de perele şi se a* proprie de bătrână.

— Cine e? întrebă ea. Cu o vore tremurăioare. Ochi ei slabi nu mai puteau desluşi trăsăturile.

— Frans, răspunse Alida.

— Te duci la luptă, Frans? Du, Ştiu. Llendrik Prinsloo Cornelius înber, Abruhum Bota, Siefanus Bolim. Inci. Ns de Klerk şi Pietr Retief nu fărui în fel. Ai ioşi d „Kn, – (Şi pe tine te vor doborî, Plngle/. Îi vor jara şi sângele nostru. Le vor cuputa pe amândouă. Suni mai sângeroşi ca leii şi mai mişei ca şerpii. Cum te cu amă?

— Frans Po gieter, mamă mare.

— Potgicier? Cine e Potgictar?

Ea nu-şi mai amintia nici de intui ei, marele Ynorirckker, al cărui nuino îl purtase. Ca lată Lucrurile a-u cu departe. Uitase totul, dar absolut to ni. Nmiini ura ci împotriva englezilor cotropitori nu. Căci avusese” rilejul’s. I i. U» noasru mai în de nproao” pe aceşi: lă v blia în gură, pe care-i găsia mult mă răe decât fi. Rele albatere şi decât negrii duşmănoşi.

Îşi spuneau creştini şi luptau împotriva cre anilor… daturi de cafri, pe caresocoteau fraţi. Unde veni au *or.*

distrugeau huna starea şi fericirea. Încet, dar sigur, puneau stăpânire pe top şi toa e, alungând băş inaşii până hăt departe. Citiau şi ei Bibt-a, dar nu-i urmau învăţăturile. Dumnezeu] lor era aurul şi diamantele şi pentru asta erau în stare de orice.

— Şi încotro o luaţi? întrebă ea pe tânăr, revenindu-şi din v sare. Oriunde vă veţi duce, englezul vă va ajunge şi vă va zdrobi. Numai pădurea, pustiul şi văgăunele fiarelor sulbaiece au mai rămas bune pen ru voi.

— Bunicujo, vrem să ne ducem la lup a şi dacă Domnul va fi bun cu noi, vom apăra cu vitejie dreptatea cauzei noastre.

— Astă noapte am vorbit iar cu morţii mei… asta e semn că vin vremuri grele pentru noi. Război. Oh, englezii! Doamne, de ce vrei în ea să nu le ajungă tot pământul?

i) cee sunt atât de nemulţumiţi? Du-te, fiul meu, du-le fă-ţi datoria şi Dumnezeul tatălui tău

fie eu line.

Ea îşi pune mâna uscată pe creştetul nepo ului:

— Atoiputernicul să te păzească. Nu uita să te rogi mereu Lui.

Tânărul întinse apoi mâna surorii lui, văduva.

— Rămâi cu bine, Katliarina.

— Du-te cu Dumnezeu, F nins. Soţul meu a fost tot atât de tânăr ca i ne atunci când şi-a dat viaţa lui Aimi juba. Dar a murit cu un erou. Domnul să le-a bă în sfânta Lip pază.

Băiatul îşi luă apoi rămas bun de la feti (e şi Alida. Afară îl a. Ştepau Floris, Slefanus, Simon. Şi atu 1 lu’. Tăcut, el strânse mâinile tuturora.

— Mâine scară vei fi la Sleynsdorp. P spuse tatăl. Peste trei zile le urmăm. Dude cu Dumnezeu, fiul incu.

În Transvaal, uopţ le urmează zilelor aproape fără tranziţie. De îndată ce upuse soarele, pe cer apărură stele.

Adânci; în gânduri, Frans se lăsa dus de cal. Deodată animaiul se opri.

— Ilolio. Welzier. Ce s-a întâmplat? Se plimbă vreun tigru pe aici?

lunarul puse înda a mânu pe armă şi se uită în jurul lui.

Calul continua să păşească înante. Dar urechile lui ciulite arătau e a e nel n ştii. Îngândurat, Frans sări jos de pe cal. Dar aproape în aceeaş clipă un om, cu o armă în mână, îi tăia drumul...”

— Ce cauţi pe aici la ora asta?

— Mă duc spre Sieyosdoip…

— Şi e atât de grabnic încât trebuie să călătoreşti şi noaptea?

— Da. Nu ştii că toţi burii au fost chemaţi la luptă împotriva englezilor? Nu ştii cam declarat război?

— Ştim toiul, răspunseră vreo trei patru oameni, cari apărură de dindărătul unui tufiş. Cine eşti şi Ce cauţi aici?

— Mă numesc Frans Potgieter.

— Eşti singur? Undezi sunt fraţii?

— Tata şi cu fraţii vor veni peste trei zile. Dar voi cine sunteţi? Şi voi vă duceţi la adunare?

— Locul nostru de adunare e aici, râse unul, cu e în făţişare foarte sălbatică.

Şi apucându-l pe (înărul bur de umeri, îl împinse spre o poiană în care se aflau sumedenie de oameni. Unii fumau din lulele, alţii păreau că dorm.

— Cine sunteţi voi? îi întrebă Frans încă odată. Şi ce vrejide la mine?

Inima începu să-i bată cu putere, deoarece printre albi văzu şi negri înarmaţi cu suliţe şi lăncii.

Deodată un vlăjgan îi smulse frâul calului din mână.

— Trădătorule! strigă Frans şi ridică arma.

Dar căpătă o lovitură năpraziucă la ceafă şi căzu neînsufleţit, jos.

Frans Potgieter îşi reveni în simţire într-o colibă de cafri. Se ridică în capul oaselor – pe maldărul de frunze uscate pe care se afla – şi *se* uită în jurul lui. Lumina zilei pătrundea printr-o

deschizătură, luminând încăperea. Lângă dânsul» văzu un tânăr e. Ire-l priviri cu atenţic. Fata sa uscăţivă era arămie iar pe chica de păr roşu de pe cap. Aven *6* pălărie roasă de vremuri. În cingăloarea îi atârna un cuţif mare de vânătoare şi un revolver.

— Oamenii au crezul e’ai murit, rânji tânărul. Dată ar fi ştiut că lovitura te va ameţi numai, î) i mă; dării au şi câteva gloanţe.

— Dar ce au cu mine? întrebă Frans pe care ţapul îl durea groaznic.

— E război şi câmpiile de aur de la KomaJ nu mn lui creează. Banda, alcătui>a din albi şi negri, fiind al mn fără lucru, străbate ţara în lung şi – n lat, jefuind Formei –, văduvite de bărbaţi. Ucid burii, pen>rul H să vină în ajutorul englezilor.

— C ăţi suni?

— Aproape o su<a.

— Dar el în cine eşti?

— Eu sunt Cert Lolicriug.

— Cum am ajuus aici?

— Eu <evnni adus. Băncii (îi le credeau mori. După, oi nu rrnil cngicz cari ţi-au întors buzunările pe dos. Îiiându-ţi Ş urmele. În imp ce toţi dormeau, eu în am şi recii nil lângă din Lemn aruncat pe ral şi Merge-o în drum nu guşii colilia asin părăsită tunde am poposit. Asta s-a întâmpini nlaliiieri. I, cu pidinţa ca pungaşij să ne fi căutat, dar de gas t, dupii (iun vezi, n-au izbu<it.

i)” co ai făcut asta pentru mine?

l’pentru că te numeşti Potgieter. Peirirucă mă intere6 sca/. I o fată. Anume Aţ da Valentin. Şi a

cărei mamă purta numele de Potgieter”.

Uimirea eelndalt ajunse la culme.

O cauţi pe Alida?

— Da. Poţi să mi spui unde o pot găsi

Da, răspunse fmns, şovăind. Dar ce ai cu ea?

— Şi eu sunt un bur ca d-ia. Un ora bogat din Capetown în cu Iriinis aici se caut pe Alida şi pe alţii. Încă. Dacă şbi undr e fata, poţi să-mi spui fără teamă. Eu nu fac parte con l>. Mda căutătorilor de aur.

— Alida se găseşte la ferma tatălui meu. Dar nu cred să cunoască numele ei de familie. Imediat după moartea mamei ei, tata a ndus = o Din Colonia Capului. Acum e socolila de toţi drept o Potgieter. O poi găsi în ferma Potgieter.

— Ferma Potgieter? sări Cert în sus. Banditţii voiau s-o frans se sculă în picioare. Elătinându = se.

— Atolputernicule* suspină el. Ce putem face?

Se strecură afară din colibă şi Ceri îl urmă. Welzier paştea prin apropiere.

— Uitt. Co-i. Baas Krans. Coneşto înspre Sleynsdorp sau spre cel mai apropiat loc de adunare şi chinină ajutore. O duzină de inşi hotărâţi ajunge ca să se robi în nemer* n «-ii Mie spune-mi încotro s-o iau ca să ajung mai repede la fermă şi voi vedea ce am de făcut. Ho areştete repede, fiecare minut e preţios.

Peste câteva clipe. Cert Loltering gonia spre ferma i iiieninţată.

era aproape miezul nopţii. Oamenii de la ferma Pot

Vifier ilormeali adânc. Numai femei, copii.

Singurul bărbat. Olim Si1111» 11. Knmelis şi d şi doi I îi ai sui pida-eră în nnnpi. A livciţi; i «piv Sieviisdi cp.

1 Venlală. Un urlet sfdbatee trezi lumea din somn. Simon bi pune hainele în grabă şi o Shuglii pe uşă afară şi văzu «: iticden e de siluete.

În (arcul vitelor neliniştea era în tohi. În curte ţâşniră câţiva rândaşi băştinaşi cari începură să ţipe:

— Mbungu, Oubaas! (În limba Joi, fmbungu inseairr de englezi, iar Oubaas – se citeşte Auuias – se numeşte un trib de zuluşi.

Bătrânul se înapoie în casă, zăvori bine uşile şi se pregăti de luptă, fără să-şi piardă cumpuiu.

În cameră apărură acum, h. U liaruiu. Văduvii, care avea în mână o armă, străbunica, inimii pe jelui ci cu roţi de către Alida. Ldtimu veni tânăra ni.111 i.: i. Supa lui loris. În mâini avea două urne.

Trecuseră dembia cinci inimile de-l. I prima alarmă. Feţele femeilor era învine (de deşi ochii lor aveau sttpiri tău» date. Iu vinele lor ourgv-i sângele «nu dor urgaiou de iei, a campionilor libertului, a învingălorilor zuluşilor şi en glezilor.

— Voj îi rea 11 vă mis la oeliim de acoperişului, porunci

Si mon M iipuse fomoi acest iii în loi ea se grăim

— În ar. Îim

Cine – im? cu ochii
e; îiilrel morţi. K l)
u. 1. în
g
en, re
sân ge FI – a.
goi... al /. Smuls lui
Sul Duşii. Pietr
R În În iun
etief piept. să ne
inima * ne ucidă şi
o pe noi?
S decât
au Matebelii
suni şi nu. Sm
engle — & şi-i”!
z I
Nime raspu
ni nu iiM.

Afară urlau uâlliaiii. Iar dijilr un col, al casei se Auzea ţipăiul de spaimă al copiilor.

Sub acoperiş, se aflau trei ochiuri. La cel din mijloc luă loc Kalarina. Care (rase asupra năvălitorilor, ce încercau acum să sfărâme uşa. Câţiva bandiţi căzură. La cele* lalto două ochiuri. Ohm Snnon şi tânăra feme. C, trăgeau foc după foc, în fcimp ce Alida încărca armele.

Năvălitorii se retraseră în umbra unui grup de copsei.

— Au crezut cu dacă pleacă Kornelis şi bueţi, vru rămâne fără apărare, făcu Simon. Imr d din mâna Alic* i

O armă încurcaiu. Sunt Uiuanzi şi Cafri, lucrătorii la câmpurile de aur delu Komali. Nu no putem aştepta 11 nicio milă din partea lor. Trebuie să luptăm până l? i moar e

Se auziră câteva împuşcături. Şi numeroase cinăm-zi a.
tinse, căzură cu zgomot în mijlocul curţii. Deodată se observă ceva roşu. Bandiţii inccnchaseru grajdul.

Gloanţele l>Andi (il<ar zguriară pereţii, dar nu priciiiuiră alte pagube. (atiii urlau de zor strigălul lor de război. Uitlanzi! rosteau blestemi ieribile care înfioară femeile, dar curajul ffer nu slăbi.

Armele apărătorilor mai bubuiră de vreo trei ori şi peste douăzeci de bandiri căzură la pământ, morţi sau răniţi. Tâlharii se înspăimântară, căci nu se aşteptau la o ast

fel de primire. Într-un minut, roţi se retraseră, spre a’s* adun: la o oarecare depărtare de băiaia puştilor.

— Lu mai rămân aici, voi duceţi-vă şi vedeai de mama mare şi de e opii, spu. Se simon femeilor.

Cele trei femei ascultară.

Jos, găsiră străbunica, în scaunul ei obicinuit, ară suflare. Domnul luâbse la dânsul sufletul chinuit al acestei femei care iupia. Se col la cot cu hărbujii pentru viaţa, lţber, tatea. Şi avutul lor.

Kii (lui rina îi închise ocdiâi şi femeile începură să se roage pentru pacea sufletului bătrânei.

Un jipăr înfiorător le trezri. Copiii!... femeile

se repeziră înir acolo.

Căiva cafri, simţiseră să pătrundă în casă, nevăzuţi de nimeni. Adriana făcu doiir vreo câţiva paşi şi se simţi apucată de nişte» braţe goale.

— Copiii! strigă ea. Copiii!

Se smuci cu atâta putere. Încât izbi doi atacatori ăla căror oase trosniră atunci când veniră în atingere, cu peretele. Un culii nemilos însă. Trimis de o inimă barbară, puse capăt vio (i tinerei foniei, astfel cu nenorocitei mame i s-a Cruţă du teica de a vedea patru copii neviuovai zăcând într-o să loara de sânge, luminală de văpaia focului de afară.

Hoarda sălbatică năvăli acum în camera în care se afla corpul bătrânei. Îndărătul unei mese, îi aştepta Katharina. Eu un cnfil mare de vânătoare în mână. Văzând moarta, cafri; şovăiră o clipă, dar albii se repeziră, furtunoşă, spre văduva. Înainte de a ajunge la dânsa, mândra bură căzu pe un fotoliu cu e» fitul adânc înfipt în inimă.

Soarele dimineţii îşi risipi razele asupra ruinelor fermei Polgicter. Cei douăzeci de călăreţi cari străbătură fluviul nu mai putură salva nimic. Puteau, doar, să mai răzbune morţii.

În timp ce casa continua sa ardă. Bandiţi lăiară un bou şi Tifoură un praznic mare. Era vreo şasezeci. Ceilalţi mu* i soiu. Mai încolo, lângă vreo douăzeci de Uitlanzi – albi şi negri – şi tot tdâiia cafri, zăceau găurite de gloanţe ioipurile a doua femei şi a unui bărbat.

Tocmai când petrecerea era în loiu, o grindină de glumitele se abătură asupra ucigaşilor. Începu o goană săllm Dar nul în iz ale a să ajungă în

nuinti a-i mai! ni oii/m îi victime gloanţelor răzbuna. Oare. Şi astfel se sfârşi **primul** episod al războ ului dintre Buri şi Englezi din anul

Cori l. Nttering străbătu tot caninul de luptă, cercetând pretutindeni ni privirea, spre cu găsi cecace căuta.

— Apă. Apă, auzi el din diferite parti

— Duceţi-vă la dracul

Dar în cele din urmă inima lui hună învinse şi pk» ca-ide la brâu fu golită de gurile însetate.

— Beţi... căci tot n o să v ujiue la nimic! Tot veţi muri! Cel puân dacă mi-ar. Spune vreunul din voi ce s-a făcut cu o fat de vreo şasesprezece ani. A! ăla Valentin, ce locuia la fermii Polgieter?

— O fată tânără şi un bătrân cu părul alb? Au izbutit să fugă înspre munţi, răspunse îmi bandit bărbos. Eu <sm văzut plecând! mai dă-mi – să beau!

— Mă duc şi umplu.< na şi-ţi dan apă. Asia va fi răsplata pentru vestea bună ce mi-ai dat-o. Mai mult nu pot face.

CAP. II.

În biroul său din Capriown. Se afla IVler Valentin, un foarte bogat negustor îl n oriişul înlemcint de olandezi în veacul al IT Ira şi că/ul sub stăpânirea engleză în anul 1S0 (». Peter Văleni în Deşi era de origine olandeză, având în vedere că mai toate interesele sale erau în legătură numai eu englezii, se socot<a de multă vreme drept un «pur sang». Nimeni nu-l iubea. Soţia lui uimise nr, mult. Fiul său. Karel neputându-se înţelege cu el. Plecase în Transvaal.

Trăia singur fără famlie, fără prieteni. În Por* Elizabeth, trăia un frate de al lui, dar rum acesta sărăcise în urma matrapazlâcurilor lui Peter, fraţii se duşmăneau.

Pe birou. În fala lui Prier, se zărea un testament pe care-l consulta cu priviri întunecate.

În clipa aceia, pătrunse în cameră avocatul Smudge.

— Prost dispus, după câte văd.

Valentin îi arătă un scaun.

— Da. La loc. Şi ascultă Smudge se supuse.

Negustorul lovi testamentul cu pumnul, apoi ceti: «Last will and testament of Nicolas Bank, ai Port Elizabeth. Cape Colony.

«Eu, Nikolaus Paulus Bank, îmi l «s proprietăţile cu tot ce se gă. – e. Ştie pe ele, precum şi la. TKK) de pfunzi ster **lingi** numerar, nepotului meu Paul Bank, cu condiţia ca în termen de două luni de la data prezentei, s-o găsească şi să se însoare cu unica fiică a răposatului meu prieten Jakob Valentin, anume Alida. Prin asta vreau să repar ceeaoe lumea şi vărul meu Peter au stricat. În caz că nepotul meu Paul Bank nu e de acord cu această condiţie, toată averea mea mobilă şi imobilă că

inn. N-o să fie împărţită între Aliila Valentin şi Karel Valentin. În termen de şase luni, Pani Bank trebuie su afle conţinutul prezentei Drept executor testamentar îl numesc pe vărul meu. Negustorul Peier Valentin din Capolowu. Şi nădăjduiesc ca aceasta va proceda astfel ca să repare nedreptatea făcută fratelui său Jacob». Omul se

întoarse spre avocat. *Y – E* datat 7 August 1899. Ei, ce spui tic asta? Nu mi-a lăsat nicitin ponny. Mic, celei mai apropiate rude! De ce râzi?

— Nu râd... mă mir doar de – ca să-i spun aşa – miopia dumitale.

— N-am re face cu mirarea dumitale. Ku cred că-i bine eu refuz cererea răposatului.

— Ba de loc, răspunse Snnidge, luând documentul în mână. Mai întâi: – Paul Bank. Care se găseşte la Johannesblirg, e poate – nsurat acum. Al doilea – Alida Valentin de rare nimeni nu ştie, şi-a pus poate şi ea floarea de lămâita pe cap. Al treilea – Paul Bank e poate mort. AL patrulea – cu Alida o poate la fel şi al cincilea – şi e cu putinţă ea Paul Bank să n o poată găsi pe fată în termenul stipulat în testament. Dumneata ştii unde se află ea?

— Nu. Se zice că un bur, anume Polpicter, rudă cu mama ei a luat e în Transvaal. Ducă e adevărat, nu ştiu.

— Să vedem dar mai deparie; glorioasa noastră regină e pe cale să pornească războia împotriva Transvaolului, pentru ca să-i înveţe pe buri, cari nu sunt mai buni decât cafrii, ce înseamnă să te împotriveşti englezului şi să te porţi atât de neruşinat, încât să nu-i cedezi minele de aur. Scurt: peste puf îi va fi tămbălău mare în Johannesberg şi deci nu e exelus ca şi Paul Bank să păţească ceva. În cazul acesta fiul dumitale se vu însura cu Alida şi toată averea asta va intra în raza dumitale de acţiune.

— Hm! Eşti o vulpe bătrână. Smudge. Dacă vrroddtă Oiamberlain, ministrul Coloniilor îşi va

da demisia din pohiii lui. Nu cred să aibă urmaş mai bun ca dumneata.

— Mulţumesc, prietene, rânji avocatul. Fiul dumitale Karel şi Paul Bank, sunt amândoi în Transvaal. Certându-re «îi dumneata, Karel a devenit, duşmanul patriei engleze. DeaiH-ia nil se va înapoia acasă, ci se va înrola în rândurile burilor. Ştii. Tinerii romujitici au întotdeauna idoahrrî! T”.

va face şi Paul Bank, ai cărui părinţi au fost olandezi. După mim ştii. Toţi olandezii sunt rebeli. Înăseuti. – şi mal departe?” w

Mai ştii… vine an glonte, un şrapncl şi s-a zis cu Paul

Buuk.

— Astea sunt eventualităţi

— Stai, că n-am sfârşit. Ani aici un om, care deşi e născut bur, a hoinărit uiâta prin lume, încut azi e un om fără patrie. În ziua când cu venit aici pe bordul unui vas american, polipu l-a. Arestai pentru că prea îşi făcea de cap cu un Revolver. M-am interesat de ol şi am văzut că-mi [ţoale sluji, cândva.

— Ciun M chinină?

— Gert Lolierijig. Aoiia ca un lup. Pentru bani face orice.

— Şi mai dejuirle?

— Îi dăm 50 de pfunzi şi-l trimitem în Transvaal.

— De ce?

— Asia o îiiifrcixirc de om deştept? Te învoieşti cu el şi-i mai făguducşli încă 500 de pfunzi dacă

duce la bun sfârşii proiectele din le. Nu trebuie să = spui, însă, cu Paul Bank are ceva de moştenii. Ţi-l trimit eu mâine. La revedere!

Avocaud ieşi afară, dar apoi îşi băgă capul prin de schizăiurn uşii:

— că liga nul iista îţi nimereşte şi o muscă cu revolverul.

Apoi dispăru.

— Ce voia să spună el cu asta? se întrebă Valentin. O fi crezut, [ionic...

A doua zi, apăru un sirăin înalt, roşcovan, care ceru să vorbească cu şeful.

— Vii din partea avocatului Smudge? îl întrebă Vap fenitin.

— Da, Baas”.

Gerl îi înlinso o scrisoare pe care Peler o citi.

— Vad aici că avocatul ţi-a spus despre ce e vorba.

— Da? Aşa scrie acolo? Ifm! Aproape că habar n-am

— Cum? Nu ştii despre ce e vorba?

— Ştiu că trebuie să primesc 500 de pfunzi dacă în termen de – şase lui th predau cuiva o scrisoare.

Negustorul îl privi cercetător.

— Să fim scurţi. Eu vreau să zădărniceşti un plan d «căsătorie între acest Paul Bank şi nepoata mea Alida Valentin.

— Aşa, hm! Şi mai departe?

— Acest Bank e o puşlama pe care nu-l doresc în familia mea. Ei, vrei să preiei treaba?

— Dar fata unde e?

— Cică se aflu în Transvaal. La ferma unui

oarecare

Potgieiter. Misiunea dumitale constă din a-l găsi pe acest Bank şi de & nu-l pierde dan ochi timp de un an de zile – în cure timp, poate să şi moară sau să se căsătorească. Treaba lui. De înlătu ce sfârşeşti cu el, primeşti banii d-tade. Şi cu cât

mai repede», cu atât mai bine, termina omul, cu o privire ce spunea multe.

Gerl îi privi cercetător.

— Injeleg.

— IVe-um înţeles?

— Du.

Valentin răsuflă mulţumit şi Şi frecă mâinile. Îşi şi vedea planurile înfăptuite.

— Încă ceva... Şi fiul meu Karel se aflu în Transvaai, înrolat, desigur, în armata burilor. Dacă-l întâlneşti, au vorbi prea multe, căci deoeamdută e puţin cam pornit. În tot cazul, am suli dau o scrisoare şi pentru el. Numai de Bank să te cam fereşti, căci e cârcotaş nevoie mare.

Vestea asta mă umple de plăcere.

— I'işti bun ţintaş?

— Cam aşa ceva.

Gert l. Ottering primi cei cincizeci de pfunzi şi un bâlet de tren pentru Johannesborg.

Când ajunse în stradă, clătină din cap.

— Ce vrea păcătosul acela de la mine, ştiu eu. Dar şi-a cam greşit socoteala. N-am poftă să devin ucigaş. Gert Lottering e un bur care-şi cunoaşte datoria. Asta n-ar fi trebuit o uite.

CAP. III.

Trecuseră Ired luni de la atacul de la ferma Potgicter, Războiul începuse la 13 Octombrie. Urmară numeroase bătălii, de mare răsunet. Burii pricinuiră englezilor pierderi grele, deşi numărul acestori era mult mai maro. Asta venia de acolo însă, că englezii luptau doar pentru aur, pe câtă Vreme, burii pentru femeile, copiii şi pământul lor.

I. a răsărit de I ransvual se aflau ţinuturile Swazişilor şi Zuluşilor, cutreierate de ageni englezi, cari încercau să îi» dive triburile războinice împotriva burilor. Lucrul ne & sta Îmbuti în mare măsură deoarece sute de războinici zuluşi porniră la luptă. Swazişii şi Balutoşii rămaseră însă liniştiti.

În partea sudică a Tnansvaahtlui, în districtul Vrijheid în ţinutăil Insandalana. Un călăreţ străbătea o vale. Tânărul călăreţ era Gert Lottering.

Nicneri, o aşezare omenească. Tei, colo câte o ocl bn de eufri jtărăsită. Doar câinii rătăciţi îl mai primeau cu lătra» lud lor Nfios.

În cele din urmă ajunse la un sat de cafrii. După ce-l străbătu, din timbra unei colibe apăru un războinic zulus. Care. Luându-şi tolba de săgeţi şi o suliţă, se furişă îndărătul i' Jiluiv lulu>.

— Ajuns la margin ea i. Noi piiuic, călăreţul descăleca. Hia jos şaua de pe cal, a prime un loc şi începu su pregătească ceva de-ale juâutarei.

Deodată, se auzi o delunaiira ţi caldăru. Şa ou a. F>a ce-o pusese deasupra Jocului, se răsturnă. Găurită. Omul lua şaua şi se auzi o altă detunătură

şi upro; pe imediat apăru un zulus.

— Dacă e numai unul, murmură Cert, să poftească alunebâncoa!

...Negrul văzând că iar: nu-şi nimerise (iuta, aruncă puşca îşi apucă sili i lui.

i, (iert îşi duse mâna la tocul revolverului, dar acesta era gol. Pierduse probabil arma în timpnt galopului. Ce putea acum cu lui cujil de \ar. Ăiou-rc în mânu, întoirâva ivnui negru înarmat eu o sulia?

Albul îşi îiilăşurii braţitl stâng într-o pătură, apucă cuţitul cu dreptul şi aşteptă pe ziilus. Acesta se apropie da Gert şi ridică suliţa s-o repeadă în duşman, dar acesta făcu o mişcare vioaie şi-l răni pe negru sub braţ.

Negrul se repezi în alb şi-i împlântă suliţa în braţul înfăşurat. Fienil atinse carnea. Urmă un corp la corp înfio* rut or şi ambii luptători se tăvăliră la pământ. Deodată greaua suliţă nimeri în mâna negrului care dinte un soit fu în picioare, învârti fierul în jurul capului, repezindu-l apoi spre Gert. Pălăria de fetru moleşi tăria loviturii, dar tâiând bur muşcă ţărâna.

Când, peste câteva minute îşi reveni, văzu pe zulus aplecat asupra sa, cu cuţitul lui de vânătoare în mână. Nu era obiceiul zuluşilor să-şi lase duşmanii înfrânţi, în viaţă, aşa cu Gert aşteptă lovitura de graţie. Sălbaticul ridică cuţitul, dar nu-l împlântă 5 n om, ci trase cu urechea. Din depărtare se auzea un zgomot neobicinuit. Sălbaticul spuse ceva în limba zulusă. Se ridică în picioare şi întinse învinsului cuţitul, fără să-i fie teamă că aces-l gest i-ar putea deveni fatal.

Zgomotul se apropia din ce în ce.

— Sunt câini, făcu Gert, ridicându-se de jos. Credeam:

că sunt alţi zuluşi”.

Zgomotul deveni mai lămurit. Probabil că erau mai mulţi câini… Zulusul adună în grabă câteva pietroaie, iar lui Gtert începu, pentru prima dată „să-i fie frică.

Peste puţin, apărură şi câinii. Văzând pe cei doi. Oameni se opriră, ridicară boturile în sus şi începură să urle. Pe Gert îl trecură fiori. Câinii aceştia, aparţinând desigujr fermelor şi sătelor de negfi, rămaşi” fără stăpâni, se adunaseră în haite şi fără îndoială se ospătau pe câmpurile de bătaie cu carne de om.

Df” viaii! un dulău – mure siicpezi nsupra lui o ori. «nueântin – de pup! Cu cobii, lui<; U bdie lânrc îi mna-a pilc!… În loc să fugă. Buşii naşul apucă un dulău de picioarele dinapoi şi îiir. – pus/i-l îi; vârâe. Ecu. Ca o inoiişcă, lovind câin i ce i; păc-i. Nsupiu albului. I’iofiiâiirl de aceasta iider* venije. Albul se scula repede şi stând spate la spa. Ie. Cei doi ea* meni începui i sivi ple Impui! i la l’iare. În! îiărâiviie.

l. N iiicu îr-grtâziio; – se auzi în noapte şi o pala albă se de-vmnă în inamicii).

— Calul mea! şi; Va (Ieri. Mânuind sălb-Moc ciii tul prin undiimea cămilei.

Dinte un sall, /. Nliisul ajunse la cal, sâi-i pe spinarea lui, îşi făcu drum p,.1: raidul de boşii; se upocnndu-i pe Gert de… Îl ai am ip cu e urme zisul, în şea. L’este pujiu, urle tele că fiilor

rămaseră depane în urma im.

Calul, (remnrând din lui. Corpul din cauza spaime, la un moment dat se polu-ni, anin! and oamenii cui e o! o

Cei i zăcu o el apă: n nos miire, pe spate. Apoi se culese de jos şi privi în jurul lui. (aiul dispăruse. N'e i ziilusul nil se mai alia aeo, u. He aşeza pe-o piatră, eu capul în mâini, liana pricinuită de suliţă, îl durea, larii să mai vorbim de rănile luciile de corpi dulăilor.

După o vreme, se scula, şi O luă l; l diurn. Înccd. Ia îi – lumplare, fără linia. Merse as lei, ore întregi. Deodată, se opri. O lumină roşiidică, îi apa ruse în cale şi di Şi inse o umblă.

— Bună seara! tăcu Con, aşa, între doară.

— Buna seara! îi răspunse o voce bărbătească. În limba olandeză. Cine-i acolo”.

Gert răspunse, tare:

— Vino iieoa. Pliem. Io şi njuiiî-mi… îmi moi poi!…

Vocea i se stinse şi neicric tu! căzu. Greoiu. La pământ.

— Cine poate fi, (mă? ajunse o voce femeiuşcă până în urechile tânărului.

— Nu ştiu, copilele Mai bine intră în casă.

Gert simţi căci ridică cineva pe braţe, apoi îşi pierdu „iinnştim (a. Când îşi reveni, se afla într-o cameră cu raia. Iar în bătrân cu barba căruntă î; examina rănile. O falā blondă frumoii să se uita compătimitoare la el.

I.n un semn al bătrânului, fata tăia eu grijă părul din jurul rănci clela cap. Apoi se duse’s aducă o ceapă mare. Verde, iar bătrânul obloji

rănile eu cojile acesteia.

— Asia va trage afara otrava din muşcăturile câinilor. Imnuri omul.

Gert, închise ochii şi

CAP. IV.

Locuitorii niicujci ferme în care Cert găsise o primire atât de călduroasă, erau Barond. Şi Maria. Grenits.

Maria se afla la ferma de v-eo câteva luni, deabia. Proprietarul unui car cu boi care veniu. Dinspre nord, o găsise în drum, alături de un murihuud. Ambii fuseseră goniţi de hoardele de incendiatori. Bătrânul muri»: fu îngropat chiaf acolo, iar fala iruovăiaşi, cu dragă uinui, cai a vana. Fata, îmbolnăvindu-se în urma aventurilor, ruinase la Grenits şi zăcu multă vreme. Se înztirăveni, dar ininiele ei dinnain e nu şi-l mai reuminti. Singurul lucru ce = şi amintea era sânge, incendii şi omoruri. O Iroic/a simplu Marin şi trecea drept fiica lui.

În casă, se mai aflau două fiii (e: câinele lup Wucker şi o tânără ziilusă cu numele Ifabiiliila. Lnir o zi, negresa îi povesti că în drumul ei venise odaia un negru cu pana de Şef în păr care la «lespăr (are îi «biruise un Imit.

— Lnir o zi voi reveni. Îi spusese e. L şi atunci vei fi Inkozikusi cu mea… Adică un fel de contesă. Dar trecuse multă vreme de ulunci. Ilăzboiiicul nu se mai urâtuse.

A doua zi diiuinea (a după venirea lu’ Gert, omul sta cu faţa încruntală, plină de griji.

— Ce i «pasă sufletul, iubite tatu: ” îl întrebă

Maria

— Mă întreb ce, – o fi cu străinul acesta? Generalul Jou” bert mu aşieaj) tă în tabăra sa de la Tugela. Chestia nu suferă nicio întârziere. Dar vezi că nu te pot lăsa singură, aici, cu străinul acestui

Maria se uită la el cu ochii ei serioşi.

— Nu sunt eu în primejdie, tată-., ci tu!

În această clipă, se auzi vocea rănitului.

— Cheamă cuinii îndărăt. Peter Val-Val! De ce îi asmufi asupra mea? Mă sfâşie – dar treaba murdură ce mi-o propui lot n o voi face!

Grenits clătină din cap.

— Îţi rămân Dnbulula şi Wacker Mâine plec. Tu fu-ţi datoria nici pe lângă bolnav.

A doua zi dimineaţă, Grenits încăleca şi o luă spre fluviul lugela. Acolo aude Joubert îşi instalase lagărul.

Un miros plăcut de friptură gâdilă nările rănitului care fără să stea mult pe gânduri, aruncă blana de şacal cât colo, pentru a se ridica.

Un mâruil «ineninjător îi aminti locul unde se afla.

— Alia. Tu eşti paznicul! făcu e. L, atunci când întâlni ochii câinelui. Straşnică regiune! Pretutindeni numai câini. Tare aş vrea să ştiu unde mă aflu?

Deodată câinele mârâi mai tare şi Gert auzi de afară un zgotnof de copite. Peste pufm un călăreţ privi prin uşa întredeschisă.

— Halo, baas. Coboară şi intră. Făcu Gert.

Călare) ul aparţinea fără îndoiala mi Libiei burilor, află. Toate în apropiere. Era foarte bine

înanniait.

— Cine eşti şi unde este irumoa. Su Jouffrouw, (fecioară) a lui Grenits?

Fură să mai aştepte, vreun răspuns, străinul sări pe cal şi dispăru.

— Curios, făcu Gert, scurpinându-şi vurful nasului.

Câiuele deveni neliniştit, alerga spre uşă, apoi reveni la Gert, urcându i se eu ambele, picioare pe piept.

— Ce vrei? Să vin cu tine? Eu nu prea înghit câinii, dar cu alde indivizi ca tine, mai fac excepţie.

Se sculă şi se apropie., clătinându. Se deuşă. Câinele dădea vesel, din coadă.

— Ei, ce e? întrebă tânărul, aruncând o privire pătrun* zătoare afară

Câinele ţâşni afară, alergă câtva timp, apoi întoarse capul, spre a vedea dacă omul îi urmează. Din depărtare, se auzeau glasuri... şi slăbiciunea dispăru din corpul bolnavului atunci când recunoscu un glas pe care de multe ori îl auzise în cursul delirului său Feste câteva secunde, se afla în grădină şi în ea văzu pe călăreţul de mai adineauri aţinând drumul tinerei fete, care se întorcea de la fântână.

— Nu trebuie să-ţi fie frică de mine, frumoasă fecioară. Nici tu nu te-ai arătat neprietenoasă cu mine.

Mar ia îl privi liniştită în ochi.

— N-am fost mai prietenoasă cu dumneata, decât cu ceilalţi vizitatori ai tatălui meul, să mă să trec, baas Valentin.

Gert, care se afla la o oarecare depărtare, îşi ascuţi auzul.

— Aha? Vasăzică vin mai mulţi vizitatori la tatăl cH de? întrebă şiru nul, ironic.

Străinul îşi cum greşise socoteala, deoarece câinele se uruncu deodată asupra lui, aruncându-l la pământ, dar fără 4 i-i căşuna vreun rău. Înfuriat, Valentin sări în picioare îşi numise arma de la umăr şi ochi credinciosul animal.

Cu un strigăt uşor, Maria apucă câinele de grumaz.

Nu ţi-e ruşine, baas? Eşti nu bur, sau un englez?

— Un om care înfricoşează o fată nu mai stă la discuţie mi) ucidă şi un animal nevinovat, făcu Gert, apropiându-se.

Valentin îşi aruncă arma pe umăr şi se dădu la aparte, nju e a-i face loc feliei, apoi se adresă lui Gert;

— Crirui despărţământ apari îi fi f imp e Feldknrnetul fieful de. – , j) u. (amuimiluij d-tiuo?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— După vorbă, îmi pare că că; un l; un.

— Asta. Şi suni.

— De unde vii?

— Din v. Apeiown. Dacă vrei să în.

— Pe cine cauţi nici?

— Pe d-ia.

Celălalt îl privi cercetător.

— Hişii bolnav? răspunse căilurejnt. Ducând lui deget la frunte.

— Nici gând.

— După cai văd, atunci eşti în mate minfile.

— Exact… Şi am o scrisoare pentru d-ta, răspunse rânitiK, căutându-se prin buzunare.

— De la cine? întreba Valentin. Înmărmurit.

— Răbdare. O să afli îndată.

— Ciudat, făcu Valentin, dupăce citi scrisoarea ce i-o înmânase Cert. Citesc aci ca d-tn trebuie să rămâi mereu în apropierea lui Paul Bank.

— Dacă l-oi găsi, numai.

— Nu e departe de aici. K Eeldknrnetiil despărţământului care se află acum pe malurile lui Bufnllo-lâivier. Dacă ui fi sănătos, în ui putea întovărăşi şi acum i>înă la el:

— Sunt sănătos, însă deocamdată mi-e foume. Dac ai vrea să pofteşti înăuntru, ne-a ui putea ospăta dintr-o friptură şiruşnică.

— Ifi fuc rost de un cal, mai întâiu, apoi vom vedea.

Şi surind pe spinarea calului suu, Valentin dispăru în depărta re.

Gert intră în casă, fata i servi masa. Dar. Cu toate glumele lui, băiatul observă o adâncă tristelă pe chipul Mar ei.

— Jouffrouw Marin, făcu Gert senlându-se de la masă. M’ai îngrijit atunci când nu eram bine. Eu nu voi putea uita lucrul acesta. Trecem prin vremuri foarte grele. Englezii, sălbaticii şi câinii s-au dezlănf. Uit împotriva consângenilor noştri. Dacă te vei afla vreodată în primejdie, nu uita că Gert Lottering! (i e prieten. Chianiud… şi fii sigură că va alerga în grabă.

Maria îi mulţumi, râzând.

— Îmi voi aminti de cuvintele d-tnic.

Afară se înfăţişă un bur cu un cal. Gata înşeuat

— Eşti gata, Neef? strigă omul prin deschizătura aş i.

— Vin Ohm! răspunse Gert.

Peste un sfert de oră, Gert se depărta de Spitzkopje.

CAP. V

Vreo optzeci ele cure acoperite cu foi de cort, îngrămădite în cerc ţi straşnic păzite, conjincau muniţiile şi au nientele ici, coio. Locuri. Buni vegidau. Diwâvid o viaţă grea, prin codri: şi prin câmpii, burii erau deprinşi elin fragedă copilărie, să vegheze, să stea la pândă şi suşi apere pielea atunci rând împrejurările o cereau.

Sosirea lui Karel Valentin şi a însoţitorului său nu trezi prea mare mişcare printre oameni. Cei doi de calxara şi Valentin îl conduse pe Cert la general. Lukas. Meyer era un bur ca oricare altul şi nimic în elnti-l deosebea pe comandantul oştilor sudafricane. Comandantul se uită, scrutător, ia străin.

— Frumos din partea d tale cu vrei să ne ajuţi. De. Unde ai căpătat rana «lela cap?

Geri îi povesti, foarte, cinstit ce i se întâmplase, adăugând şi câteva amănunte din via (a sa de mai înainte.

— Bine, scoatem no: ceva din d-ta. Dacă vrei. Poţi face parte din despărţământul fcidkornetului Bank. Ştii să călăreşti şi să tragi cu puşca?

— Puiie-ină la încercare, Oltm Mcyer!

— R’ne linele, răspunse generalul bătând» I pe

umăr

— Dacă îngădui. Ohm Meyer, mă duc să iau mânzul acela de colo şi-l voi călări fără şea.

Cert se îndreptă spre cal, <io când ajunse în dreptul burilor şi basutoşilor. Privirea lui căzu deodată asupra unuia în care, cu uimire, recunoscu pe sălbaticul de mai den «îl zi. Nu, nit se înşela. Tânărul şcîi adresă o privsrc atât d rugătoare, încât Cert nu făcu niciun semn băştinaşului, ci se îndreptă spre cal. Piva lâr/. Ui însă. R*!”; >. O* Verşi rok. Bure Care-l însoţia pe Gere, observând schimbul de priviri se a. Topic de zuli’s.

— Cine eşti în? îl întrebă el. Aspru.

— Cine sunt pu? iv – uimise – firul mândiu văzând că nu o mai putea ascunde. Fu sunt Menondoi

Explozia unei granade n-ar fi făcut un zgomtfl mai mare. Cil auzul acestui nume apari naiul celui mai cimigios şef de trib din tabăra duşmanilor.

— Punoji mâna pe el! r: e auziră zoo! de glasuri, deodată.

Dar inamic ca vreo mână să-l atingă, cu un salt năprasne: – i. L: srl m> pomeni în spinalei unui cal… Spre a o zbughi în o săgeată.

u traget! strigă T.ukas, atunci când burii puseră mâna parme. Divă e {… «. Mlovţâr: d…»?;

1 şi orândeti-l de vin.

Când Gert se apropie de cal, fu depăşit de un tânăr, care apucă animalul de căpăstru.

— Nu te atinge de cai! Vreau să-l prind cu el pe zuius. Eu sunt Feldkometul Bank.

Şi sări ca o zvârlugă pe spinarea animalului.

Copitele calului aproape că nici nu atingenu pământul. Distanta dintre el şi fugar se micşora văzând ou ochii. Deodată calul zulusului începu să şchioapete. Iar băştinaşul fu nevoit să descaleci.

Goana continuă, deoarece zulusul era un alergător de elită, dar în cele din urmă, bidiviul îl ajunse. Auzind copi: ele calului, zulusu) se opri şiaşteptă, mândru, pe călăreţ. Depărtarea dintre cal şi băştinaş fiind prea mică, animalul depăşi pe om şi zulusul piotitu de ornantă clipă pentru a sărt în şea, lângă călăreţ. Cei doi oameni se rostogoliră la pământ, iau Paul Bank. Din cauza loviturii căpărute. Rămase în nesimţire. Dar mai înainte ca zulusul să se rideo de jo”. Îl doilea urmăritor – Karel Valentin – cu un foc de revolver, culcă pe negru! a pământ. Karel descăleca şi se repezi la Bank, dar acesta, revenit, se sculă repede în picioare.

Deodată, cu o iuţeală de nedosoris, zulusul se sculă de ios, ţâşni în spinarea armăsarului lui Bank şi animalul se isternu pe goană. Focul lui Valentin îl rănise uşor şi «:! râul indigen se prefăcuse că-i lovit de moarte. Adjutantul suri în şea şi-i vânătoarea reîncepu. Peste câteva clipe, fugarul şi urmăritorul lui dispărură din văzul burilor. Valentin se întoarse târziu de lot. Calulliei era acoperit de spume.

— Unde e zulusul? îl întrebă Cert.

Dar nu primi niciun răspuns. Nici nu era nevoc, de altfel.

Maria Grenits, în pragul casei, scruta zările. Peste câtva timp se apropie, cineva de ea.

— Ce-i, Dabulala? o întrebă fata. Ai primvt veşti proaste că (ba pierit surâsul de pe buze?

— Mi-e inima grea, răspunse africană.

— Ia spune-mi ce te doare.

Dabulala clătină din capul ei creţ. Maria o priv: cercetător.

— Ţi-ai pierdut omul?

— L'nm găsit şi l am pierdut. Omni meu era şef l Menondo, războinicul fără frică. Acum e mort, iar eu surd în gpijatn şi din cauza ta, fată albă.

— Din cauza mea?

— Da, Qjnu] care l-a răpus pe Menondo, to-a părăsit pe

tine aii dimineaţa. Dar nu l-a înfrânt pe şef în luptă dreaptă. Corpul şefului însă nu mai e de găsit. N'o fi vreo vrăjitorie la mijloc?

— Prostii, Lalo! Dar de ce te îngrijorează soarta mea?

— Pentru că urmele omului alb duc pe războinicii lui Menondo până aici. Trebuie să fugi acum, Maria auzi? Furia războinicilor lui Menondo o mai mare decât aceia a tigrilor!

— N-am să păţesc nimic. I.ăla, pentru că războinicii îl cunosc pe tata care e în bune legături cu ei.

Totuşi, aproape imediat, Marin, care începuse să se teamă serios de fur; u zuluşilor, fugi în pădure şi peste puţ. N războinicii zuluşi năvăliră în casă. Fireşte că nu găsiră pe nimeni şi necazul lor să mări şi mai mult.

Strecnrându-se (un lândipse din pom în pom, alba şi negresa, urmate de credinciosul Wacker,

dulăul uriaş, se as* cunseră bine în pădure. Din ascunzătoarea lor auzeau foarte desluşit urletele de dezamăgire ale negrilor.

Deoda a, Maria o apucă pe Dabulala de braţ Printre pomi văzuse înişcând-o o pată nelămurită.

— Un călăreţ pe un cal alb, murmură Dabulala.

Ce putea un Singur călăreţ împotriva unei. Sumedenii de războinici zuluşi?

Ochii Mariei întâlniră, pe neaşteptate, privirile unui sălbatic şi peste o clipă urmăritorii scoaseră un urlet de triumf, văzând-o şi ei. Dintr-un salt, primul sălbatic fu pe locul unde se refugiase fata, dar mai înainte ca indigenul să arunce suliţa, Wacker zbură drept în pieptul războinicului şi om şi animal se rostogoliră pe povârniş, răsturnând în drumul Iot şi alţi zuluşi. Peste puţin, urletul câinelui se transformă întir un geamăt de durere. Maria crezu că-i sunase ultimul ceas.

În clipa aceia, aerul fu spintecat de un ţipăt prelung tfdoma unei trompete.

— El e, strigă Dabulala. Şeful meu!

Când războinicii auziră ţipătul, un singur urlet răsună în toată valea:

— Menondo!

— Da. Jubilă Lala, şeful şi stăpânul meu. Şterge! – o Alt* fel o va răzbuna crunt auzind că v-aţi legat de nişte fete nevinovata şi fără apărare.

Marin nu-şi reveni decât pe patul ei, în casă. Aventura wl ar fi fost oevn demult uitat, dacă în pragul uşii n or fi aţ & PMI un războinic zulus. Apariţia acestuia o speria.

— Sora mea albă nu ocinne să se sperie. Acesta e şeful – auzi eu vocea Dnbulalei.

— Cedai îi unde suni?

Menondo ridica braţul.

— Le-am poruac t – a se înapoieze. Penirucu să nu-i jeidă Jiecazul meu. Răspunse e! A –, de L – al t alba pe De dormi îmi Ştiia. După ce mă voi ocmmi. **Pire** şi eu!

— Cine în îi adus aici?

— Zăceai ca o înoată, surioară: fii; i Dalnil da… < b>a adus Şeful încoace.

— L (i muljunie. Se şefule. Pot să: e servo. Se şi eu

Şelul r dică braţul şi divina aluiu-i li; ign<a fotei, de seamă că mesia era insâncer l pe tic uni recni. Ş găuri de un glonte. Fes e câte la inimile, rana era curajalu, de „în fac* iută. Şi bine bandajsia. După ce şeful m* ospălă pe satinatesc înliiisc pe un (hvan şi adorm. Maci. I tiu se culcă, ci că = mase de pa/a pentru orice cveulnal” ale.

Dendul. I, îşi inimi de Wncker, bravul anima) care-i sal vase viaţa şi fără să mai sica mult pe gânduri, se repe/.1 în căutarea lui. Nu pl, sie umil timp. Îl auzi aciuind şi când se aplecă jos, să 1 mâncăii*, se ridica în picioare cu un (apă; de groază. An în lui /. Acea peste un sălbalec mort. După ce şi mai reveni, se îndreptă, clăliiiându-se. Spre casă.

— C’ne e acolo? se auz. I o voci; bărbătească, vorbind l mba burilor.

Marin se opri, încremenită. A110 necazuri acum?

— Răspunde! se auzi, tar. Vocea.

— Eu sunt. Răspunse fala, tremurând.

— O fain! se auzi vot ca, surprinsă. Cine eşli şi ce cauţi nici, în noapte? Dacă ieşii unul din strigoii din Spitzkopje, îţi trimit şi! e un glonte în cap.

— Nu sunt strigoi şi nici mi-e casa. Dar d u> cne est?

Marin auzi un zgomot de copite şi pes e o el că un ălărej se aplecă în şea. Sure a o privi mai în dennroape.

— AVat Drommel lleda Eeldkornet! lktas Bank! la **vi** «io n cea!

Un alt cală vei se apropia acum.

— Welmi, Jnn, ce e?

— O fală albă. După elle mi se pare.

l cidkorm tiil săi-l din şea. Apr nse un eliibrii şi se apropie de fată.

— Tarlă mă. Domnişoară, făcu le ldkot-neliil. Spune-mt cine eşti. Şi ce cauţi, singurii, la ora asta din noapte, pe a>ci?

— Casa aceia de colo e a mea. Dacă vr-ţi, puteţi pofti acolo.

— Muliiit se Lin, împreună cu omul meu, căutăm un războinic zulus. Spion în solda englezilor.

— Cuulaii în zulus în regiuncu asta în caic se aflu mii de indigeni?

— A fugit pe un cal alb. Numaj prin acest animal nădăjduim să = i dăm de urmă.

Muria se înfioră. Aşadar Mcnonde, omul căruia ea în datora viaţa era spionul căutat de buri. \u, chiar dacă era de partea englezilor, în niciun caz nu-l putea truda ea.

Marin se înfiora. Asudai Menondo, omul căruia ea îi uităm o clipă la câinele meu. Animalul zace colo în vale, greu rănr de suliţa unui zulus. Dacă vreţi, aduceţi mic acnsă, iar eu mă duc să aprind o lampă, pentru a vă lumina culca.

— Cu plăcere, răspunse Fcidkometul. Dur spune-mi to rog. Cum se face că un zulus…

Muria se a Ha prea deparie ca să nmi poată auzi.

Se repezi ca o furtună în casă, îl scutură pe şef cu» cu torc şi acesta sân în piciorn-e.

— Zboară, îi spuse fala. Murii sunt aici.

Căpetenia se utră o clipă în ochii fetei:

— Spune i. Se rog. Dabulalci că nu voi uita că i = am dat U>1 şirag de mărgele. Când se va sfârşi războiul, mă voi înapoia s-o iau cu mine. Dacă vrea să afle veşti despre imuc, să se ducă în satul Nek. Ţie în mulţumesc pentru că îmi nulve/i viaţa.

Afară îl uştepta calul bălan. Sări în spinarea lui şi peste puţin dispăru în întuneric.

Marin aprinse o lampă pe c-are o atârnă de fereastră şi vreo douăzeci de minute, apărură şi cei doi buri, nrllicând câinele rănit. Fala. Fără să mai piardă vremea dădu (Alliritii îngrijirile trebuincioase.

Felilkoinetul, un tânăr blond şi înalt, se uită cercetător Jirill cameră.

Vrei să ai bunătate, Majoriffrouw, să-mi spui şi Nu l-U s* i întâmpitit nici? Cred că ai trecut prin mari necazuii?

Mnr îi privi în oc-liii mari şi luminoşi ni băiniului.

Aseară a năvălit aici o cea<a de războinici

zuluşi, Vi ldil” îi şi răzbune şeful mort… \Tenu urmărit, pl: muie pe şi 11 t’iiurea me i şi pe Waeker şi numai muliimi1 ă câinelui aţiui iiixnşi căpeieuiei lor, izbulii să scap eu viaţă.

În. Ni trecui prin mari primejdii. Cum îl chema în

— Spionul nostru! Nu te necli?

— Nu. FI ni a adus apoi pe braţe până adei.

— Aşadar a fost aici! Şi unde e acum?

— A plecat.

— Încotro? Ştii?

— Spre Nek, cred.

Vorba = i scăpase din gură fără să vrea. P’ata-şi muşcă buzele.

— De mult?

— De vreo jumătate de oră.

— Îţi mulţumesc, Majouffrouw.

Feldkornetul se apropie de uşă, şopti ceva celuilalt, a* poi amândoi se aşezară la masă, după ce luară şeile de pe cai.

— Dacă vrei, preluăm noi paza pentru la noapte. Cred că puţină odihnă, după atâtea întâmplări, ar fi ceva foarte binevenit.

Maria nu răspunse. Cândurile ei erau departe.

— Cum te chinină?

— Maria Grenits.

— Fiica lui Bnrend Grenits? Talul d lale mi-a vorbit de multe ori de d = ta. Şi alt îi chiar.

— Care alţi? Poate Karel Valentin?

— Prezent! se auzi o voce hotărâtă şi adjutantul îşi fă* cu apariţia în pragul uşii. Iartă-

mă Jonfiroiiw Maria. Cam intrat în casă, dar am văzut lumină. Şi dumneata nici, Baas Bank?

— Privirile lui întunecoase se plimbară de la fată, la Fel* kornet, Abia acum observă el dezordinea din casă.

— Dar ce’s h întâmplat aici?

Maria îl lămuri, pe scurt şi Valentin îşi trecu cu mâna pe frunte:

— Cam bănuiam cu aşa ceva. Deacein în am grăbit să vin încoace. De altfel credeam că-ţi voi putea fi de folos Paul Bank.

— Am destui oameni, răspunse celălalt, rece.

— Şi ce socoteşti să taci mâine în r. Ori?

— Să călărim spre Nek.

— De ce acolo?

— Pentru că nădăjduiesc să-l găsescpe Menondo.

— Vreţi să-l prindeţi pe şef? întrebă Maria repede.

— Vom încerca, cel puţin, răspunse Paul Bank. Dacă izbutesc. CHalc îţi voi mulţumi.

Maria se sculă în picioare şi puse muna ei pe braţul tânărului.

— N’o face! îi datorez foarte mult şefului – N’o facei

Bank aruncă o privire întrebătoare spre Valentin. Ochii

di T – uid nmnenu scântei. Era gelos. Lui nu-i vorbise nicie«Inni Miiria atât de frumos.

Mcnoudo mim salvat viaţa! Amână călătoria spre Nek până mâine la amiază, cel puţin!

Biink mai privi odată spre Valentin, apoi spuse: Datoria înainte de toate.

Sângele începu să fiarbă în vinele fetei, care făcu un

Datoria înseamnă să faci pe cineva să devină Iră* dil ton re!”

It.mk închise ochi, dur nu răspunse.

I* se întoarse spre Karel Valentin.

Haas Valentin, nu poţi spune ceva pentru minei l’Vldkornetul are dreptate.

şi cu o scurtă plecăciune, cei doi părăsiră casa.

Deabia închiseră uşa în urma lor şi fata se repezi spre nili-uşiil Dabulalei şi începu s-o zgâlţâie de umeri. Zulusa ««în probabil treuză de mai multă vreme, deoarece nu pierdu limpid cu întrebări.

I.ăla, zboară spre Nek şi previno-l pe şef. Burii vor «a I prindă! Repede, copilule!

Dahulala sări în picioare, dar se prăbuşi îndatăjos. I’iignd de sălbatici, îşi scrântise un picior.

Negresa o privi pe Maria drept în ochi.

— Surioara, tu bai trădat, tu trebuie să-l salvezi acum. I omi.1 moare, sângele lui şi al meu să cadă asupra capului tun

! ară să mai spună o vorbă, Maria se repezi în Grajd.

I iddkornetul şi adjutantul ajunseseră acolo unde fă* Misi rii bivuacul oamenii lor, când, deodalu, auzirăzgoinot de copite şi zăriră umbra unui călăreţ ce se pierdea în llllliplC.

Stai! One e? strigă Feldkorne (ul.

vii iun răspuns. Zgomotul de copile răsuna mereu din dop.: îl. Irc. Dinspre casă se auzi deodtotă o voce:

Oameni albi, nu trageţi! E sora mea, Maria.

Maria era. Un adevărat copil al Africii. Ea nu se speria deloc atunci când auzi vâjâit, de gloanţe şi distinse zgomot! di i-upitr. Era urmăriia. Dor nu numai de un singur rălăreţ.

! a (a alergă astfel toată noaptea şi atunci când mijiră /i» riir văzu o coliba. Nu mai era departe de ţintă.

<alurc] îi cari n o slăbiseră deloc, strigară ceva, dar I<iim mari înţelese.

— D: căintră aşa val-vârtej în satul negrilor, aceştia o vor ucide, spuse Bank lui ivalentia.

— Şi ya muri din vina noastră, răspunse ţalentin mă» nios. Înftgând pintenii, până la sânge, în burta calului.

Deodată Maria duse mâinile la gură şi începu să urle în dialectul zuluşilor:

Vin Burii! Fugiţi, oameni buni!

Îi răspunse un lătrat de câini apoi ţipete de femei... Nu răzu însă nit-un bărbat. În aceeaşi clipă, apăru şi Paul, careu apucă carul de căpăstru.

— Mă joitffrouw, ţi-ai făcut datoria. Lasăună să te conduc acasă. Aici eşti în primejdie.

Înainte ca fata să poată răspunde ceva, în partea cealaltă a drumului apăru silueta unui om.

— Cine ne previne înainte de a se face ziuă?

Maria recunoscu vocea.

— Eu suni... fala albă de la ferma Grenits.

— Foh! Şi cine sunt 06118111?

— Călăreţii cari vor să mă împiedice să te previn. O fac totuşi, peni! nea Menondo mi-a salvat viaţa.

Şeful, căci el era, 1 ăcu o secundă, apoi glăsui.

— Nu voi uita asta niciodată.

Şi dispăru.

— Jouffrouw Maria, făcu Feldkornetul, ai făptuit ceva foarte frumos şi sunt fericit că nu ţi s-a întâmplat nimic.

Maria îi întinse mâna, în tăcere şi el o strânse cu drag.

— Valentin apăru exact în clipa aceia şi numai scrâşnetul lui din măsele arătă starea de spirit în care se afla.

Peste câteva secunde, fata călăria între cei doi tineri.

CAP. VI.

Trecuseră câteva luni. Vara africană era pe sfârşite. Trupele burilor luptau pretutindeni victorioase. În faţa ne* număratelor înfrângeri. Londra hotărî ca Lordul Robtres, mareşal; 1 Indiilor. Să preia comanda armatelor africane. L, a 6 Februarie 1900. Lordul. Împreună cu generalul – săul. Ord Kilcliener. Plecară din Capetown spre lagărul engle3 /. Esc de la Modeler Rivier.

Sosirea acestor doi oameni, pânklu. Să o mare schimbare Generalul (Von je, conducătorul burilor, opuse celor 50 de tuü de englezi, cei 8.000 de oameni ai săi. Cu toată îne potrivirea lor vitejească, burii trebu ru să se retragă. I n IS Februarie. Îidi o Duminică, artileria şi infanteria engleză îşi dădură mâna. Încercui ml curagiosul

pumn de luptători pentru libertate.

Burii însă nu se dădură înfrânji. Voiau să araie c ştiu să moară. Şi lupta decisivă începu.

SnitlufJ; se aruncară la pământ şi înaintarea se desfăşură l „*111, a vaulujos pentru buri. (iert Loiten nu se lâraându Nilnt lui Paul Bank. Un glonte bine (întâi de Cert. Culcă la kinuint pe comandantul artileriei duşmane.

1 oară ziua se scurse într-un groaznic concert de glonn* «\ bombe şi şrapnele. Lu usliniitul soarelui, carele burilor lu’ cimră să ardă, aruncând văpăi sinisire asupra câmpului de bălaie. Doctorii, subeliirurgii şi brancardierii alergau de e olo până colo. Dn cauza apărării înverşunate, pierderile Ionilor nu erau atât de grele, cu toate acestea cursese foarte moli sânge bur.

A doua zi, lupta reîncepu cu şi mai multă putere, dai Ionii continuuu să lupte cu dârzenia lor de veacuri, deşi cer» ol englezesc se strângea din ce în ce. În cursul nopfi următoare, cu toată supărurea eroică, Cronje şi 4.000 de ea! meni. Căzură în cercul de bântuie al englezilor.

Degeaba încercară ce lal (i buri să facă o spărtură în cercul de fier al englezilor, pentru salvarea eroului lor. De la glounje şi şrapnele, luptele ajunseră la baioneic. Dar nici «le iluta asta burii nu se declarară bătut.

Învinşi de foame, lipsei de muniţi, cu carele în flăcări la ora 4 şi 45 noaptea, în tabăra burilor fu înălţat un steag alb. Cronje, llanibalul din Trunsvaal se predase.

Vreo trei mii de prizonieri – femei şi copii –

căzu seri în mâinile învingătorilor. Trei mii de prizonieri făcuţi de o nuste de cincizeci demii! Cronje şi credincioşii săi fur? trimişi la Capetown şi de acolo la... Sfânta Helena!

CAP. VII.

După o zi foarte călduroasă, urmă o noapte răcoroasă, lin deiaşament al acelor buri cari cu câteva săptămâni mai imiin e izbutiseră su spargă cercul englezilor la Paardberg.

I

iupomau în ascunzişul unui zăvoi, după un marş foarte o Osiior.

(Gândurile lui Paul Bank erau departe, la Mar a pe riirc doria grozav s-o revadă.

Deodată, cum se plimba aşa printre copaci, auzi zgo* înot de paşi îndărătul său şi înainte de a întoarce capul pentru a vedea pricina, simţi o lovitură groaznică în cap şi se prăbuşi, greo cu la pământ. Atentatorul se aplecă pentru a-şi privi victima, apoi e înspre un tufiş din apropiere, unde o ascunse. După aceea, necunoscutul se apropie de turui) vitelor, scoase armăsarul Feldkornebilui afară, îl duse pună la un luminiş, unded croi câteva biciuşti, aşa că aniualul, înspăimântat, o luă la fugă. Poarte liniştit, apoi, se

Întoarse în lagăr. Se uită în dreapta şi n stângii trase un foc (le revolver şi într-o clipă se iscă un tărăboi Ieri lui. Adică tocmai ce voia el.

— C ine a tras? întrebă în cele din uruin comandantul anume Bot ba.

Nic-un răspuns.

— Cine era de pază?

— Eu, Jan van der Veen. Acum o oră bani schimbat pe Feldkornetul Bank.

— Welnu, Paul Bank n-are nimic să ne spună?

— Baas Bo ha, Feldkornetul nu-i aci. Şaua e aici, dar nud văd calul, strigă Cert Lottering.

— Că doar n o fi plecat fără şea, observă comandantul. În sfârşit... Devreme ce suntem acum toţi treji, sunt de părere s-o luăm la drum. Feldkornetul ne va găsi el.

Peste puţin, burii mărşăluiau. Ariergarda o alcătuia Gert şi Basuto Jan.

— Ştii, Lottering, începu ultimul, eu nu prea dormeam astă noapte... deaceia cred că nu e lucru curat la mijloc, cu baas Bank.

La amiază, întâlniră un alt convoi de buri care i primr să pe Botba cu prietenie. În timpul mesei, Basuto Jan se apropie de comandant.

— Da, răspunse acesta la întrebarea negrului, te poţi înapoia, dacă vrei.

Basutoşul sări pe cal.

— Gert, vino cu mine.

— În regulă, răspunse tânărul, liotă rit.

De abia făcură câţiva metri, că fură ajunşi din urmă de Karel Valentin.

— Merg şi eu cu voi.

Basutoşul nu răspunse nimic şi cei trei călăreţi se în dreptară, în tăcere, spre locul unde poposiseră în noapic «trecută.

Pes<e câtva timp, ajunseră şi nu le fu greu să descopere un loc, unde iarba era mai mult călcată în picioare. Negrus descoperi chiar o pată de sânge. Câteva urme îi conduseră până sub un

tufiş, dar nu găsiră niciun corp. Deodată, negrul se plecă în jos şi ridică o tabachere.

— Tabacherea unui zulus. Nu mai trebuia să căutăm. Să ne reîntoarcem.

— De ce nu căutăm mai departe? întrebă Valen în

— Degeaba, baas Bank a fost luat de zuluşi. O Ti mort acum.

În faţa unei colibe de indieeni, se afla un câine cenuşiu.

<iim 1» 1 i v. Stăpânul lui, un zulus, sui cu mâna streaşină la ochi, itiinul (iun dispar în depărtare, un număr de buri.

În coliba, pe un culcuş de frunze, se afla un alb. Paul liiink. I.nv iiiru de la cap, i-o pe cinuise un revolver.

Îiiumiil. Intrând în casă şi văzând că albul îşi revenise în Mai (în. Ridică suliţa să-l străpungă cu ea, dar se răzgândi, în < alb până ufură. În (arcul vitelor, îl legă fedeleş, a* poi meepu să şi uscată suliţa.

CAP. VIII.

C imiandanuil Botlia nu credea altceva decât că Feld* km iicliil fusese ucis de vreun duşman. Un bur în nic un caz îi ar fi înfăptuit o crimă atât de mârşavă.

(and cei trei călăreţi se înapoiară, se întruni un fel le ului. IVinul fu chemat băştinaşul.

— Tu ai căpătat îngăduinţa să te înapoiezi la popasul lord şi cu de astă noapte, începu un bur bătrân. De ce ai făcut ml ui

— Cund vânătorul caută vreo urmă* se duce

acolo unde cu văzut-o, pentru ultima oară.

— Ce fel de urme aşteptai să găseşti?

— Urme de sânge.

Itiini schimbară câteva priviri. Bătrânul urmă apoi interogatoriul:

Crezi că Feldkornetul a fost rănit de cineva? Cam l ino e rezi tu e’ar putea fi?

— Fiu noapte neagră şi răcoroasă. Nu puteam dormi. Deniliiia cineva se ridică de lângă mine, Feldkornetul Bank. I’nite câteva clipe, se mai sculă de jos cineva. Nu trecu mult şi am auzit zgomotul înăbuşit al unei lovituri, apoi un alt l (iiim>t, ca şi când ar fi căzut cineva la pământ. Altceva nu şi lu’.

Cert confirmă că într adevăr găsiseră urme de sânge

r

l r uninse la concluzia cu Feldkornetul trebuie să nu-i fie

Îl via (a.

buni se ridicară în p cioare, pentru a sparge şedinţa. «Jur atunci se auzi şi vocea lui Valentin.

— Vreau să spun şi eu ceva.

Sfatul îşi reluă locul.

— Ştim cu toţii că Bank n-are niciun duşman printre lini. Totuşi, cu cunosc pe cineva care are mare interes ca Huuk să moară. Acest om a fost însărcina; să-l supravegheri» pe banii pas cu pas şi de a face în aşa chip, ca să nu se îndeplinească condiţiile unui testament. Sunt gata să vă linu luate amănuntele. Eu suni convins că acest om a aten»

tu) hi v în r i-l<Iki>i ni-l iii. Jicni i u; i îniiiM înnii> mân. I pe l. Spinlă.

— (Cri l. Oderiug.

I îi aii «ul niiicliii. Sâiu. Cori sâni în picioare. Isbându-l pe iidjiiliini i îi pumnii.

— Mincinosule!

În secunda urmă oare. Zeci de tiraje îl în – greu că.

— Arestului. Deocamdată. Pemrii indisciplină. Pen în celelalte acuzaţii, vom aşupin mai îidn îi’s; i he dovedite, porunci comandanlul.

După ce ziiliisul îşi ascuţi sulia, o încercă pe corpul albului, m (epându-d în câteva Imuri. De durere, acesta lepezi pe onil drept, alai de năpraznic în stomacul negrului, încât acesta fu azvârlil ca o piatră. În praful drumului.

Gemând şi blestemând, băştinaşul se culese anevoie de jos. Aşa lovi iiră nu căpătase de când era. Apoi cei de o luară la drum.

Spre seară, ajunseră la poalele unui deal pe oue se afla un sat de zuluşi, /. Ulusul îşi duse prizonierul în faţa căpeteniei. Cei doi se priviră fală în iută. I cidkoi ne îl il recunoscu pe Menondo şi acesta pe urmăritorulsim.

Suie de ochi privinu scena, de abia aşteptând poiuma şefului de a jei-ifi pe alb. Menondo nu se gândea, demn dată, a cât de mult. L.i acest lucru.

Ulusul. Cared adusese pe Paul Bank. Îşi lua o pn/. I Carte teatrală şi începu să povestească în urma ea nulupie formidabile izbulise să prindă pe alb. Iar I i Idkoim l ni la condus într-o colibă. Acolo. Iu. (imn două zile şi dmi. I n >» Îi. Când în dimineaţa celei de a reia zi se descinse uşa colibei.

În prag văzu o tânără zulusa. I’îi/. Nd. I s. – la ea… – e cunosc» pe Dabttlala. Neagra servitoare n Mnri-i. I’en i îi

Dnbulala dispăru însă subit şi târziu de tot. Mz. voce foarte melodioasă la urechile lui:

— Seoală-le ca să puiem vorbi mai bine.

Îşi se şi i-a cură afară din coliba. \i< i o seid îi l. I I aia d îniinse o cola d apă.

— Ce mai face Mari i r întreba el.

Dnbulala râse.

— Ştiam e o să întrebi mai întâiii d. – ori a nil, a.

bine. Kn în a trimis aici. Ar vrea să le**’s ii**blu-i. **Di-e.un Voi”** liese eu Menondo. Poate le sempn id. Ai iun piei. Ha/balneii suni fewi le supuiuft pe uiiue.

hulalii ce> lalii disp. Î: îi… Îi, iimv doi în linieri e; irianin **raia în i-iiptiv** din nou **în colilia.**

Marin aliaje plin \alciilili ca (ieri incricasc să-l ucidă pe P.lui*: y* ca n cea să se all. I prizonier îmi un Sul. De zuluşi. I. a nigăiuiul. Cu le lei. Dalmhtlii se grăbi să oboare spre şalul zuluşilor, pentru a interveni pentru alb.

Paul Bauk n avea de unde să şuie asta. La ziua urina luare degeaba o mai uşieptu pe Dabulala. Probabil că nu izbutise.

În jurul colibei era o liniate desăvârşită Tură să mai stea mult pe gânduri, deşi era cu mâinile încătuşate, e. Şi afară.

Nicio sentinelă. Se strecură cum putu mai bine până ieşi din sat şi cu ajutorul unei pietre ascuţite, scăpă de legăturile de la mâini.

Un strigăt sălbatic îl făcu să înţeleagă că fuga sa fusele descoperiia. În depărtai văzu un punct alb. Calul lui Meuondo.

Frica morţii îl făcu să alerge fără să mai privească îndărăt. Îil depărtare, zări o tabără de buri. Ceva miţi la sud – englezii.

Ar fi vrut să strige, să şi prevină concetăţentli, dar distanta era prea mare.

Dintr-un tufiş, văzu ţâşnind un luptător bur, urmărit de patru zuluşi. Omul ţinti înspre urmăritori şi un sălhaiec căzu. Încă o împuşcătură şi un alt zulus căzu la pământ. Probabil că acesta era ultiiuul glonte, deoarece albul, aruncând arma cât colo, îşi luă poziţie de boxer, aşteptând pe ceilalţi negri.

Dar în această clipă, apăru în arenă un alt călăreţ. Cu o împuşcătură culcă un zulus jos, cu paiul armei îl elimină din luptă pe celălalt şi apucând pe primtl călăreţ de gât, îl aruncă de-a curmezişul şeiei. Era şi vremea deoarece un nor de praf anunia sosire<n lui Menondo şi a războinicilor săi.

Paul Bank se uită după cei doi albi. Uitând situaţia primejdioasă în c-are se afla. Cei doi călăreţi erau Karel Valentin şi tatăl Mariei.

GAP. IX

Cert Lofaottug. – sub coviltirul unei căruţe, nu prea părea bine dispun. Era legat fedeleş şi Şi aştepta osânda.

— Jar. Murmură ek deodată. Sunt închlis de mai multă vreme clerul pot eu suferi Am de când s-o iau din loc.

— Bine, făcu Jan, care-l păzea, Ştei-ge-u Nu se vede (ipenie.

— Asui-i bună! Şi ce = o tăi faceţi în dacă eu o şiorg?

Jau i. Şi arătă arma.

— Voi trage, răspunse el, liniştii. Boule Le i-imoreăc, poate că nu. Încearcă.

— Şi frânghiile?

— Mnani pierdut cuţitul. Uite-l colo.

Cert se uita bine la paznicul său, apoi eliieoU vesel Jau rânji şi el:

— Nu vrei? Jri = e teamă ziua? Se încerca atunci în udapte. Eu voi dormi.

— De ce vrei eu fug?

— Nu şt'u. Cred doar că lu' nu i-ul făcut uiiniu Feldkometului.

— Ai dreptate, Jau. Eu nu sunt omul im o nu lovesc pe la spate. Omul caixî cu făcut asta. U Karol Yulciiiu.

— A.şa! De unde ştii?

— M-am chibzuit cm aşa. Să dovwk. Să nu put, clar sunt foarte convins.

— La ce ajută asta? I'o Valent; n îl cred tei luai oiuread decât pe line. Dacă n o ştergi, le vor spun/. Inn. Aseullă-mă. Pe mine şi ia o din loc la noapte.

Când veni suim, husulo. Şul «trecuuii prielouului să ci o armă şi o pungii plinii de cartuşe şi Jart se furişă afară din lagăr, larii să prindă cinevu des veste.

Lagărul se uliu în o bună din lunlu îndărătul lefi, când din iarbă lăsări, deodată, o făptură. Cert puse mâna pe Bnan

— Oined?

— Un prieten, primi el răspunsul. Feldkornetul Ban, djin detaşumentul comundantului Bot-lm. I

De surprindere. Gert nu-şi mai putu căpăta răsuflarea.

— Comandantul şi oamenii se vor bucura mult văzându-te, baas Bank. Toi te cred mort Nidi nurţi închipui oei forioit sunt că te văd!

— (îert Lettering, nu? Condu-mă în tabără. Sunt mort de foame şi de sete.

— Nu se poate, haas.

— De ce?

— Pentru că toţi din tabără spun că eu te-am lovit pe la:

spate. De aceea am şi luat-o din loc. I

— De ce s-o fi făcut? Aveai ceva împotriva mea?

— În lagăr nu mă mai reîntorc. Uite colo o conga. Să ntrăm înăuntru şi-ţi voi povesti toate.

Feldkornetul făcu un gas înapoi.

— Cinenrn spune ei nu vei încerca, poate vi nleiilor. I icolo! a viaţa mea.

— La atunci arma mea. După aceea o şi faci în! ni viivi.

Gert puşi uiuiinc şi l-eulk oino uise lui ciupi; duu. Îil.

— Vum n-mic eu d-ia, dar moartea dumitale mar l. M> *m|* câştig o suiiuâliji destul de liumckisi. Un oarecare M\nitiH ar Nikolaus l'aulus Bănit a murit, lăsându-ţi suma de VMion de pfunzi suriingi, cu condiţia şi te însori cu o tunară l. – il. I n nume Alida Valentin, în termen de un au de zile,

nnvpmuf delu August 1899. Dacii n o fac.: „cei 33.000 de plim/. I un reveni Alidei \ alcalin şi lui bard \ aleidin, adjutantul «I lul 1.

El tăcu şi nici Paul Bank nu vorbi o bucali de vre;: i «!

— YYelnu. Tăcu el în cele din urmă. Ciudată ii-e; de i.

E adevărat cu răposatul meu unchiu' ţinea întotdeauna r şi mi însor cu această Alida. Nu înţeleg însă la ce ţim – ivi dumitale moartea mea.

— Am fost însărcini t şi împiedic această căsătorie. Fireşte ei a. Ş fi căpătat un onorariu frumos.

— Aces! a nu este un motiv să mu u „cizi. Trebuie şi li o altceva lu' mijloc.

— După umila mea părero, adjutantul are mai nuitiii nevoie decât iniue, şi nu te mai ştie în vinfi. Şi ştii, liaus Bank, că n ani ridicat eu mâna împotriva dătale.

Feldkonu-liil şovăi o secundă, apoi întinse celuilult mân i

— Te cred, boitoring. Şi acum vino cu mine în tabără. Nu fi se va întâmpla nimic.

— Nu, nu mă întorc. Mai bine mă duc la ferma Gieni. Is. La crăpatul zorilor pot fi acolo.

— Atunci ia-ţi şi arma şi daci Maria pluteşte în vreo primejdie, anunţă-mi şi pe mine.

Gert râse.

— După cele ce ţti-am povestit, ar fi bine să ţi-o secii din cap pe această Marie. Dacă vrei săini comunici cern. În miio-l pe bnsutoşul Jan. Mariei îi voi spune că n o vei uda.

— Cml. Onietul încuviinţă tăcut. Şi se îndreptă

spre lagăr, iar Gert o luă în direcţie contrarie. Uimirea burilor ful’oarie mare atunci când camaradul lor socotit mort, îşi fac ritia în Ina Ar. A doua z>, Foldkornetul îşi înainta raportul şi sfârşi astfel:

— Rana de la cap provine de la un revolver de fabricaţie americană.

— Un revolver de fabricaţie americani are baas Valentin. Îi lăsui un tânăr bur.

— Am avut! spuse Knrol. Aruncând tânărului o privire înveuinată. Bank, mă bucur că ad revenit. În ce priveşte re

a
v n m de m c
olvor ud când. arunc apul
ul mai La ai în zulu
s re să C fi
ului încer – n-nil, l’osi
ca ca omoa A; jiurt
re pe
d i m re U
acaji obser ai d-volver nitci-
1 vat aproa ul lui ing.
pe.
U li d ni şi
n mir sfatul pe cu
pără şi re\Mo revolv
e piloni e
r O
ul luiticrin
1 g.
1 ol p i i

1 ev verul olrive mnic se la
se a decu ceafa
ud ian;
faurului. Şef.

— Aduceţi omul aici! strigării oeiliuţi.

— L-am văzut: eu astă noapte.

— De ce nu l-ai adus aici, I'eldkorneie?

— Pe. Nimeu sunt convins că e uovjnowi:

— Atunci cine putea Ti; întrebă Valei.t.n.

— Cred că dumneata. Udjuuinic, ne-ai puie; i lumini. Un zulus nu era în niciun caz, deoarece omul puri a cisnie grele de călărie.

— Atunci a fost Loitering, făcu unul din oameni.

— Şi eu suni de părerea asta. Îiunri ad juluniul

— Atunci hai să punem mâna pe el. Lucoiio a luat o?

— Mi se pare că spre ferma Crenits.

Peste câteva mi nule, vreo şase oameni goneau spre Cre. Nits. Cu Valentin în fruntea lor. Cu să fim simn-i. Mai curând voia s-o revadă pe Vlaria Crenils. Decât să i prindă pe Lot ieri ug.

Mariu auzi (ropotul cailor şi se repezi spic uşă.

— Îmi pare bine. Că (e văd. Baas Vuleniin! strigă ea, întâmpinându-i pe adjutant. Tata mi-a spus că dumneata l-ai salvat din gliiarele zuluşilor şi ţin să-ţi mulţumesc şi eu. Ciuu în aş putea revanşei vreodată?

Ochii negri ai omului sclipiră. Petei îi trecu un fior rece prin şira spinărei.

— Socotindu-mă printre prietenii dumitale

— Cu plăcere... Dar despre l'eldkornei ştii ceva? Mi-e teamă să nu fi păfi1 vreun rău de la

zuluşi.

Adjutantul simţi că un cutii ascuţit îi străpunge inima.

— Bank s-a înapoiat asia noapte în lagăr. Pe. Drum s-a întâlnit eu un otn care a încercui, nu de umil, să-l ucidă. Nu l-ai văzut, oare?

— Eu? Cund? se miră fata. Fericită că Paul s-a înapoiat.

— E vorba de Lottering. Bank ne-a spus e'a Inat-o spre dumneata.

— Nu Pam văzut. Dar mi s-a spus că Bank a fost rănit... Sub mânu nervoasă a omului, calul se ridică în două picioare, apoi o luă la goană.

Când Maria se îndreptă spre casă. Dinspre pădure văzu ropiându-se un om. Îl recunoscu numai atunci când acesta epa să vorbească.

— Bună ziua. Jouffrouw Grenits. Dacă ai prin casă ceva bun ele mâncat, suni mare amator.

A] aria se uită lung la el, ca şi cum ar fi vrut să-i citească ceva pe obraz.

— Ce? Y „mă mai cunoşti?

— Cum de nu mai ştii e'ai încercat să-l omori pe rddj kornetul Bank, lovindu-l pe la spate.

Omul se uită finta în ochii fetei.

— Te înşeli. Jouffrow. Xh sunt eu acela şi chiar şi Eeldornetul o ştie.

— Toată lumea te învinovăţeşte.

— Atunci lusă-mă să-i I povestecs ceva şi vei vedea.

Amândoj intrară în casă şi după ce omul îşi potoli foa

— Ba as Bank poate deveni un om foarte

bogat, dacă se însoară cu o oarecare d-ră. Dacă no face, pierde banii. Eu am fost trimis din Capetown în Transvaal, pentru a împiedica această căsătorie. Valentin e acela care. A aruncat bă

— Cum de a putut înfăpini el aşa ceva? strigă ca înflă* cărată La faţă. Trebuie să fugi acum, altfel te vor prinde.

El clătină din cap.

— Nu, am de gând să rămân aici, pentru a îngriji da verzele în părăsire.

Spunând asta, îşi lepădă haina şi se îndreptă spre gră (fina de zarzavaturi. Maria îl urmări cu ochii plini de lacrimi.

(lei i l. Oltej-ing munci din zori şi până – n seară, căra apă cu găleata, adună vreascuri din pădure şi arătă ce înseamnă o mână de bărbat în gospodărie. După amiezile, se ducea la vânătoare. Seara mai stătea la taifas cu bătrânul Grenits, dar rmia ascuns pe undeva prin Spilzkopje.

Între timp, Paul Bank reflectă asupra celor ce-i spusese Tot iering. Despre Alida Valentin îşi amintia prea puţine, dar în niciun e*>z nu se gândea la o legătură între ei. De ce oare? Maria Grenits? El se speria. Da, nu mai încăpea îndoială. Maria Grenits!

Ad jutantul cu cei şase oameni ai săi se înapoiară după o galopadă zadarnică.

Tânăra fală (lela ferma Grenits, pare că te simpati Ea/.a. \-ii Bank. Râse un bătrân bur, spre Feldkorueuil care se odihnea intr un je.

Aocstn se trezi, pa. N-a, dintf ub vis.

— Ce-ai spus. Ohm Petrus?

— Sul I auzii pe cicifiitant rara vorbi. – deci Îs! unibi şi Dokur Jonhinnn Maor – precis nu te poate’s, uleri!

— Cine?

— Adjutantul. Da. Da, probabil ea aien (îi falei pentru fine îl supără.

Tunar „I sări în su.s.

— OJun Petrus. Astea nu suni glume pentru un om ca; i; le. Streră el supa ral. În timp ce la pl. i se întuneca.

Apoi Feldkornel. Ul se îndreptă spre cortul comandantului! >uiha.

— Da, făcu acosta după ce auzi reclamatei tânărului! i) în partea mea. Du-le. Duisă nu stai prea mult. Ja-jă un om vii d-fa.

Pesle în oră. Fekvknrneilu! străbuiea. Câmpiile. Întovărăde Jan. Hiisutoşul.

IC: lio! Valentin, văzându-l cum galopa. Îl întrebă p4 ai rântil Petrus.

— Încotro în interes de serviciu?

— Straşnic; seivicâm rânji bătrânul, Pajik se; duse la ferma Gronifs.

Văleni., – în sat, imită la fală.

CAP.X.

— Olt! fr. Cu basnfosiil. Surprins. Ai văzut, baas? Ce-a ost asta?

— O stea!

— Mi: cred. Mai cinând orbii unui strici!

Jan clătină chi> cap şi nu mai spuse nimic. Pete, – caliiv: ar-a la uşa fornicsi – cari sta «lesch să larg – strici ceva în nu primi niciun răspuns. Când aruncă o p b re în v ăiP – a. Zări pe băi râuul

Grenils pe Me. – în D 1 Dl ieahi dând pe o b încă. Sub un pom. Când c-i Inâl văzu ia, – a Mutară în picioare, dârla era roşie ca focul

— T: ta. Fiica ca ei n voce pare suna foarte l; I – >e se! i Mymbecr TlanK. Feddv ornelnt care a fost prire d /” bi – Fiii Ivneveniţi la noi! **făcu** bunii, foarte pe e moş De – de ven: i? Făce/i-vă ca în dumneavoastră acasă!

Cei doi călăreli re. – Eăleeară.

— Polăim înăuntru, adăugă Ci-eiips st se m-b-Vă

— A. Pani Hanv şi fetele? 1 urmară, ia.

— „Îmi azu <V oI –, nu ce negrul ducea animalele spre grajd nod i: » o

— 1 Vier, mă Mâhnită neagră, ai ceva Intim?

— Gerf! făcu negrul, mulţumit. Aşadar, ochii (ai am v & aut eu!

Intr adevăr, prietenul nostru Gert Lottering supăru dintr-o ascunzătoare şi se înfăţişă, vesel, înaintea negrului.

Cei doi l lecăriră o bună bucată de vreme, apoi foamea îl goni pe Jan spre casă. În timp ce mânca, observă că se apropie de fermă un călăreţ, Karel Valentin.

— E aiqi Feldkornoiul? întrebă Voientiin, sărind jos de pe cal.

— E în casă, răspunse băştinaşul

Valentin îi aruncă o privire întunecoasă, apoi pătrunse în casă.

Bank se aştepta cu totul la o altă primire din partea Mariei. Având în vedere că ea o trimisese pe Dabulalu să intervie la Menondo pentru el, se

uştepia ca fala să-l salute; u bucurie, când colo ea se arătă foarte rece şi rezervată.

— Îţi mulţumesc, e’ai trimis = o pe Dabulala la Menouth văd e’ai uitat de acest lucru şi deaceca ţin să ţi-l reamintesc

Maria se înroşi.

— Nădăjduiam că Menondo mă va servi, deoarece şi o i-am făcut pe vremuri un mare serviciu. El mi-a răspuns cu e foarte greu să mă servească, deoarece războinicii lui sân foarte întărâtaţi, aşa că o piatră mi = a căzut de pe inimă, tund când am auzit e’ai evadat.

În casă, pătrunse acum Valentin. Urechi a lui prinse ultimele cuvinte ale discuţiei. Maria îl salută prietenou apoi o tăcere adâncă domni în cameră.

— Încă nu ţi-am urat noroc, Fcidkomcic! rupse Văleni tăcerea.

Bank îl privi surprins.

— Romantică poveste, majouffrouw. Adaugă ad jutanţi: «dresându-se Mariei. Prietenul nostru e logodit din copilăr cu o fată, care e mo. Ş cnitoarea unei mari averi. Aş trebui să invidiez pentru asta.

Fcidkornetul se roşi ca focul, dar răspunse, totuşi, b* liniştit:

— Nu înţeleg. Valentin, cum poţi vorbi aici de o ai. «ere atât de personală, ea asta.

Celălalt râse.

— Pentru că am şi eu o vorbă de spre*>. Afacerea asta Dac-a nu se însoară cu fata aceea, Jouffromv G: era’s: atunci

F

mătate din avere îmi revine mie. Eu renunţ, însă, la ea şi – iresc. Totuşi, multă fericire.

Răspunsul Mariei îl dezamăgi foarte mult

— Şi eu crc ci că n avpa minciun rost să torboşi torul acelei fete.

— Îţi mulţumesc, majouffrouw, că mă seule vreo lămurire, făcu Bank. K adevărat că o vor planuri cari privesc viitorul meu, dar acesta îmi cutat acum. Felicitarea dumitale, deci, Valentin, nu?

Valentin simţi că fierbe. Tot succesul scoiiu

Din camera alăturată, apăru Baren. D (Renii. ce spuse fetelor să pregătească cafeaun, se mire tineri:

— Băefi, vorbi el serios, după ce fetele păr; rea am auz-l, din camera alăturată, discuia v atrag atenţia eu nu ţin deloc ca din cauza unei duşmăniţi. Vă interzic deci să mai călcaţi pragul După război, dacă Maria va alege pe vreunul i dau binecuvântarea mea cu ioatu dragostea. I! Însă, uşa mea vă va fi închisă.

— Ohm Grenits răspunse Bank. Fiica d-l; atât de dragă, cum îţi e şi d talc. Îţi făgăduiesc. respecta dorinţa. Domnul să te păzească pe de la

— Luaţi-vă acum rămas bun de la ea... Dur’s mul>t.

Feletkomeiul o găsi pe Maria pe malul apei. zând în<ampinarea lui.

— Rămâi cu bine, Maria.

— Cum, pleci? se speria ea.

— Tata o să ţi lămurească toate. Voi veni se va sfârşi războiul. Adio!

Bank nu se depărta bine. Că şi Yalement» fotei.

— Şi de la pleci?

Da, râse el, ciudat. Dar voi reveni. 1.

Maria!

Karel Valentin şi Paul Bank se depărtară opuse. Primul se îndreptă spre localitatea L”. avea de dus o comunicare a comandantului.

— Baas Bank! făcu Jan după o bucată de l

— Ce e, Jan?

— L-am văzut pe Gert Loucring. Lui nu-i privirea ciudată ce = a arunca-o baas V alculin aşi Cu ajutorul unei oglinzi îndreptală spre soare, face raze de luminii. Trebuie să privesc inlotd Şpilzkopje <lupă amiieu. Când iimlua ne a are în dimii picioare pe pământ. Dacă la Icrma se va fi în Gert-ne va da de veste cu oglinda.

i . Vei de vii*

şti – ţi d’aul» a de nişte 11 el. Lliil dis*: arc rostul.

ii se irosise.). Care, după: s. I celor doi imiii încapeosirii şi vă lele să vă l i lisei inele.

mă atunci, de mbe tot iar, că-l! voi şi pe dânsa, a 11 ii dureze

Ka veni că*

icir după ce) aru în faţa

...Vedere, în d’i-eclii recid, unde imp.

place deloc tpra fi-Mnei. Gert pnaic caii na spre **g i în o di:**

tâmpla Ci va

— Asia ar veni cam la vreo 3 după nmâazâî.

— Gerl spune că am a vreme cât va fi el la

l’ermă, Iu Jouffrouvv Marin nu i se poate întâmpla nicio nenorocire.

Deodată jan descăleca şi se uită la cureaua şeii sale l’eldkorneui] îşi văzu de drum şi atunci când indigenul îl pierdu dăn vedere, sări iar pe cal şi nu reveni decât după un ceas.

— L.nde ai fost? întrebă Bank supurai.

— L = am urmărit pe baas Valentin.

— Păi ec, ani luat un spion cu mine?

— Să vezi... Baas Valentin a: plecat înspre satul Dwaii, Acolo e Ohams Indii na şef. El e un mare pişicher. Englezii îi dau bani şi el ataca fermele burilor, ucigând femeile şi copiii. Ce a căutat baas.

— Po (i s-a dovedeşti că s-a dus acolo?

— N’u. Baas Valentin e fourie şirei, dar iv ci Jan nu e prost.

În fiecare după amiază. Jan se uda înspre Spilzkopje şi într-o bună zi alergă într-un suflet spre feldkornel

— Cert ne cheamă!

Când: ajunseră la fermă, se făcuse noapte, dur la strigafele lor nu primiră niciun răspuns. O tăcere monmâuială domnia asupra fermei. Văzând că uşa e deschisă, pătrunseră în casă, dar nu făcură decât vreo doi paşi şi se poticniră de un corp moale.

— Jan, repede lumină

Jan făcu repede lumină şi atunci zăriră la picioarele for pe VVacker. Dulăul credincios al casei, eu o suliţă înfipta în inimă.

În camera dealături era o dezordine grozavă. Piculur de sânge pretutindeni, dar de ce se

temeau ei, nu văzură nici semn. În camera cealaltă văzură o pată neagră pe pat. Când se apropiară mai mult, îl descoperiră pe Ohm Grenits. Mai trăia încă.

Bank îi examina i-am oo-o avea la piept şi peste o juma* tate de oră –, bătrânul se afla pe patul său, bandajat.

Paul începu să cot robă iască prin casă, ar Jan ieşi afară strigândul, din rărunchi, pe Ger.

— Nici urmă, făcu el, înapoindu-se în casă. Dar stai, la te udă! O bucăică de hârtie!

Se apleca, ridiea de jos o hârtioară şi o întinse feldkor* ne1 ului, care ci i:

Zuluşii au atacai ferma. Grenits mort. Maria răpită, li n **i-mii**resc. Peni ni a salva fata. Gen I.ol tering.

Trebuie să plecăm imediat după el! spuse tânărul.

K noapte şi nu vom putea găsi ale o urmă răspunde Jan, **liniştit.** Peste, oorii, însă. Se va face ziuă.

— Eu cred, însă, că unul din noi trebuie >; f rămână aici cu G remis.

— Nu e nevuc, bias, Ştiu cu un sm de zuluşi la Grand Rivier. Aşieap. A mă aici.

Ieşi alarâi, suri pe cal şi se aşternu pe goană.

Soarele sta sus pe cer, auinc când negrul sy întoarse cu o legâiiură informă luantea sa. Pe şea. Ec-gaiura razii la panuini cu un jipăl, Era o /adusă băirâmi.

— Buna cap ura, nu-i Asia sâj îngrijească pe: Ohm Gre* nits!

Eemeia, care părea să fie o igroaic. I ileslunlu să se mai linişti, după ce hasuloşul îi spuse ceva în diaieeint /ulus. Apoi femeia ieşi din cameră.

— Baus, şi îi ce mi-a spus femeia? (a pungaşul acela de Dwani a fost aici şi a răpit fala. N'o să ajungă însă deparie, deoarece Menomlo e pe urmele lui.

Ştirea asta îl mai lini. Şi i pe l, eldkornel, ciu i fetei nu-i era teamă de Alenondo.

Amândoi eA că din casă, ilar după e; iţiva paşi, Îiusu osul îl apucă pe Puul de braţ.

— Semnul lui Gerl! făcu el, araiârul înir un colfişor nişte tutun mestecat în gurii.

Mai merseră astfel o bucaia de vreme şi decid dă unsiri» găl le ţâşni de pe buze. Ramăm ui din faţa lor era phn de sânge, lăilci şi sulije pe tot locul, iar îmi un coi de. Şurle a cinci zuluşi. Jan lovi un cadavru cu piciorul.

— Dwani, spuse el. I\u ne în îi poate spune cine i-asmul* s-o pe Alana din mâini.

— Menondo a făcut treaba asini

— Dar unde-o li Alana?

— Cu Menondo, desigur.

— Înainte deci! porunci Paul.

— Cine bo fi împins pe Dwani să facă potlogăria aşi? întrebă Jan după o tăcere.

N'u primi însă niciun răspuns. Deşi Paul avea în inima lui o bănuială, nu i-o împărtăşi credinciosului său servitor.

Călăriră as fel multă vreme, fără să întâlnească om în drumul lor.

— Dar ce-o fi cu Cert? J. = o fi prins Menondo?

— Nu cred. Sunt convins că peste puţin vom

da şi de el.

Inir adevăr. Mai călăriră puţin şi deodată le apăru Cert di udară tul unei slanei. Omul era foarte serios.

— I’c-am aşteptat, Bans Bank. Trebuie cu orice preţ se salvăm pe Maria.

— S’o ştergem de aici, făcu Ji

Văd câţiva zuluşi are io spionează.

În timp ce caii se puseră pe goană, Cert povesti ceea ce se întâmplase.

Cu trei zile în urmă, plecase la vânătoare. Când se înapoii, era noapte. Nevâilzând nic o luminii în casă şi socotind că Tou a lumea doarme, se duse şi el să se culce. A doua zi (Imineaiu. Constata însă (îi în timpul lipsei sale, ferma fusese atacata. În casa. Iladn de cadavrul câinelui. Îl găsi şi pe Gre* Jiits zacand în sângele său şi-l crezu şi pe acesta mori. Dar despre Mar a şi Drumlula nicio urmă. După ce dădu seama* lui convenit, lăsă pe jos biciclul găsii <l<ţ Jan şi se puse în urmei îi rea că pl, lori lor.

Neiivând o hârtie de scris la dânsul, Paul scoase o bancnota din buzunar, scrise pe ea câteva cuvinte şi jan se întoarse cu caii la ferma Creniis. A doua zi, pe la prânz, reveni, pe jos, apoi cei trei o luară la drum, îndreptându-se spre sauil lui Menondo. Imilmniţi că Harend Grenits era acum Ineunoştinjat de cercetările lor.

Merseră astfel zile. Şi nopţi de-a rândul. Conduşi de Jan. Într-o noapte, auziră murmure înăbuşite, Ce veniau din de part a re.

— Zuluşii, şopt Jan. Trebuie să facem un ocol.

Intr adevăr după un mic drum, văzură un foc mare şi în jurul lui un număr de negri. Se depărtară în tăcere.

A doua zi diminea (a, de pe o ridica tura de pământ, pu3 tură să zărească un sat mare în care mişunau zuluşii. Printre războinici, zăriră pe Maria şi pe Dabulala. Maria s-a pe o piatră cufundată în gânduri iar negresa se plimba de colo până colo.

Văzând mulţimea războinicilor înarmaţi, aventurieri noştri clătinară, descurajaţi, din cap, înţelegând că misiunea te şco luaseră nu era atât de uşor de dus la bun sfârşit.

Deodată, văzând cu femeile coboară mereu în valc de unde se înnpoiau cu cofiţe cu apă. Lui Paul îi veni o idee.

— Să ne ascundem în apropierea izvorului, propuse el, şi când Dabubda va veni să ia apă, îi vom vorbi.

— Foarte bine, făcu Jan. Şi dacă nu vom izbut. I aşa, am eu un alt plan. Vedeţi colo, sunt două colibe în care se <zolează bolnavii. Dacă putem ajunge până acolo, auzim şi vedem. Fără a fi simţiţi.

Ideea aceasta era bună, dar nu se putea pune în api o care înainte de venirea nopţii. Şi când întunericul veni. Planul lor se înfăptui.

După câtăva vreme, Jan se strecură afară, pentru a reveni cu uo-i liiji: …

Au venit Oham, ca să răzbune moalea lut Dwar» m*

duna. Sun (mai numeroşi. Şeful rt poruncrl ca

Dnbulala şi sora ei albă să se ascundă.

Inir adevăr, ţipete şi uricic de luptă se rui/iru peste puţin. Femeile şi copiii se ascunseră. IVsie, <iră, Jun aduse vestea că Menondo şi războinicii sân suiri respinşi cu pierderi sângeroase.

— Trebuie negreşit a salvăm Mn. Înainte de a nu fi prea târziu, spuse (ieri.

Se strecurării afară, fără a se nici. J Innr de a fi descoperiri de zuluşi, deoarece aceştia aveau aeitni de A face cu propriile lor necazuri. Mărşăluiră o bunii Iuţeală de vreme dea* lungul fluviului, fără să poată găsi ceva.

Străbătură păduri virgine, dădură pe Vle băltoace pline de crocodili şi în cele din urmă ajunseră inir ini luminiş mare. Oamenii răsuflării uşureii.

Deoda a, se auzi un zgomot sinisiru şi în fufa lor apăru un elefant uriaş, care viizândii—. Îşi flulină irmnpa «meniu* la tor, scoţând un rtrlei înfiorător, (Erl şi jan săriră într-un tufiş din apropiere, iar Paul Bank se repezi spre stânga în codru.

Drumul era foarte anevoios. Se poticni, căzu. Se ridică, se poticni iarăşi... căzu din ttort şi desiiădăjduit, nu mai încercă să se împotrivească. Înfloriri, trase, cât urechea, dar nu auzi paşii elefantului.

Peste puţin, i se păru e aude \pe i se oameni, urletul unui tigru, apoi răsunetul iinej împuşcăriiri.

Se turî mai departe, anevoie. Î. şi eroi drum pe acolo unde niciodată nu călcase picior omenesc până atunci şi în cele din urmă înfrânt, căzu jos şi

adormi.

Se trezi a doua zi dimineaţa. Mădularele îl dureau, se siiniea frânt, clar nu se descurajă şi merse mai departe, nădăjduind mereu e o va găsi pe Maria.

După un lung marş, plin de bucurie, văzu o coloană ele fum ridicându-se printre porni, spre cer. Poate Maria? Şi plin de speranţe. Înainta... fără să vadă mutrele negre ce se aflau în spatele său.

Un strigăt, o hărmălaie... şi Paul în prins.

Cu hainele zdrenţuite, plin de sus până jos de sânge, învineţit la Ţaţă... aşa sta acum Paul Bank înaintea Mariei pe care venise s-o elibereze.

Fata se speria, atunci când îl recunoscu, li apucă mârnele I re mu vă toane, se lipi de câşi-i ahnse fruntea cu buzele.

Yen-i şi-i ziua cea mare. Şi generalul englez Sir Boci vers Rnller căzu în capcana întinea de deşfepfcil bur. Comandantul Botfca.

Oşfile stăteau Faţă în faţă, aşteptând somnului. În aripa dreaptă a anuale, engleze. Pe o ridicălnia. Se aila lagărul uimi nil* de zuluşi sul* comanda lui Mei de cari ulcutii iau rezervele.

Ceva mai la o pariu de războinicii negri, su dau Mai în, Jjubululu şi Paul Bank. Lână ml se uda îngândurat peste dealurile dui lula sa. Tiu acolo de unde ajungeau până la el şi rivalele burilor.

Deodată, Menondo sări pe ral. Se udă înspre Dabululuapoi dădu războinicilor săi câteva porunci senile. Acestiu se repeziră la l’eldkoinel şi-l lurâră mai încolo.

— Unde i ducii întrebă Marin pe Menondo.

— Spre stâncile acelea, răspunse negrul, arătând mi degetul.

— De ce, Menondo?

— Pentru ca fata albă să mi-l vadă cum moare!

— Şefule, nu-l ucide, se ruga Iuta punând mânuia ei pe brutul negrului. Dăruieşte-mi vMa lui!

El îşi adânci privirea lui de vuliiir în albastrul och” lor ei.

— B’ne. Răspunse el. După ce se gândi o clipă. Dacă înving englezii, e al luu. Dar ducă trebuie să fugim. Îl ucid.

Şi se depărta.

Deodată şeful auzi un suspin uşor şi Dnbulala îi lunecă la picioare, cu fina lipilă de genunchii sui.

El se aplecă se) (dânsa. Îi şopti cevu, apoi. Păşind mândru spre calul său. Îl încăleea. Fără să se mai uite înupoi.

Zulusa se târî până la picioarele Mariei.

— IS-am să-l mai văd niciodată, niciodată, niciodată!...

Lupta începu. Cerul era brăzdat de miile de gloanţe ce-l sfârtecau în toate direcţiile. În fiecare clipă, se auzeau bubuituri înfricoşătoare. Se păreu că iudul se mutase pe pământ.

Puştile burilor scuipau foc fără încetare. Împrăştiind moartea în rândurile soldaţilor îmbrăcaţi în kaki.

Şi minunea se întâmplă şi puternică urmată engleză se retrase înfrântă, urmărită de gloanţele răzbunătoare.

În tranşeele burilor, era linişte acum. Ochiul

lor rămăsese mereu aţintit înspre duşman şi degetul lor nu se mişca de pe trăgaciu, gata la primul semnal.

Ambulanţele Crucei Roşii – engleze şi bure – alergau pe câmpul de bătaie, culegând răniţii şi dându de primele ajutoare. Mij de morţi şi răniţi englezi acopereau câmpul de bătaie. Victimele din armata bură erau puţine la număr.

— Bine că s-a sfârşit războiul, făcu un băi râu bur. Nu de alta, dar mi-e milă de aceşti oameni veniţi de peste mări

şi ţari să moară aici. Războiul lor. E războiul milionarilor rari şlau acasă pe sacij lor de aur şi trimit la moarte pe aceşti oameni sărmani, nevinovaţi. Dacă Chamliculain, Rhodes şi oupilaiişiji un vedea acest sânge… cred că li’s a-i cam apleca!

— Bu nu cred, răspunse nu doccou englez, care se al la lângă i el. Satăi cu aur n-au conştiinţă. J*Ji au ridica din uiru n şi-ar spune: îmi pare rău, dar afacerile sunt afaceri – şi aurul o ceva mai de pre decât sângele câtorva nenoroeiji.

— Dar regina? întrebă burţii.

— Lluhnha, râse doctorul, **amar.** Llegiua!

Spre asslinjil, Dalmlalu scouse un oftat de moarte, rostind numele iubitului ei Menondo. Văzuse doar armăsarul lui. Căzând.

În vinele Mariei, sângele colcăia cu pu>ere. Burii în «vinseseră, liajii ei, sângele ei. Nici nu se putea altfel!

Deodată, îşi aminti însă de cuvintele lui Menondo. Dacă zuluşii vor fugi, moarteu lui Paul

era sigură. Poate că o su* ira îi şi străpunsese inima.

Prin norii de praf şi fum. Ea caia! N spre stânga urufuia de negru şi văzu pe condamnatul la moarte. Cu mânu lui dreaptă îi urăiu cerul.

— La revedere sus!

Ca Prin vis, Maria văzu apropiâiidu să o ceată de buri, conduşi de un călăreţ.

— Baus Valentin! strigă ea, ridicând, desnudujduilu, braţele.

— Maria! strigă el, surprins, văzând fa cu înconjurată de zuluşi. Îşi duse mâna la armă. Dar magazia acesteia era goală de glonte. Muniţii nu mai aveu. Intrelmi ninse! o>ul. Oelrii săi rătăciră în jur căutând o armă. Apoi. Ca scos chix surite, dădu iama printre războinicii zuluşi şi peste o clipă **fu** lângă Maria.

— Da-mi mâna, repede! o rugă el.

Nu pe mine trebuie să mă salvezi, Buas \ uleuân... ci pe Feldkoniot!

— Pe Paul Bank? Unde e? Cred că e mort de mult!

— Uite-l colo, înconjurat de zuluşii cari vor să-l ucidă! Oh. Prietene drag. Făcu ea ridicând muinile spre el, rugătoare, pe lata l-ai salvat, scapă-l acum şi pe ell

Inima tânărului începu să bată cu putere. Scrăşui chix măsele şi privi, în jur, cm ochii rătăciri.

— Maria, voi face eeeace-nvi ceri. Mai îaiâiu însă, ţin să afli totul. Eu sunt acela care l-am lovit pe Feldkornet pe la spăleu au trimis pe zuluşii cari te-au răpit şi eu sunt vi

novat ca Grenits a fost aproape să moară, dacă nu intervenea Bank. Diavolul în a orbit, dar mulţumesc ierului în i mai pot toloni la ceva! R'întâi cu bino!

Oeiii **săi** în mieros străluceau acum cu putere. Şi tiu râs fericit II Ivmiiia buzele îşi înfipse pintenii în burta calului şi animalul pişiii ca o săgeată.

Zuluşi: „cărora infi îi agerea englezilor la pricinuise pierderi sângeroase, se îndesau acum în jurul) fetei, cu strigă le sălbatice, seioşi de sânge Voiau să se răzbune, aveau nevoo de o jertfă. O gliiară neagră se înfipse în părul de aur al Mariei. O sul! a se ridică spre a o străpunge – dar o lovr tura năprasnică sfărâmă braţul înarmat.

— Plecaţi, se auzi o voce puternică plecaji… altfel va ucid pe toi îl

Zuluşii fugiră înspăimântat! şi Maria îl văzu pe Monondo. Dar un Menondo plin de sânge.

— Bătălia e pierduta pentru mine şi fraţii mei. Acum trebuie să te duel la prietenii tăi. Unde e Dabulala?

— Am auzit-o strigând numele tău… dar de-atunci nu mai ştiu nimic de ea.

Deodată, privirile lor se opriră asupra unui corp ce zăfcea în iarbă. Era Dabulala. Menondo o luă în braţe. Era moartă. Un glonte rătăcit îi străpunsese inima.

Întinse cadavrul la loc şi se sculă foarte liniştit de jos. Maria se uita la el. Îndurerată.

— Vin deseară s-o îngrop, făcu el. Egale.

Un strigăt sălbatic se auzi dinspre stânei.

Maria, cu ochii în lacrimi se întoarse şi văzu

cum Karel Valentin se năpustise spre zuluşi, cu sabia goală în mâini.

Menondo culese o sulifă de jos şi se repezi şi el spre războinicii săi, pe care Valentin îi risipise mai întrinte ca aceştia să-şi dea seama ce se întâmpla cu ei. După ce-şi reveniră din prima spaimă, se opriră. Adjutantul sări jos din şea.

— Urente pe cal. Foldkornete!

Văzându-l. Paul Bank muşi crezu ochilor şi urechilor Deln omul acesta se aşteptase la toate, numai la asta nu.

Valenifm îl apucă de braf.

— Omule, salvează-te... ce mă) i stai!

În sfârşit. Paul îşi reveni.

— Ţie să-l datoresc viaţa? Nu. Niciodată. Valentin!

— Bank, dă-mi putinţa să mai făpluiesc ceva cinstit!

Paul rămase neclintit.

— Maria e în primejdie! E datoria ta s-o salvezi!

Valentin nimerise. Bank se aruncă, ca un zănatec pe cal

şi se repezi înspre fală. Iar adjurmuul se tpî r: i spatele de stâncă. A.şieplându-şi. Liniştit, udversai-ri.

Ce două oii. Îl nimeri \ Arini iijie. I tulile. Dor râsul de pe Im/. – un-l părăsi.

Apoi. Se auzi nu strigai sălba<ec. Care «Ion; îmi tărăboiul în pl, ei. Sălbaticii se şi rânsescra. Înfricoşat i. Imul în altul şi curag osul bur Se văzu Taiti în mn cu Menomlo.

Acesta recunoscu ciclu inima priviri1 pe omul al cărui ginnic îi rănise braţul. Ridică lam-e.i. Lovi – e line licl de săbii o (o Rie – şi o luptă iilnnică începe îniie ivi de. Vrăjmaşi.

Şi negrul la mai tare.

— Pentru Dabulala! tăcu el. Împlântând op lui în inima albului, care căzu jos, în însuticii (.

Mania şi Paul îl văzură căzând şi Im-i im llor spălară pireu iele. Celui ucis.

Ambulantele se plimbau de colo plim colo. Strângând rănîţii. Prin i un pui lanicidar. Generalul Buller ceru comandantului Botlia să-i îngăduie să culeagă ian îi. Spreu –, îngropa croştineşic şi fireşte c-a Inimi acrepia.

— Sărmanii, o n an nmio vi mi ce au murii în ară străina. Desigur că lemr fi plăcui mai mult să în vrulii în lihcă de gospodăria lor. Dar au b>st şi, i să-şi verse sângele pentru inilionuri. Pentru acei mg-lori (e> sâiive. Leneşi. Trândavi, cari. Numai oi. Poartă vina acestui război.

Pierderile» englezilor erau loarie mari. Dar şi ale burilor nu erau de dupretmt. Sângele eroilor udase toată o «mp/ a.

Într-un coif, se afla un corp ciuruit de glonnle.

Noi îl cunoaştem. Numele lui e Kornelis Potgipler.

Părul lui, negru la înec peren războiului, albise eu totul, între timp.

Ranic şi Marin erau în toate părţile, alinând durerile răniţilor. Deodată, fata se pomeni în faţa corpului lui Potgieter. O ceată i se desprinse ce pe orbi şi imune din copilărie începură să se fugărească înaintea ochilor şi îndurerată înge*

nunehia lângă muribund.

— Ohm Potgietet, ea este Maria. Fiica lui Grenits. Făcu cri mi calde.

Potgieter ridică anevoie grelele-i pleoape.

— Aliida! Trăieşti! Te credeam moartă – ca şi ceilalţi copii ai mei!

— Ohm Potgieter. Ea estfi Maria. Fiica luu Grenits. Făcu Bank.

— În nu. Tinere, e nepoata mea. Abda Valentin.

Cei doi tineri se priviră, surprinşi.

— Dn nepoata mivi. Alirl. – i \ al; uliu. \m liialo, le în ea.

d 1 P
e-l, … A îi ori l.
pimu murit Lisab ur
M în ei li. nesc
1. mai eşti i
Oiiinu în viupi. ailia
: –, îi Mor… grija
că Barend săi
de line…
or — Î
… N Al. „mâi.
viitoru Clei. Ele
n ! E
u-le. Mariei
fiii o
— lyniur oii. şi
Atunc uvânta Iubiii- lui ui
i li. E vă la i i
PATRIA.

i îi
deveni
A ră
poi sticloş M
ori, – i. urise.
Si că se c
inimi Noapt lăsă âmpu
c de ea asupr lui
bălaii adânc a
. ă

lac<T< a era în1**1** i-mp<u numai (le strigă lele groparilor. Şi de suspinele letci.

.1. Ungă corpii] Dabulalei, se alia Menondo. În laba lui uriaşă, strângea mana noan. Sufleiia a moar toi pe care, mai târziu o înmormânta întru groapă săpniu eu lăncia. Mormântul îl însemnă e» o piramidă de pietre.

CAP. XI.

Îiioe iil cu încetul, T.adysmilli. Blouemfontain. Kimbeilev. Johannesbiirg şi mai toate locdităţile renumite prin re* colţa lor de diamante, căzură în mâinile englezilor.

Degeaba luptaseră burii, degeabu unr. Şnseră sângele lor deolungul câmpiilor sudufricane, căci bogăţiile căzură totuşi în mâinile lacomilor cotropitori.

Liniştea a mai revenit la Spjtzkopje. Barend Greniis n-a Dia i părăsit casa. Din cauza rănilor primite. Povestirea noastră îl regăsi stând de vorbă, sub un copac, cu misionarul berlinez Joliannes Wendeler.

— De, Ohm Grenits. Straşnică gnlopadă a mai fost ieri. Calul sărea ba la dreapta, ba în stângu,

aşa cam fost direct fericiie când am ajuns aici.

— Socote. Ştede fericit e’ai scăpat cu viaţă. Terenul e foarte accidentat, pe acolo.

Dinspre ţarcurile vitelor, apărură acum trei bărbaţi şi o femeie.

Bărbaţii erau Paul Bank, Gort Lottering şi Jan. Basutoşul. Femeia: Mania.

Deşi războiul se sfârşise de luni de zile, o strânsă prietenie survenise între cei trei. Făcând cu neputinţă orice despărţi re.

Ei conduceau acum ferma lui Grenits.

— Marta, (nou bătrânul, intră în Cânsu şi sfârşeşte seri» soarea aceea pentru Cajkâlown, Invăjătorul e nu cu de draguls o ia. Cu el.

Fata intră, bucuroasă, în casă.

Misionarul se adrebă acuţii indigenului:

— Jau, ai aua-l de creştini? N’m vrea, să ut Iaci şi tu?

— De a-u7.it, am au7.it. Şi englezii» uid eirşliui, eu toate astea pradă şi ucid de sting pământul. \u. Nu vrea-u samă lac ereşfe.n. Iu definitiv, eu îmi cunosc prietenii şi ei mu iubesc pe mine. Dac-aş fi creştin, aş fae-o iii. L.

— Da, pentru că un creştin îşi iubeşte până şi duşmanii.

— Llalialia, as (-a nu e adevărat. 15, u, Paul. În iulieşti pe englezti?

— Nu. Răspunse acesta întuuec-ul.

— Ei vezi? triuinlă negrul. Niciuu om lui şi (mute iubi duşmanii!

Misionarul privi îngândurai în urma negrului.

Din scrisoarea ce o primi dola nepoată su

Alidu, Peter Valentin află că fiul său Karel murise ca un adevărat bur, jertfindu-şi vi tija pe ajutaiul Pâlniei. Salvând deta o moarte sigură pe Panii Bank… că Paul Bank se căsătorise cu Alida* îndeplinind astfel roudijiile în sinuion. Tulni Ui Nikoluus Bank, rămânând deci unicul iiioştenilor… şi că moştenirea – în bani – trebuie depusă la unu din bănoile olandeze.

Citi scrisoarea tic trei. Ori, uK>i privirile îi lunecară în *gol.*

Câtva timp umblă ea nu /. Unaice prin oraş apoi, într-o bună zi, luă tronul şi se fi f undă la inima (urci.

După multe peregrinări, găsi mormântul fiului său.

Paul şi Marin puseseră, pe mormântul lui Valentin, oi piatră cu următoarea inscripţio:

Aici a luptat şi căzut Karel Valentin Victoria a câştigat-o inima şi sângele lui de bur neaoş

Tată! privi multă vreme piatra sub care se afla siugurr tui copil.

Apoi, îngenuncluând. Îşi lipi fruntea de piatra rece:

— Fiul ineu! Fiul meu iubit!

Era mândri; de fapta fiului său.

Şi astfel, se trezi şi în el nedezminjitul sânge bur.

— SFÂRŞIT

Ploneril Africel de KARL SOHM

CAP. L

Pescăruşii ce simian în înil>nI ierului Mări Nordu» lui aduceau Im Pe Iar 1 Inlicnkaiup

ultimele. Saluturi aio patriei re dispărea acum în orizontul indepui tal.

Sclionerul brazda valurile, croimlu-şi drum ptiu vun tul proivnic.

Gândurile lui Pe ei llroltenkamp zburau îndurat, spre satul natal, pe care-l vedea încă, aeveu, îmi în tea ocli lor sui. Valurile spumegânde ale marii murmurau veşnicul lor cântec, scăldând (urmul nisipos. De câte ori, nu se iolănrse el pe nisipul acesta, în timp ce gândurile-i zburau departe!

Şi inia cu toate gândurile lui se înfuptuiseru. Acum se afla pe bordul «Speranţei» care pildea spre Africa de Sud. În sfârşit, acum pornise şi el la drum spre lumea largă.

Revedea cu nostalgie păşunile verzi pe care păşteau vitele, acoperişurile roşii ale caselor şi auzea par că sunehui clopoelor din clopotniţa vechei b serici a satului. Şi ude şi curtea. Ce albe erau feresirele în bătaia soarelui. Şi mama care citea într-un foioliu. În timp ce la picioarele ei pisica dormea, torcând. Ce dragi îi erau toate aceste lucruri. Peter simţi cum o căldură ciudată îl învăluie din cup şi până în picioare. Ce mult îşi iubea el patria şi şuiul natal!

fudul se înteţise. Sclionerul zburu, nu aba.

Neclintit. Cârmaciul sta la curmă, cu imunele începe nite pe roată şi Peter llroltenkamp îl privea, admirând siguranţa eu curc-şi cordimia drumul.

Deodată, adicroa încetă brusc. Se amm (n furtună.

Şi furtuna veni… dar sclionerul continuă să despice valurile, deşi «Speranţa» devenise o

jucărie a acestora. Cu toată situaţia tragică, ochii cârmaciului râdeau.

Nori grei începură să plutească deasupra vasului. Valuri mari cădeau pe bord, măturându-l. Spre seară, începu

să h – itii un câni pnirrnir. Care. Ns-pind noi îi. Îngădui ici, colo. O spânuia a acestora. S. I apar. I mir o Slaluja.

La orizont aparii, deodulă. O lumina.

În zori. Se zări coasia Angliei. În depâhnr. Peter Hol* teukamp văzu nişte mici punepşo. Irc negre. Puici de pescari. Curând iară ajunse şi pescarii dădură m; i din marfa lor. Pentru a primi tuiun şi radi îi... Ynviaw vuo să vândă. Li supra\ egida. Pen<în asn. Un vam. – ş.

I’ohul Dover se ajiropia din ce în ce. Ilar am cu mii îngăduia să se sadă prea departe.

— A dracului’s reme pe canalul acesta.

1 leinrU-li Yogelsang. Un negustor «Dul. Rema. Se apropie de Peter llojienkamp.

— Aşa e pe canalul Mânecii. Începu el.

— Portul de Colo ircimie’s. I! i (I I \ ininil li. Sorin Peter, încet. Ilogai mai suni englezii nec-ii.i. J pe (i găsi în toate coifurile lumii.

— Da. Bogaţi şi un i. Şi or am f. Îmi noi. Germanii, între timp? În timp ce englezul cucerea a. Noi luptam unul împotrixa alinia. Şi din sânge goiiu. În ui iplmlit statele străine şi. Ajung-a la înlli. I îi «a de a/.i.

— Din fericire, lui i-a reuşit să înfăptuiască

Marele Ke cu.

— Da, răspunse negustorul cu’s micune. E şi

vremea să porn în la cucerirea lumii, pentru a asigura (arii noastre colonii... îmbibe de a li prea târziu. Anglia stăpâneşte oceanul, de-acum. Şi dacii a pus mâna. Pe cesa. Cu greu îi mai da drumul.

— Germania irelmie să-şi araudrapelul pe întinsul mărilor. I relmie să şi arate piiierea şi să câşpge colonii, la fel ca şi celelalte popoare.

— Avem în sânge moştenirea strămoşilor noştri şi trebuie su dăm Germaniei şi comerţului ei locul cuvenit în lume.

— Mergeţi la Kupsludl? întrebă Peter Holienkamp.

— Da, sunt trimisul casei Adolf Luderitz din Brema. Am şi înteme al sucursale în Africa. Comerţul de intim în patrie, e ameninţat de un monopol, aşa că suntem nevoiţi să căutăm acum alte câmpuri de cultură.

— Eu vreau să am o fermă în Knpland. Sunt de origr să ţărănească şi-mi place să lucrez pământul. Întrucât aia a murit, pământul a răm «s fratelui meu mai vârstnic. Eli plec acum spre (atu Burilor, deoarece am auzit că acolo e pământ berechet. Ar fi fost mai bine dacă puteam gus; ceva în patrie, dar...

— Ei, nu e după cum vrea omul, îl întrerupse Heinr cu

Vogelsung. Riruia tânărul îi plăcea foarte mult. Cine şi <, poa: e că i – e va împlini, lotuşi, dorinţa...

ocea-i parca uU îl de sigură, încât Peter I lollenkump: (privi ini relnitor. I>. R im primi

niciun răspuns. Yogelsnng uvca. Desigur, moi **vele lui.**

(analul. Se afl. I deacuin îndărătul lor. Ceafa se risipi şi ploaia rare i încerc.: să o clipă, inceia. Sclionerul plut a pe apele all. Oslie ale oceanului. Valurile aveau sclip îi aurii în hatapi veselă a soarelui. «Speranţa.» despica apa

C urând apăru şi Yludeira cu căsujele ei albe printre pomii înverziţi. Zeci de bărcuţe înconjurară schoneru pres /cutând călătorilor coşuleje cu fructe şi, mai presus de ioa e aceste frumuseţi, un soare de aur îşi râdea bucuria.

Niciodată ni se simţise Petei Holtenk ump atât de fie ber’s: fericit ca acum. Îi cuprinse un fel de beie «le viaţă. Ce frumoasă era lumea! Ce bine i părea că, în sfârşit, începuse drumul spre necunoscut.

Timpul deveni din ce în ce mai călduros şi până şi noupea şi-o petrecea Peter pe bord, admirând minunatele stele ale cerului de sud.

Peste puţin, apărură din mare şi vârfurile înzăpezite ale Tenneriffei.

Apoi scârne aia la soare coastele Africii, misteriosul continent negru, puiria enigmelor şi a avea urilor.

În nopţile cu lună. Adeseori Vogcisang şi Holtenkamp rămaseră pe covertă, vorbind de planurile lor de viitor, dar mai toate vorbele negustorului se învârteau numai în jurul arzătoarei probleme; colonii pentru Germania. Ideea astad vstăpânia cu fotul. Şi Hol enkamp trebui să convină că omul avea dreapta e – că avea de o mie de ori dreptate.

În Africa, se aflau regiuni întinse neexplorate, pământ berechet pentru îndeplinirea scopurilor industriei germane. Mulţi oameni can se duceau de nevoie la munca lor din fabrici, puteau găsi pe pământul african, o viaţă cu mult mai bună decât aceea din patrie.

— Trebuie să descli dein oda a poarta acestei ţări. Spuse llenricli Yogelsnng. Aici poate fi o viaţă nouă pentru sumedenie de oameni. În pa de sunt suie de mii de oameni ale căror energii lâncezesc. În Africa, s-ar putea des» volta la justa lor valoare, creiând Germaniei valori cari, adeseori, vor trece graniţa pentru a servi interesele altor popoare.

Apoi I lein ruli lămuri că socmismii! nu e o problemă srvml „genii; na. Ei absolut cui-mp. Mai. Oriearc drepml la vintâi şi orne anilor la Mialiile. Lui vil. Ic.

Şi aşa. *7*, cil zi, «Speranţas îşi continua drumul spre sud, deulungul coastei africane. Zilele şi nopţile treceau, una mai frumoasă ca uita. Apusurile de soare erau niiuuplu ea pe valuri ca o cojă de i

Peter 1 lolienkamp raiuânea de multe ori pe covertă cu ochii (iută spre locul unde cerul şi marca se întâlneau.

Îiir o d'iitinenţă, Peter se trezi de vreme de tot. Yuulul încetase să bată. Marinarii mai dormeau încă.

Deodată, se auzi strigaiul cârmaciului:

— Marinarii pe cover a!

facerea decenise nineninfăloare. Pe cer, se vedeau uori negri. În curând se întunecă tot cerul.

Domnea out* moşiera greoaie, care alunga tot curajul oamendor.

Spre amiază, vântul începu să bată din nou. Valurile deveniră pline de spume şi din ce în ce mai mori. Lemnăria şi berăria vasului scuruiau din ionic încheieturile.

Valuri mari începură să măture coverta şi la un moinei t dat, Peier Tu şi el la cu de apa şi trimis pe scări, în jos, unde cu el» u cu vai se judii apuca de ceva, spre a nu i i ridicat şi aruncai în ocean.

În bucătărie, pe loc, cloc ot ia un ceaun mare. Vogelba „gJî; idntia \leslăn uit? a hi că Îi spuse Peter, dar cuvinlele lui fură dominate de vâjâitul mării.

— Llei, Hollenkamp, ceai spune de o ceişcă mare de cafea? îl în robă llcinricli Vogelsaiig. Râzând. Ţi-ar prinde bine. Ksi> muiat jiană la piele!

Petei nu puieu face un pas l aru a se (inc bine, atât de puternic era seu iirat sclionerul.

În cele din urmă se aprinseră câteva lumini pe covertă, semn că furtuna mai scăzuse.

— Li, n-ai căpătat rău de mărci îl întrelia umil pe

— Cunosc marea. Asia nu e prima furtună prin care am trecu, răspunse 1 lollent. Nimp râzând. Sunt or ginar din iwaicrk-anst. Clar văd cu aici e]) îi fiii altfel decât pe acolo.

Pe **punic,** marinarii se trudeau să repare ceencc lor*

A doua zi în zori, sclionerul fu învăluit de o ceaţa dem să soarele dispuruse. Nu vedeai de la naşi. Tu câteva clipe, pe Iminele tai. Nora şimiau

picăluri de cristal.

Dar pe Tr puţin începn să br. A un vânt ini – e **11** s. **Fu** să ridal sc-hoi. Cul de razele vesele ale soarelui.

Capul Verde, iii. Sul Afrieci, rămase în… Lor. I iar

nu iji «1 «1 nesnpen ochii fie consta care se aflu la o în că depanare. Ici, colo, se vedeau neînmiiinile în Su li (o

Al «îi multe vase de comerţ încrucişară sdiouerul şi un brick german îi saluta cu căldură.

— Ce plăcere e să fi între străini şi să vo/. I drapelul patriei laie. Se bucura Peter lloltenkamp. Din iwâcale im văzut prea pufne până acum. Cele mai multe, până acum, aparincuii murei Union Jack.

— Lasă, l'cler, o să se schimbe asta, îl asigură Vogelsang. Am venit aici, ca să înfiinţăm şi o flotă comercială.

«Foarte sigur pare acest Vogelsang, se gând Poler. Probabil că are o credinţă oarbă în puterile Germaniei».

Când i-o spuse, negustorul se uită la el foarte gundmor.

— Da, aşa e, lloltenkamp. Numai popoarele puternice se vor bucura de un viitor, ceic slabe se vor prăbuşi. Asta e învăţătura secolului. Germania nu se va prăbuşi, atâta vreme cât fiii ei vor avea încredere în dânsa.

După o pauză, urmă:

— Trebuie să îndeplinesc o însărcinare, nu numai pentru Urma la care lucrez, ci şi pentru

patria mea. Jti spun asta pentru că am încredere în cine, deşi nu intră în obiceiul meu de a discuta cu cineva despre planurile mele. Casa Luderitz căpătând pământ în Africa, îl va pune sub ocrotire germană. Autorităţile berlineze nu fost încunoştinţa* te despre acest fapt. Deaceia t – am spus mai deunăzi că *se* poate, totuşi, < mai ai ferma pe pământ german.

— Frumoasă misiune! îi cioresc să izbuleşti, Vogelsang.

— Vrei suuni ajuţi, lloltenkamp? Aş fi foarte bucuros. Uite mâna mea.

I'ură să mai stea mult pe gânduri, Peter lloltenkamp apucă mâna negusW>rului.

— Din toată inima, Vogcisang. Cel puân ştiu acum că am şi eu o tintu în via A. Şi dacă prin asta îmi pot ajuta Patria, cu atât mai muli îmi va părea b ne.

— Oricine va munci aici – să ştie e'o va fHC-e pentru patria lui, pentru Germanta.

Peter lloltenkamp se uită spre coastă.

— Acolo se află jara străină misterioasă... ai curei pioncri vom deveni no, pentru Germania. Lucrul acesta mă mândreşte nespus.

În zare, se zări o pată neagră. Tafelberg.

Peste puţin, putură vedea şi însufleţirea din port. Şi farul luminos «lela Creen Point.

Pe catargele vapoarelor ancorate în port, se vedenii drapelele mai tuturor lărdor. La nord vest, iulciberg era a

pâiiit (le Irci puternice baterii, în timp ce la ce! amenâiita ciiadela. Şi un mic lori.

ssperunto» intrase acum în pori. Ga a sa anince ancora.

Peter I loltenkump privi înspre cliciii împânzii de mu ţie albe, galbene, oacheşe şi negre, can în iau Inia încemre.

De pe o corveia englezească să nu/. Ia râiifecui în irozi

Iar.

— Aş vrea să = îi fac o propunere. I Initrnknmp. Se apropienciniieli Yogelsang. Mi-ul spus că ai vrea să: i o fermă aici. Ce un li clacă ai căuta să cumperi, mu mlâiu. O cbcudă de vite? În drum, le vom lăsa la diferiţi fermieri, ar atunci când ne vom inapoui, le vom strânge şi aduce spre vânzare la bâlciul din Kapstadt (Acest oraş mai e cunoscut sub denumirea de Capetown)

— Nu e proastă ideea. Mă pricep întrucâtva şi la vite.

Cu asta, ţi-ai putea mări capitalul. Afară de asta, vei putea servi scopurilor noastre, deoarece nd recrutul ţara, vei cunoaşte oamenii şi locurile. I. a Kapsladt! (j voi cumpăra un car cu boi şi celelalte lucruri necesare, iar «le îndată ce. «Tilly» din Brema va sosi în port. Vei căpăta dein mine şi alte lucruri foarte folositoare.

A doua zi, Yogelsang şi llollenkamp. Plecară în cer* cetare.

Capetown începe «lela îmbucăitira golfului şi merge până – n muni. Cei doi sirăbătură străz le. Cura. Bursa şi clădirile au oiitătilojfăceau o foarte bună impresie, l’oarte frumoasă era şi Grădina Botanică cu plantele ei tropicale.

Magazinele oraşului păreau foarte însufieile.

Negoţul era condus de englezi, malniezi şi negri. Străzile era st tabu» tute de ca: e mari cu boi Fireşte că p; elulintleni cădem numai de englezi cari fornipu centrul de viaţă şi pulsaţie al oraşului.

are şi bere germană găsiră numai la clubul german, unde consulul I.ippert îi primi pe cei două călăiori, cu multă căldură.

Când ITeinrieli Yogelsang începu să vorbească de planurile’s ije. Lăpperl îl ascultă cu atenţie.

— Dacă vrei să primiţi o povajă de la mine, vă propun, să vă îndreptaţi spre fluviul Orange. E un t>nut bogat în vite şi n cupru. Nu cred. Însă. Ea englezii să vă primească cu prea multă căldură. Au încercat de multe ori să zăgăzuiască acest (ti111. Dur n-au izbulit. Cuiul. În ISSO. Misionarii germani au rugat autorilăile din Cap l» în n să le pună aceasin icgiuuc la dispoziţie, găsiră numai uşi încliise.

— Noi **avem** nevor de o rog nuc şi un mul de e... Ie nic o pil lere să nu se lege.

În iiicinn mz lui vor Tace usui englezii. Deoarece mea mi lasă; jara în părăsire.

— Mi e ic lua, doar, ca englezii să nu fie i 11 >< 11 n. I şi de plumijile nonsi rr şi să ne puie pee îi i-oaie. \ or puica spun» jâujiel u le iiim* interesele.

— Dev i/. Îi iii «o de in”>1 <I Cii1111 ii II Fost: sii x-j. S, s. I Iaci! Acum *se* punem în aplicare. Poate vom isbnii mii. (eeace n un reuşii englezii. Dur (n ponul e, M> laccm Imime. Îiurrt fluviului Orange e Imiia pentru asta

— Ml! cred. Mai fi iimi v. Iş. – oMli: e Ac; în l, i

(iiicna. Acolo. <m ancorai. Pe vreimiri poriugliez. Îi luă Barinlomeo Díaz. N moiiinei – H de piahă arată şi aslă/. I locul acela.

— Lucrul acesta trebine cercetai cu aiont e.

Curând, în juni! no lor ven îi se siriuscră *în rr.* Ş.j al (îi neiiiudori germani, cari dorian să afle veşti din patrie.

— Lei (i erau emuziasmafi de inteligenta conducere a lui Bis mark. Şi părerea unanimă era că drapelul german trebuie să fâlfâie în toate coifurile lumii.

În timp ce Heinricli Yogelsang făcea o vizită firma Poppe, Russon şi Co. Care reprezenia interesele casei Ludci-dz în Capciown. Peler llohenkamp se îndreptă spre port.

Ocini lui Peter se odihniră asupra unei embleme aurite cilamburg». Un brick.

— Li drace! Demmi debarc în Africa şi primul băştinaş pes<e care dau… e un neamţ.

(Ar mm1 (! pe* Hamb – rg socoti că trebuia’s „bea. Neapărat. Un whisky cu Iloltenkanip şi se îndreptară spre cafe* neaua şi berăria din port. De unde se auzeau râse: vo-ehşi fipete deşuch ale. Murinnrii încercau să recupereze, în câteva zile. Coeaco pini duseră în săptămâni întregl de cu>. – ., ce

Intrară în localul îmbâcsii de fum. T. a mese stă c-au marinai şi indigeni bâm1. Cântând şi jucând în căni. L.n, i aveau şi fete pe genunchi.

Cârmaciul şi Peter Hollenkanip se apropiată de masa trssr, moaştein, salină hambiirghezul. Misieil. Ewis mi-i aş a?

— Da, nu adus vite la **Şi.** Uelena, Mi.

— **Iar** I **ascheninnt** – r. cârmnciul de pe **«Hnimburg»?** Well. Well. **Rării** englezul în tinzând mâna spre paharul de **whisky.**

— Dar tu. Concelălene, **îl** întrebă cârmaciul **pe Peb-i. u** îneot.ro o i<şi?

— O iau spre (-cidru. \ renii să mă fac negustor.

Peter I lolleiikamo vorbea cu foarte imilia bagaro de

seamf, aminttnhmşi ce spusese consulul Eipperf despre englezi.

— Spre Kapland sau spre golf? îiurubă hninhi ip. LiCunosc coasta foarte bine. De ani «le /, ic vând lirfun şi rachiu foi Jâay. Foarte buna afacere. I mori i ritusportiiin şi vite.

Peter îşi spuse cu (lela liamburglicz ar uilm nfiu amănunte foarte preţioase clespr (Consia şi (mrii. I Joodulă engle* zul, care, pe cât se pare, asculln. Se sriuint>iil de cuvinte al celor doi, se întoarse spre l cier:

— Negustor vrei să le faci?

— Da. Mai târziu o sănii cumpăr şi o fermă.

— Nu e recomandabil să fi investeşti astfel capitalul, spuse Mr. Lewis, uscat. N o să i piară ara. Sunt convins că peste piljin timp le vei înapoia în patrie.

— Nu cred. Odată ce mi-am propus ceva, duc cu chestia la capăt, răspunse Peter. Privimlu I pe englez drept. În ochi.

Un râs uşor se zugravi pe faţa englezii lui.

— Astabui spus-o mulţi. Afară de Sân, de ce nu vrei la rămâi în Kapinml? K o regiune lourto frumoasă.

— Nu ţin să mă duo la VVall isc. Ldmy. Nu mai e şi Alt port pe cohslă?

— Ba da, răspunse cârmaciul Tastkmmnt. Cr. Mai sunt porturile Sandwich şi Agra Pequenu.

Tocmai asta ţinea Peter să şi ic.

— Şi credeţi că mi-aş putea întemeia acolo vreo afacere oarecare?

— Concetăţene, în chestia asta, numai Mister Lewis îţi poate da poveţele cele mai bune. El e de inul în vreme aici.

Taschenmaker îl privi întrebător pe englez, care trimise câteva rotogoale de fum din luleaua sa, spic tavan.

— Ţi-am mai spus e’ar fi bine să-ţi bagi banii în altă afacere. Ina ntc de a-ţi aduce vitele la bâlciul din Capetown. O parte din ele se vor pierde în drum, sau vor fi furate de băştinaşi. Restul adus aici, nu ţi-ar mai acoperi paguba. Nu. Nu, riscul e prea mare.

— Şi d-ta ai făcut afaceri eu vite, Mister Lewis? întrebă Peter Holtenkamp.

— Da şi am pierdut foarte mult, răspunse englezul. Dur, uite, îţi fac o propunere. Regiunea Orange o cunosc foarte bine. E foarte bogntă… dar nimeni n-are încredere în ea. Eu am încercat său cointeresez pe vreo câţiva, dar câo când Comisarul Pânigrave a zbnrat, certurile dintre TTerem’s; botenioţi n nu încetat, deoarece autorităţile nu vor să ia nicio măsură.

Peler TTollonlamp ascultă cu atenfle. Soarta îi adusese în druin pe acest englez.

— Şi cam de ce bogăţii e vorba? Alpintau mai auzit de ele?

— E \orba de cupru, plumb şi fier. Crede-mă că ştiu ce spun. Dacă M ei. Îţi propun să iei o parte din mina Oiavi, cure-ini aparţine mie. O vom exploata împreună.

Sau aoosi Mr. Lewis era un pungaş ce încerca să-i bage mâna în buzunar, sau într adevăr regim. Ea Orange nu era atât de lipsi în de valoare precum, se credea.

Fijeşie că Peler Ilolfenkamp nici nu se gândea să facă vreo afacere cu englezul, căruia îi trădase mai mulj decât ar fi trebuit. În tot cazul, irelmia să-l încunoştiinţeze, neapărat şi pe Vogelsung.

— Nu. Mister Lewis. În cliestiunile astea nu mă pricep şi deareitt nici n-aş voi să mă bag. Negoţul mă atrage mai mult. Şi afară de asta, vreau să fiu fermier.

— Atunci n o să fie atât de uşor, deoarece luptele între băştinaşi nu mai iau sfârşii. Te sfătuiesc să rămâi în Kupi:nd sub ocrotirea autorităţilor engleze.

Peter lloltenkamp’s*> ratau, în sinea lui, ce bine ştia acest englez să vorbească nemţeşte.

— Ei, o să mă interesez eu ce e de făcut, se hotărî tă* nărui.

Mr. Lewis se uită foarte neîncrezător la el. Nu i trădase, oare, prea muli? În tot cazul, nu va scăpa din oclo. Nimeni nu irobiiin să-i încurce treburile... mai ales un neamţ ani de neisprăvit ca acesta. Plecă după ce dădu un seim «Good bye>.

Peer îl rugă pe Taschenmaker să fixeze o întâlnire pentru ziua următoare, deoarece voia să-i fuca o Uuoştiinţa unui negustor din lirema, en re avea să-i propună ceva foarte ispiiilor. Altceva nu mai adăugă.

— Aşadar, pe mâine, înşelicninuker.

— Dac o fi vorba să ţi ajut cu ceva, lloltenkamp, o voi face cu plăcere.

Vogelsang mi mai putu de bucurie, atunci când Peter îi povesti cele de aflase de la Mr. Lewis.

— Asta se potriveşte cu tot ce ne-a comunicai reprezentantul nostru din Copetown. T, ewis> ai spus? I robii le să ne niităi. I acosi niimr. Acum haide să-l găsim pe humbnrgliez şi să i iii” u ioni. Oveihual. Cârmaciu pe Tilly…

gândit în asin. *K* foarte bine să ni pe eu noastre coasia la peitecl e.

m am

Cri doi sr indiepla. A <piv bojdeuca din pori. Tasebentuaker îi aştepta, funiâu-u-şi luleaua. După ce se salutari: Vogcise. Ng în robii:

— Spune-mi. (o rog. În Agra IVqurim im locuiesc englezi? Acolo am vrea să ne ridicăm colibele. Nu ne-ar conveni. Însă. Deloc, să fii o eoni i îi englezesc.

— Nu. Cnumi şi golful suni. După câte ştiu, libere. În iiprop oro se alia misiunea germanii, deiiniida. Am ancorat de inul e ori în golful acela.

— Spune, J asclionniiikor. N’ai vrea sii vii cu noi? Cunoşti corala foarte biue şi posic căieva zile trebuie să sosea»

scă brickul meu, v I illy. Eiiro arc nevoie «l «nu bun cârmacii! O să fii dau o leafă foarte bunii.

— Post am... Dar aş polen să mă fac liber. Cui îi ap ar*
Ţine Tilly

— Casei J.ude îi / din lirema. L! i, s-a făeul?

— Să nu> \orbesc cu capilunul şi \a spon eu mâine.

— O să ne parii foarte bine ducă voi accepta

Alegerea se făcuse; Agr» Pequena. I\ngle/. U acela, Mr.

...Ewis. Spusese mai mult decât era nevoie. (liiar. Şi consulul jermun şi negustorii le vorbiseră despre bogat ia Ţinu ului. oultf (d portul Agra Pequena părea să fie l’o Irte bun. Pen
u comerţ acest fapt era un luciii foarte important.

l rmară zile foarte active pentru Pofter Ilollenkamp.
meşi fiicu ţoale cumpărătur-le în lovăiăşia lui Vogelsang.
...Uni pa rară care cu covillire din materint bun. Doisprezece joi. Un cal. Şei. Puşti şi muniţii. Mai angajară Irei hotentoţi. Dentru a servi de surugii, boari şi cirezari.

Şi «Tilly» îşi făcu apariţia în port, aducând din Brema mmedenie de baloturi cu fel de fel de mărfuri.

Tasclienmaker veni pe bord. Salutat cil prietenie de noii ui tovarăşi şi, în puţin timp, fură încărcate carele, boii, caid, corturile, proviziile de alimente şi apa de băut. Şi într-o frumoasă dimineaţă de Aprilie a unulu 1883, brickul «Tilv»

ridică ancora. Îiul. Repiându-se, de-a lungul coapte:
nordul continentului african.

CAP. 11.

Peter lloltenkamp se apropie de Tasclienmaker. Care sta la cârma.

— Coiful se află îndărătul acestor insule.

A rulă o scrie de insuliţe, deasupra cărora pluteau nişte nori albicioşi.

— Agra IVqucim – jkirtul mie

isa l-an

ruglicz. Se ntlă îmi m-ăliil istmului pp rare se vede. Vârf al niaz... Nitcă sa: – I, pimui gă – i un port mai 1 nsuiiţelic-arc l ne roi esc. Suni acoperite cu acel nepreţuit guano.

(arma».nI cuikfuse \ asul. Cu băgare de seamă, spre golf. Zeci de a ăiici e. Şi-au din mare. În goli se afla ancorat un scliimer de pescuit

Peuu I lolU-nkamp se uită spre arm, nepuiându-şi emule dezamăgirea.

— Cu lotul a li fel ini-um închipuit cu coasia Africii, spicse el Iu: llcim-cli Vogelsang. Aici coasta îmi face impresia e „nv şi un pustiu.

Intr adevăr, căi vedeai cu oeliii. Îiumui nisip! Nioaeri, vreo urmă de vegetaţie. Sonde haini eu putere, ohoshidirţi ochii. O singurălalc lăcuiţi. Şi adâncă!

— 13 râul uccsia de nisip care încerciieşie sudveslul A frieei. A loiil băştinaşii acosioi rog mii să ca<la în’s – hi\ * răspunse Ifeinricli Vogelsang. Peisagiul va lua însă cu totul o altă formă, de îndată ce vei liăhate nisipul dom a

Brickul îşi aruncă ancora, în ciripitul miilor de păsărele ce zburau deasupra insuliţelor de guano.

A doua zi dimineaţă, cu ajutorul schonerului, ctilly» pătrunse şi mai adune în golf.

Vogelsang avusese dreptate. Peisagiul se schimbase cu totul şi Peter Hollenkaiup nu se mai îndura să-şi dezlipeascu ochii de pe priveliştea de basm şi feerie ce i se înfăţişa. Pe* purişul era plin de pelicani, pinguini, flamingo şi gâşte sălbatice. Un adevărul paradis pentru vânători.

Zăriră şi vreo câţiva băştinaşi care se îndeletniciau cu munca câmpului, pe elia vreme alţii pescuiau de zor.

— Aceşti băştinaşi se numesc Numii şi aparţin tribului Iântentoţilor, spuse lleinricb Yogelsujig. După care mi s-au spus, sunt oameni blajin.).

Câţiva copii, goi puşcă.ro apropieră. Curioşi, de noii veniţi. Ca să se ferească de ru/. Ele puternice ale soarelui, îşi unseseră corpul cu grăsime. Şi ei pu) \: au toarte blajan. J e străini îi primiră cu chiote de> râs.

Prinir un tâlmaciu, Vogelsang îi întrebă dacă vor să lucreze pentru tutun. Fireşte că toţi încuviinţară.

Puţin câte puţin, descurcară toate vitele şi bagajele de pe«Tilly» şi *6* mare însufleţire începu să domnească pe ţărm. Băştinaşii lucrau cu tragere de iuimă, la construitul barăcilor. Nu trecu multă vreme şi alţi indigeni apărură, aşa că lucrul înainta cu paşi uriaşi.

— Ei, începu Yogelsang, acum să mergem să vizităm pu* fin regiunea.

— Micimi face impresia unui deşen, făcu Peler. De foame n-o să murim noi, deoarece peşti văd berechet pe aici.

— Numai de apa o să le «m duceii l psa în anoi impui se* ceţos, spuse Tuschemuaker.

— (im pune la punct şi chestia asta, răspunse I le ruich. Vogelsang. Deocamdată, trebuie sii orânduiţii cu Innsporfui vitelor din interiorul aici, spre poli;

— Garantat e'o să păşim şi oaze pe> aici. Vmhi Prier.

Pe dune, se vedeau ca leva cobbinare m/h ((de indigeni, construite din trestii şi răchită. Iu bila uşilor, şedeau femei şi copii. Bărbaţii erau duşi la pescuii.

— I'oarie puţine familii trăiesc pe uiei. I.iimir Taschenuiake-i. IVibul Nama trăieşte mai nepaile. În inima ăje. Venind aici doar în sezonul pes» nilului şi primunt (lela ame = ricani praf de puşcă şi arme. În schimbul v tejor lor. De multe ori. Sunt luaţi pe bord. Îmbăiaji cobză şi a. ŢK» i goniţi, dar vilele rămân în port.

— Şi se matmiră ull>îi când băştinaşii se uiiu la ei cu priviri neprietenoase, făcu Peler.

— Dar din e o trăieşte tribul în pustietatea asta? întreba Vogelsang pe Taschonmake*)»!

— C'u peşti şi păsări de apă. Foarte rar. Ve/. I care o ca* pru. Duc o viaţă foarte prea.

Peter îl ollenhamp lăsă sui lunece privirea asupra dunelor scăldate de soare, km o privelişte mimmnia. Şi ziua trecu şi aproape fără tranziţie. Se făcu noapiea.

— Ciudată ţară şi Africa asta! îşi spuse Peler.

Carele fură orânduite în pătrat, la mijloc aprinseră un foc mare şi toată lumea luă loc în jurul lui. Prim re tinerii germani sosiţi cu Tilly, se mai aflau un olandez, şi un elve* pun. Deasemenca şi un bur care venise să pescuiască în golf. După masă, toată lumea îşi aprinse pipele şi discuţiile începură să curgă.

— Trebuie să prefacem această fără într-o regiune har* nică şi muncitoare, sub scutul drapelului german. Toată lu'* mea trebuie să găsească o pâine nici, începu Vogelsang.

— K direct uimitor că Germania n-a luat niciodată paria la marile descoperiri făcute de celelalte popoare, spuse elveţianul.

— Asia din cauza veşnicelor e; orovueli interne, din păcate, lămuri Vogelsang.

— Cu toate acestea, misionarii germani n nu slut des geaba ani de zile, în Africa, lăudă burul. Cu ajutorul lor, indigenii nu avut zeci de ani pace, devenind harnici şi muncitori. Din nenorocire, râu s-au putut apăra de rachiul englezi

lor şi în ceâc din urma corturile reîncepură, sprijinâlo de armele «Ijmeiilate de albi. Şi cu toate rugulniii (de lui aioiwirilor, autorităţile engleze nan voit să intervină.

Dur cu zucuiuiiuole de minereu ce e? îl întreba Voiţeisang pe bur.

— Totul o aderărat, Mynheer. În nord, se află iiine de cupru şi «liiur în sud, pe insulele Poma, au încercat englezii bă facă o ui să dur astăzi e părăsită.

— Se mai vorbeşte eu s-au găsit mine de

diamant în apropiere de Orange, spline Taschenmaker.

— Cea mă/i mare bogăţie a acestei ţări, constă în vite.

asigură barul. Negrii llercro au v to cu sutele de mii, pe câtă vreme hotentoţii din sud n-au decât capre şi oi. Pe aici mai locuieşlo şi un popor de tâlhari, Berg Damara, car* fură vite şi la vinde lu' Kapland, iar războaiele între triburi sun: veşnici? Şeful triburilor căruia aparţine această regiune este (Josef Fredericks. Loouieşte în apropierea Misiunefi. Hotentoţii de prin partea locului se ocupă cu comerţul de vite. Piei şi fildeş.»

— În cât timp putem ajunge la Bethania? întreba Peter.

— O săptămână. Veţi găsi foarte mulţi compatrioţi acolo. Misionarul e un neamţ aşa cum sunt mai toţi pe aici.

— Am trimis eu vorbă, prin cineva, mlisionarului din Bethania, rugându-l să-l încunoştinţeze pe căpitanul Fredericks de sosirea noastră.

— Dar apa pentru vite cum e adusă? întrebă Peter.

— Sunt multe puţuri pe aici. Fireşte însă că veţi trebui să săpaţi şi altele.

Înainte de plecare, burul întinse mâna lui Vogelsang.

— Mult noroc, Mynheer. Ar fi foarte frumos, ca englezii să înceapă să-şi dea seama că nu numai ei sunt stăpâni» Afrtcei de Sud. Tare sunt curios să văd ce ochi vor face când vor auzi.

Se vide cât colţ) că acesta, ca mai toţi burii,

nu-i înghit ţea deloc pe englezi.

Când oamenii se înveliră în păturile lor, stelele sclipeau pe cer parcă ar fi fost nişte diamante

De cum se crăpă de ziuă, băştinaşii îşi începură treaba. Tutunul pe ea Ro Vogelsang îl dădea cu dărnicie, era pentru ei cel mai bun stimulent. În timp ce indigenii munceau de zor, Vogelsang, Houenkiump şi Taschenmaker împreună cu alţi marinari plănuiră să se ducă la pescuit.

Era o dimineaţă splendidă. Niciodată nu văzuse Peter un răsărit de soare atât de frumos

toată lumea luă linâânro Im că şi sr îndreptară spin îi) Miiiţi-ic pe mâini cărora mişunau lei. Le I. o, Vieiiiji.

L>ar u; o Mai descoperiră şi o iiuungu liei-lietie de fod şi o \ a lui 11 v îl şi i „îi imrpţi împotriva lor. Lim ilr mii-osiră însă i. (v, Mă omii cu şi e (ul* 1T1 în mare. Apa agită ulât de puternic. Incul un i. Ăşliit iş IV, apucai ciivaluri. Vânătoarea couumia cu înverşunare şi numai după. < animalei, I'ură jupuile tic pm, le fie înapoală oamenii în golf.

Iu lipsa lor. Se (ims u. Să îi dulia magazii şi un grajd desiul de, încă păi or.

La o vreme. Tuschouinukor, care privisemarea prin benoclii îl înlins, lui Yogelsung:

— La le uita şi (l – la la **în înm-iii:** anin. I'are că se în dreapta spre golf.

Vogcisang dnso i.e. Mcint.

— Pavil..o» englez.

— Da. E un vas eng or.

— Nădăjduiesc că englezii n aii aflai încă nimic despre în acest Mr planurile noastre. \u prea am
Lewis, oare în a vi/. Ilai m-a ni.

— **Nu** e am la ii**1** s

— Lireşte că mi. K

are în de plecare.

Vil {

I acesta îs vâră nasul peste se apropia (lin ce în ce mai mult de golf. R

Heinrich Vogelsang îi strigă pe toţi albii. Împărtăşndu-le temerile sale.

— Să nu vă scape o vorbă. Îi învălă el pe oameni.

Germanii se aflau într-o înfrigurată aşloptare. Cu englezi; aceşlia nu prea era de glumit. În (i aveau mirosul fin şi nu puteau fi uşor duşi.

Când barca sohoncrului se apropie de lărm. Primul care sări pe pământ în Mr. Lewis.

După ce-i salută pe nemţi, se uită cu atenţie înspre magnzi.

— O, very well. MUter Vogelsang. Văd cu eşti foarte, harnic. Ai de gând să stai mai multă vreme pe aici.

Părea foarte prietenos.

— Ţin. Mai întâiu. Să cunosc b no rogăunea.

— Puteai însă să-ţi depozitezi marfa la Capetown, făcu

Aici o să i

aii. Mustrător. Aici o să ai de furcă cu holentoţii.

— Ne vom apăra, se amestecă Holtonkamp.

— Da, Mr. Holtonkamp. Dar la Capetown ar fi

fost mă sigur. Afară de asta. Nici nu cred să găsiţi apa pe aici.

— Şi ou cred aista, răspunse Vogelsang. Dar nici nu o sigur im vom r. Iniiinmr. Dacă ţiuiiul mi \.**1** l'i pe platul nostru. Îi»; vom mula barăcile în alia parte.

Vorbele aci-sli îi plăcerii englezului.

— Ku vii sfiiliiesc totuşi. Să vă depozitaii mărfurile la Cnpelown. Acolo, sub oorolirea autorităţilor engleze, vă puteţi vt><le-ţi foarte bine de treabă.

— Asta vom vedea, răspunse Vogelsang. Luându-şi rămas bun de la englez. Dar, în de-l mitiv, ce vânt te aduce pe aici. Mi. I.ewis?

— Am nişte chestii eu vânaţi în de foci din Agfa Peguena.

Înainte ca barca să se depărteze de ţărm. Lewis unui aruncă o privire asupra barăcilor.

— Ce dineu au de gând ociupi aceştia afurisiţi. Îşi spuse el. N-am putut afin nuni – deln ei.

— Mie îmi face impresia că nu l-am văzut azi pe englez pentru ultim. – oară. Făcu Pe Iar.

— De aceia nu trebuie să ne pierdem vremea şi s-o luăm imediat spre Bolhnnia. Ducii englezii miros ceva, ue-am dus pe copcă.

Nemţii începură să pună în punct cai-cic, iar Peteicumpără din magazii obiecte de fier. Oale de pământ, şi ei, haine, pânzeturi şi fel de fel de alte lucruri folositoaie fermierilor, iar peni în îndiguiri, luă cuţite, iască, amnare, brichete, chibrituri şi mărgele de sticlă.

Nu cu tă nici de cafea, zahăr. Orez. Făină,

piiper. Sare şi oţet. În ce priveşte grelele baloturi pe cari indigenii le cărau în – niii. – rro acestea erau pline cu tutun.

Barul. Care revenise deln pescuit, se uita cum Peter în Grămădeşte toate aceste lucruri într-un car.

— Nici când n as l’i ei ezvit eu pot încăpea atâtea lucruri într-un cur. Snuse Peter…

— Totul e să ştii cum să le pui. Ai boi puternici?

— Straşnici… şi apoi nic> indigenii mei nu-s de lepădat.

— Să nu iei lucrurile prea u. Şor. Asprimea ţinutului şi bolile vielor pricinuiesc marpagube. De primejdii nici nu mai! trebuie să vorbesc.

nter ITollenknmp îşi aminti de englez şi zâmbi. Viaţa asta aventuroasă îl făcea vesel şi fericit.

— Prim – jdi le mă atrag!

— Nu vreau să te descurajez, prietene, râse bătrânul bur

— Ş: ipoî, îmi place. Şi Liberia len asta de a vine să-i: poruncească

— Atunci îţ. I ilmv. Se noroc şi călătorie Inimoasa. Şi la

„Spre Mcilmniii. Dacă ic opreşti la e /ammiet» salutai pe pioir

* ui. În<uiiu, unui IU W/n. Cu I*li*). /. În\în I? >uiuiul

Kruger din partea meu. Are o fermă Toane fru

Peler iui-şi mai încăpea în piele de Inimi de in Gundnt că a doua zi dimineaţa va începe imiiu>r a

cea mare. Continentul negru îl atrăgea cu în rujul aven i în iloi sale. Ca să-ţi trăicşi via (a. Se urândi el. Trebuie să ai o elii neutru a-i putea vedea inimusejiic.

Din depărtare, în noapte lăentă. St>. U zi (ipiitiu! unu şacal şi chelă ăit... L unei hiene.

Apoi, urmă o tăcere adâncă. Sid! e-> cerului se scaldau, în lumina ai; ei.

cap. Nr

Se oiăpă de ziuă. Plinire nori. Apărură raze roşii şi auri. Ano. Rs” – I a-i. In111 mi i-a/. Elo sale de loc

Se făcuse ziuă. Petei – I Înmonkump seire/iso de miili, privind cu ocini mari aceste minimalii ale nalnrei.

După ce-şi luară mâncarea, de dim m-ulă. Cil urlete şi strigăte, holenlolii înecpură să înjuge Imii. T’icoare bou era strigat ne numele în

Surugiul ar pe ennra primului dar. Îmboldind boii; CO un <TT.au. Wnpp. Wopp!» în l’imp ce un călăre conducea, de la spate, vifeni. Caprele şi oile cari întârzăm în drum.

După ce Tfollenlo mp îşi luă rămas bun dnla toată lumea şi mai ales de la Ttischenuiaker, se sui şi el în car. Vogolsang îl urma pe jos.

Pofile încennră că scârţâie pe nisip. Soarele ardea neîndurător. Dogorind pământul.

În depărtare, se vedeau nişte munţi la orizont. Acolo îi or. A tinin – torn nouă!

Prânzul îl luară lângă un pu desroper t de indiigeni. Animalele primiră apă din belşug, iar oamenii se odihniră în umbra curelor.

După masă. Îşi eon îl nu ară drumul, dar nu

mă. I idetera decât peste puur-i eu npă sărată şi cailearon a.

Încetul cu încetul, pământul îşi schimbă înfăţişarea. Nisipul dispăru, pentru a face loc ierl» un lor stepei.

Peste puţin, zăriră o turmă de ani lope. În sângele lui ŢTe1., 1,. – : i... Îi> se {r 7.: patima lui de vânătoare şi foarte iute atât el cât şi Vogolsang. Doborâră doi masculi cari se rătăciseră de turmă.

Xânnni de ipâl «luceau cum lipsă călători, dar uneori îşl v. I i: ci îi >a-şi! deiii;! i asia setea du miezul căciulilor înlulaiiji m (I **i** îi în

Ju /. Aic. În, – «aii zi-lnv. Gi” ale şi toată frumuseţea faunei un cano. IV I Itilli nknnip! umpleau de bucurie toate lucrurile claie, 1 unui şi I i inimi îşi.

Seara. Îşi l sniii – ilun în run loc mai ferit, aprinseră nu foc şi o supă (I.

— Îit<îiic pu să eloeoicască în cazan.

După o masă îiuble. Igulii. Toată lumea se culcă, cu exceptai. Nmi. I indigen r.nr ininusr de pază.

I. Jupă se pâc zi. – de drum în f cu călăreţilor cari venise i a (crcciaro. Aparii sta (iimea misionară Bel han ia pe nulii! fluviului K<ni<ţuip.

I’rudir m. Cele <. În! e ale slafiunei se ridicau cele două turnuri ale biscrâeei. Hu. I na. Yi N. – una – îşi clădiseră colibele pa malul fluviulii, care ud. I nenumărate grădini şi la tine.

TTC n neli Voirelsnng pnimn-i <aru\; mei să oprească, iar boii fură desjurinţi. Tu în impiuarea imâlor veniţi, alergară o sunied – ne de lioieii10 (i.

Eaic-i priviau cu curiozitate.

M a onnul l ani şi predvalonii Hull nor vimiră agale. După ce animalele fiică duse. La adăpost. Pelor şi Vogcisang îl urmară pe misionar la staţiune.

Locuinţa în ximianilui era frumoasă şi curăfvu, şi odor doi călători le Tu dat. Iar. După atâta vreme, să se afle sub im acoperiş. D,. Pe veranda casei, privirea aluneca asupra palmierilor şi n cactuşilor din grădină.

— Fifi Himpron. Î {-i în ţara noastră. Îi snlulă încă odată predicatorul. Am primat scrisoarea, d-lo Ve. Gelsnmr. Xădăjd – im că plănui; V d-inle se vor realiza. Ne-ar pare foarte bine dacă se n, vor deveni tălpânii neoslo fără. Poate că n unui ***r, e.*** T ve. T iar pace pe aici… căci de. Zord noa ne stinghereşte doia lucru.

— Deoe? Se războire iar hotentof. Îi cu TTorero?

— Da. Do trei ani d v. – cază liărţu elile astea. Jan Jonver Africanul. Căpetenia TTotentoţilor. Vrea să-i răstoarne pe ITerero. Pentru a deveni el stăpân în farn tribului Noma. Ce Imite sângeroase a mai văzut unva accc. Stn. Odată a avut şi s acţiunea noastră de suferit. Când apăru Schmelen, primul

U V”, «-arman, prin linutul acesta locu a tribul Buys. Condus de Ani ral căpetenia lui. Aceştia veniseră din fura Burilor şi fuseseră porecliţi «Overlanv”. Celelalte triburi Natna nb i „ieifin bn TT. D>u «nmop. Profitând de l ppa lui Schmol n. Lăbă a a odaia asupra Ove, – Iernilor, uniseră sumedenir de oameni, dând foc. Şi statiunei.

Overlamii se reiraseră în

— Aci** vii rut. Dar e «m pe aici nime: mânia Irihui Berg Damara. Prădând o negând Îimontoi: şi în inc pul opera de răzbunare can—; dus» şi pană în l-niu în r lor.

— Şi cine e az; capucina I l «*! – e. – r<Io i V iiiebă Vogelsang

— Un oarecare kamalieieio. An om loahe luthul, care me turme ce minuna peste! Ei/ieri de in i se Api o De când îi susţine suedezul Andersson. Loa e le în plin.

— De ce **nil** se **m). I** imn-sra/. I englezii de cele ce se petrec aici

— Iu amil şaptezeci, nnnile descoperiri de zăcăniidie diamunti fere. An ti n-aş au»; nu de aventurier: „lămuri misionanttl Baiu. Nevoia de r.; mMe veni mai mare. Abilei că aceştia, dând în scli. Nib raclim şi ai e. Ip.il. Oi v le, pe cur*, le vindeau a Kimberley. Ceiiiral. A, i ia lordul de diamanle. En câştiguri grozave. Continuând săpăturile. Se găsi aur's. Dia* manie până şi în llnv lui Orange. D-n nefericire. Războaiele dintre băştinaşi primejduiau Imnul mers al-dace, ilor. Încă: negustorii şi misionarii rugară autorităţile să intervie. Acestea trimiseră pe comisarul lor. Misie, L'algrave. Să împ a e pe Nama. Şi Damni-i. Urmarea l'u un all itizboin sângeros între aceste două triburi. Mister prograve cu chiu ni vai isbtdi să şi scape* p cică. De urci a nu mai au poftă ciige/, i. I, să nicivn: în certurile astea.

— Atunci vom întrona noi. Nici onvnoa şi legalitatea, făcu Vogelsang. Hotărât. Adolf

I.uderilz. M-a însărcinat să cuminţesc toată regi mieii de la Orange]) înă la Kunebe şi se pun sub ocroti-e germană. Mă întâiu jin însă să capăt delii Josef Fredericks portul Agra Poquenu şi ţinuul dimprejur. Vrei să fan pe tâlmaciul?

— Cu plăcere, răspunse Buttnor. Ne vom lăsa însedli

— I se câţiva oumeni Nama. L.c-am comunicat căpeteniei lor de sosirea voastră Suni convins că o să izbutiţi acolo miile n-au reuşit englezii. 1

— E vremea să ia şi Germania parte la împărţirea Atât, cei... înante de a nu fi prea târz: v... De altfel Anglia o acum puţin cam ocupată cu Franţa în privinţa d fereiulului egiptean.

— \fidţi indigeni suferă din cauza bruudităţei aşa-zisei culturi europene, spuse dam Colonizarea engleză în Afiica a fost sci isu cu sânge. Inioldeauiia a fost iulemeiată numa

pe baza unui egoi. – în muidar. Sunt convins că nemţii se vov purta cu totul alt tel cu băştinaşii.

— Da. Întări \ugelsang spusele misionarului. Englezii nu «drob l pe buri şi pe cuti i. Dar au ştiut întotdeauna racii aşa ea uimeni să nu alle tărudcicgile lor.

— Valoarea şi tăria ujlui popor nu constă în pulerra. Ei în omenit! lui. Făcu şi Bu îner. Şi poporul german o va dovedi!

— Pentru ca băştinaşii să-şi dea seama ce fel de popor sunt germanii, ar fi bine ca şcolile misionare în care acum predam limba olandeză, să primească cărţi şi fotografii despre (liniatua.

— Da. Aşa vom face, pentru ca pica mulia

vreme am dorinţe, răspunse Yogelsang cu amărăciune. Dacă vrem să ne ocupăm în lume locul ce a-i se cuvine, trebuie să ne irezim din somn şi su nu nud fini pa via poeţilor şi n cugetătorilor, pe câtă vreme alle popou ic lucrează cu hărnicie.

Vorbele lui Yogelsang erau parcă un balsam pe inima lui Peter.

— Da… şi Germania are nevoc de colonii, spuse şi el.

Oamenii mai vorbiră încă multe vreme, acolo, pe veaudă, în timp ce noaptea îi învăluia cu tăcerea ei de basm.

A doua zi de diininca (a. Heinrich Yogelsang şi însoţitorii săi se îndreptară spre colibele holenlofilor.

În l’api uşilor, se aflau femei cari dădeau să sugă sugăcdor. Prin re colibe păşteau câteva capre, păzite de copiii în pielea goală.

Înaintea pon okuluj se afla Josef Fredericks cu bătrânii triburilor, ţinând sfat de război. Toţi erau înarmaţi cu ar curi şi săgeţi.

Căpetenia era mai înalt de sfatură decât oamenii săi. Vorbea binişor olandeza. Frumoasa sa fiică arunca albilor priviri cochete.

lleiurich Yogelsang dărui lui Josef Fredericks, printre alicle şi câteva arme de vânătoare, şi primi în schimb câţiva dinţi de elefant şi nişte pene de şirul de ţoală frumuseţea. După aceia, băştinaşul îşi trată oaspeţi cu bere de meiu.

Cea mai bună impresie o făcu însă uniforma de ulan pe care Yogelsang o dărui şefului.

— Aceştia sunt oameni bogaţi? întrebă. Şeful

oamenilor.

După complimentele de rigoare. Începură tratativele şi **după ce Josef Fredericks se mai consultă cu bătrânii tribului. Se fă cu un cont raci în limba olandeză.**

Ilcinricli \ ogcisang năpădi pentru casa Adolf I.liderii/ din liiciua un (inul lângă Agra Pe<iicna, în lungime de > şi

lăjime de 2 mile în schimbul unei sume de 100 de pfunzi sterlingi în nur şi rlouăsulc de puşti.

După înclicerca contractului: Yoprisan" voi să se m-a* poeze la Agra Peqnena cu omul de încredere ni lui Frerle* ricks, pentru nânmâna suma cuveni a. Bucuria lui era foerte mare gândindu-se că acum va putea arborii o rândul cu mândrele culori germene.

Peier llolienkamp se hotărî. Însă. Să o ia înspre nord, spre ţinuiul Damurilor, ţinut foano bogat în vine. Acolo, ţinea el să-şi facă o fermă.

— Noroc, I rohenkamp, îi dori Vogelsnng. Niidă jeluiesc să ne revedem în curând.

— Voi fi foarte fericii văzând drapelul gemnn fiu în rând asupra acestor pământuri.

— Da, lloltenknmp, trebuie s-o ic dnn şi p asla. Nici nu-ţi închipui ce fericire e sâi-li slujesli pairia eu dragoste!

Cei doi oameni îşi luară rămas Imn.

Când Peter TToilenknmp se apropie «le carul său eu brii: ăsi vreo câţiva buri ce-şi aveau IVrniele priit apropiere. Ki îl salutara şi Peter 10 răsprinse cu prietenie. Căci limbu gernanu se

aseamănă foarte mult eu cea olandeză.

— Ei, Mynhecr llolienkamp. Nu mergi la vânătoare? îl: ofti un bur cu părul alb. \rem să ciiilăm leul care ne-a iz. Ilat astă noapte. Suntem de mai multă vreme pe urmele ai, dar până azi nu 1 am pulul găsi.

O vânătoare dele! lloltenknmp se grăbi să accepte.

— Cu plăcere, Mynhecr, răspunse el bioraliului bur, amin ceilalţi îi spuneau Ohm Kniger. I). Mult doriam aşa ceva. Dacă aveţi încredere în mine. Primesc eu plăcere. De ltfel vă aduc salutări deln compatriolul dvs. Care se u! la

— A. (lela Jan J.niniormnnn. – ăsta a înhă rânit grozav şi irăc. Ştie acum singuraiec. Dop de o; «me-ii. Prin muke a mai trecut el. Acum vino... ne vei vorbi de el cu aba ocazie.

Toată lumea se urca pe cai şi bătrânul bur (Mda semnalul de plecare. În urmă lor, venia un număr de băş naşi şi sumedenie de câini.

După multe cercetări, băştinaşi; dibăciră urma iei. Iu în albia fluviului.

Câin i începură să urle, semn că Icni se ai n în a pro» piere, dar an malele nu cutez că să înainteze, lui. – t dos. – cară. Predând căpes reic cailor b; ştinaşilor şi moepuia’s. T împuşte, lu’ îniâniplaie, în papuc ş. Llolienkamp îţi” ei ttinc! îi.i

Împreună cu un al Iun –, guta să tragă la primul prilej. Tmma i butea cu piliere.

Cu un sau uriaş, leul sări, deodată, drept în jlocui vânăâoiiior, insluimâi. D lăiva vânători. Cu o tu* ura de condu, aruncă cât colo pe un altul, apoi

îşi privi, mândru, protivniei. Lra o l'iar. I minunata, lir. Ip de o secundă, Peier Uol enkanip uită în ce primejdie se al lu'. Lloientofii o şterseseră spre fluviu.

Peter lui indiiiznia sii u-agă, deoarece se temea pentru turul cine zmeu iieânsufic fit la pământ. Şi de acei cari acum se (urau. Retrăgândiise cu liigaie de seamă.

Leului, se părea, nici prea ardea de război. Căci mârâi la câinii din jurul lui şi cu un săli uriaş, sări peste un bosrul – Pietr Kruger – rănit uşor la i şi la

Peter Uoltenkimp. Şi alţi doi buri se luară îndată pe urmele Icului şi curând îl găsiră sub un acacia. Câinii se repeziră urlând. Spre regele Animalelor, dar nu îndrăzniră să se apropie prea imill de el. Leul scoase un urlet înfiorător, coada-i izbi pământul şi se pregăti să dispară iar, cu unul din salturile sale obicinuite.

Din arma lui llloltenkamp jâşni un foc şi animulul se prăbuş; la pământ.

Un bur îl jupui de piele, întinz. Înd o, apoi. Lui Peter, în timp ce şacalii, mirosind prada, urlau în depărtare.

— Bravo, Mynlieer llolienkamp, frumoasă lovitură Ieşii un om şi jumătate, făcu bătrânul Kruger.

În jurul, lor, lioientoţii fopăiau sălbatic.

— Mulţumesc, M\nlieer Kruger, răspunse Peter, întinzând burului mâna. Ai păfil ceva?

— Nu. Puica să se întâmple şi mai rău. Acum le rog, însă, să vii la lei-mn mea. Pentru a putea surbăiori mai b ne rezultatiil fericit al vânătorii.

Ferma lui Pie r Kniger se «afin lângă o e scadă. Casa îi era clădită din cărămidă. În grajd, sendeaâi sumedenie de dobi oace.

Locuinţa era frumoasă şi încăpătoare. Mobila, vasele şi fablourle de pe pereţi, îi re. Iniiriiu lui Peter de casa pe

— Ai o fermă foarte frumoasă, Olim Kruger.

— Da. Dar mi-a trebuii foarte multă numen şi os-ouoală să ajung pană aici. (and vine anotimpul secetos şi ploaia lipsind cu lunile, n-ai strop apă pentru vili. Îl: **vine** să c

ici câmpii. Desigur, e nu le la kapiand. Dar d – acolo ne nu gonit englezii. Doacciu ne-am în cinci: (ua-i. În Urau

ce, o alta pafi le. Şi Jan Tinmiermanri. Pe care T-ni cunoscur la Agra 1 equeua, şi el avea în Kapland o proprietaie frumoasă, dar i-a fost prădată de către englezi. Din fericire, loviturile asica nu ne-au făcut, să pierdem curajul. Cu aju* torul lui Dumnezeu, am izbutit să-mi fac iar o gospodărie ca al adată.

— Şi eu mi-aş dori una la fel.

Peter llollt-nkamp privi înspre grădină, unde lucrau băştinaşii.

— O să fie foarte frumos pe aici. Ţi-am mai spus că nu trebuie să (i pierzi curajul… altminteri pierzi totul. Eşti negustor, nu?

— Da. Dar mai sunt şi fiu de ţăran şi mă simt atras de pământul mănos şi binecuvântat, petecul de ptrinu care să ştiu că al meu e… că mie-mi

aparţine. Acum mă îndrept spre nord, spre a-mi cumpăra vite şi pentru auui găsi un loc unde să mă stabilesc.

Pietr Kruger se uită gânditor la tânărul german. Bă-iaul îi plăcea.

O fată frumoasă, de statură înaltă, cu nişte ochi albnşiri apăru pe verandă. Purta pantaloni de călărie.

— Tată, lipsesc două vi-e din grajd, fs au. Pulur fi gă* site de ho<entoi.

Deab a acum îl băgă ea în seamă pe Holtenkamp.

— Am adus un musafir, Anije, Mynlieer Holtenkamp în a întovărăşit astăzi la vânătoare. Dumnealui a un – s leul care ne a dat atâta de furcă.

Antje îi întinse, prietenoasă, mâna lui Peter.

— Bine ai venit la vezandvliet», Mymbeer Hollenkaipp.

— Acum adu ne ceva de băut, Antje.

Pictr Kruger munguiu frumosul păr blond al fetei sale.

Antje o zbughi veselă afară, urmată de ochii încântaţi ai lui Peter Holtenkamp.

— Ea îmi conduce gospodăria. Soţia mea a murit în Kapland.

Amintirile – îl covârşiră şi fermierul cată. Gânditor, în depărtare.

Pe o tăviţă de lemn, Antje aduse câteva pahaic de lapte bătut.

Bătrânul încă nu-şi revenise din visare.

— E mult de-atunci, continuă el. În cele din urină. Pentru noi erau vremuri de bejenie. Prigoni

şi alungaţi, ne îndreptam spre nord. Cu ce bruma 11 c rămăsese din gospodăriile noastre înnoriionic. Mniji căzură sub gloanţele englezilor şi numai cu mare greu simţirii câţiva din noi să* jungă pe ţărmurile Orangeului. Dar fuiăm goniţi şi mai la

nord. Aici trebuirsn» să ne luăm munca deln început, (Jar Domnul ne a buicciivămui nuda.

Ochii ini Pielihniger se Odihniră o clipă asupra fiicei sale.

— Iar **a** îmi Mynhrer lloltenkamp, dar în ultimul timp gândurile mele simm-a mereu spre vremea de demult.

An je măngam cu drag parul alb al lalălui ei.

— Dacă 11 av li aviii-u pe Anije J & mine, nu ştiu dac aş fi putut supravieiui.

Petei – I lollenkiiimp. Se uiau gniidi-ior la frumosul tablou din iala >a. Admirând lrumuse (ea lelej, IVU-i îşi reamiiui ci adeseori spuses, Râzând e. I pentru femei n-are vreme. Pen* ti. U). R «i-a da di în \ n (n. Găsea o Iala care I atrăgea şi pe care ar fi vrut să mm revadă. Şi ea să găsească-o astfel de fată, ireliuise să iiilnmic neeiiiosciilul!

— Drugul meul'ei ei. Devii seuiimenial. Gândi el. Asta nu e b-ne. Ai ven i aici să im re/i şi s; i mii Iaci eurlo unei fele Immoiise. Mâine o să i spui adio şi poate ca n o vei mai vedea niciodată.

Apoi se adresa gazdei sale:

— I-aş fi doar e îi eunosea or, Olnn Ivrugor, dacă mai lăsa să „i vad \ilcic.

— O să fii le ariile Anije. Vreau să nii mai oblojesc o le cuţă rănile.

Antje voi să-l ajute, tioel o respinse, râzând.

— Lasă, nici nu merită osteneală să vorbim de ele. Duae!

An je şi Peter se îndreptară spre grajd. Vitele se ina* poiau tocmai de la păşune. Viţeii, cari rămăseseră acasă „alergară veseli, spre mumele lor. Peter privi dobitoacele cu ochi de cunoscător. Frumoase vile! Antje le cunoştea pe fiecare pe nume. Era o adevărată odraslă de fermie r.

Apoi îi arătă grădina.

— Cum îţi place (ara asta, Mynheer Hollenkamp?

— E minunată. Africa ar trebui să fie mai iubită, deoarece ea poate să facă oamenii fericiţi. Eu cred că cine a vă* srut-o odată, n o mai poate uita. Cu adevărat fericit. Însă. Mi vo putea fi decât atunci, când îmi voi avea propria mea fier» mă.

— Vrei să te stabileşti aici?

Ochii ci scânteiau de căldură, privindu-l prietenoşi.

— Da, asta vreau, răspunse el. Simţind că laia l simpatizează. Deoarece ţin însă, mai înainte, să cunosc bine ţara, deocamdată vreau să mă ocup cu negustoria de vite. Iu Ce priveşte ferma, aici aş vrea s-o am. Deoarece regiunea în convine de minune. Parcă în aş simţi ucasu, în patrie.

La aceste vorbe, o privi pe Aiiije drept în orb, şi sur* prinse privirea ei bucuroasă.

— Da. E foarte frumos aici... şi suni convinsă că ve: iubi tara aceasta (ol u (cât de muli ca şi oraşul cmalo nalal.

Un senlinieni ciudat năvăli în ina în – IVior

Holteiikamp care sâni (i că începuse să iubească lui i asta’s mplă şi frumoasă. I ar fi spus-o, clar preferă să iacii. I-xn pomi, se auzi ciripit de păsărele, iar de pe acoperişul casei gungurr tul porumbeilor.

Pe or o apucă pe Antje de mână:

— (Nădăjduiesc, Anije, că vom deveni prieleui buni.

Lui Peler i se păru că fala răspunsese piimr o uşoară apăsare a mâinii. Apoi Antje se îndrepin spre casă, repede.

Peter se ui a îngândura în urmei ei şi se bucură că soarta = l (rimi. Sesc aici, pentru a o cunouşic. (modurile lui n o mai părăsiau de Tel.

Când se înapoie pe verandii. Masa era doaeum pusă.

— Fireşte că astă seară mănânci eu noi. Ylynlieer Holtenkamp îl polii Pietr Kniger. Mâine o să fii dep-irie şi cine ştie câia vreme va trece până ce vei mai putea lua o masă ca lumea.

După ce Pietr Kruger rosti obicinuita rugăciune. În ce» pură să mănânce pâinea fucu<a în casă, carnea rece, şi laptele proaspăt.

După ce mânca că, Peter se despărţi de bine voi oarele sale gazde, căci a doua zi în zoti plănuia să plece.

— Dacă moi treci vreodată pe aici, Mynlieer Holtenkamp. Nu uita să dai pe la noi, îi recomandă fermierul. Vei fi oricând binevenit. Şi dacă ve voi să şi adăposteşti undeva vilele d tnle, înainte de a-ţi construi fermii, suti aduci aminte că grajdul meu e foarte încăpător.

Inima lui Poier llholtenkamp bătu cu putere.

— Aşadar, o voi putea revede pe Antje! gândi el.

Mulţumii, hitinse mâna fermierului:

— Lţi mulţumesc, Olim Kruger.

Pietr Kruger se mira fo irte mult de căldura ciudnlă a acestei mulţumiri. Îi oferise, doar, ceea ce ar fi oferit oricărui altui negustor. Aşa se obicinuiţi prin pârlea locului. **Dac ar** fi privit-o, însă, pe fiica lui, ar fi înţeles multe.

CAP. IV

Când se înapoia în lagărul lui. Peler Holtenkamp îşi găsi liotttntofii trăgând atât de vârtos din lulea. Încât ochi le caii plini de lacrimi.

Pine dispus – fericit, am putea spune – tânărul împăr*

şi fii uroro]) or [îi mări de tulim, ceea ce entuziasma lill, lă!

J; l foc, venise nu. Vama din împrejurimi. Era

Bar i că*

Pe ei se apropie şi el de foc.

— >1… I.f. HM<, U… Ramul, te duci bpre nord. În (ara Daniai Hor?

— Da. Cuin;< «I, lui, Îi şi ce vrei?

— Numele im cu e Mooi. Stăpâne, răspunse indigenul **N: mă.** Mândru. \ renii**’s; ţi-a răi** drumul. Sunt repede ca **o** antilopă. Şi cunosc fonrle b ne polecile.

— Şi deve vrei să pleci de aici, Mooi?

Numii şovăi o **clipii**, Veriilând zările.

— Stăpâne. Aş vrea sii vi/iuv. (iiudiiri străine, unde să vane/., făcu el dupii o e lip.i. După caic adăugă: sunt singur cuc în pou okul în îi.

— N-ai femeie?

— Nu. Stăpâne.

Peler I loucnknmp se imeiiră. O călăuză care cunoştea (ara şi vorbea limba, nu puicii fi docul binevenită. Un ase* menea om, în niciiin caz. Nu i-ar fi fost o povară.

Mooi se împrieienise. În (rel; mp. Eu ceial (i trei băştinaşi, caic parcau şi, I respee le roaric niiiH, deoarece tatăl său fusese un şef... ceea ce I venit pretindea, col puân.

Peier se apropie, de calul său. Iapa ridică capul, sforăi cu putere şi el o mângâie, prietenos, pe coamă.

— Te bucuri că plecăm mâine, nu? Trebuie neapărat să facem ceva, pont mea ne>şi doi să ne creiăm un udăposi, nu i

Apoi învelinciiose în pături, se trânti jos, pentru a gusta o (ara de odilină. Stelele de pe cer îi surâdeau cu prietenie, ci în i n în el îi i se ochii frumoşi ai Antjci. Cu gândul lu’ dânsa, flăcăul

Un indigen rămase de pază pe lângă foc, deoarece fu*

Jeau tarcoi

rele codrului dădeau târcoale ta]

În zori, vilele fură înjugate şi călătoria înspre aventură. Începu.

Înaintea lui, eli vedeai l pe care trebuia sud străbată. Un r cu ochii, se întindea pămân>ul i răsărit se aflau munţii – uminu (i se primele raze ale soarelui. Roi] o carului scârlâiuu d

Peier llollenkamp culăria îndărătul carului, gândindu*

se la planurile ce-l frământau. Deodată fu

deşteptai din vi*
sare de un zgomot de copile. Când îşi întoarse capul, văzu o călăreală. Anije.

Simţi cum o bucurie cerească pogoară asupra lui.

— Voiam să (i urez călătorie bună, Peter Holtent amp, făcu ea, întinzunduu mâna.

Obrajii i se înroşiseră din cauza călăriei, desigur, iar parol ei blond flutura în aer.

— Mulumesc, Anije. As<a e semn că-mi va merge bine. Nici nu-mi puteam dori ceva mai bun pentru asta dimineaţa. În patria mea, se spune că, atunci când o f. stă îţi dă bine (e de dimineaţă, e semn că-ţi va merge bine în acea zi. Acum sunt convins de asta.

Ochii fetei lucrau şăgalnic.

— Dar eu am mai auzit că nem ţii tui o vorbă: Omul e norocul... I = am mai adus saluturi din partea tatii.

— Anâje, voi şt; i s-a nii găsesc cu norocul meu!

Cei doi tineri se priviră, o clipă, ochi în ochi, îşi strânseră mâinile – şi calarea (a Iacii calc întoarsă.

Peter I lollenknmp se niln în nmn ei, udmjrânduM păru) blond ce fâlfâit» în aer... şi văzu <h: dnnn.

Spre amiaza, când soarele dogori mai puternic, toată lumea se opri. Boii lurti de. Şiugui şi lăsuli să se bălăcească în albia fluviului. Apoi trecură în partea ceulălaltu, a apei.

Curând. N.) în îţi îţi depărtare colibiocirele

unui sat. Indigenii mânară vuele şi ode spre un grajd, apoi începură saşi construiască în grabă un adăpost. Busiinuşii de prin partea locului aduseră străchini de lapte şi Peter Holten* kamp primi un număr de dobitoace în schimbul unor puşti.

Înspre seara veniră la focul lagărului câţiva Nama car* istorisiră isprăvile lor vânătoreşt. În noaptea trecută, de pildă, primiseră vizita unui leu, dar plecase fără a ucide vreo vita.

linul din băştinaşi, căruia ce lal t îi ziceau jan, deveni Toni te vorbăreţ atunci când Peter Holtcikkamp îi dărui tutun. >Şi o bucată de vreme palavragi numai despre aventurile sale.

— K foar-e primejdios să vânezi leul, ziua. Lmir o bună zi. Mii aflam la vânătoare. Deodată. Ia marginea codrului, văd o nnnidă mare. Neagră. Deoarece crezu că e un struţ care şi băgase capul şi gâtul în pământ, mă pregătii să trag. Deodaia fiara se ridică în picioare, fără să mă vadă şi ulu t văzui, în faţa mea. Un leu. Mă pitulai cum putui mai bine urmărindu-i oaie mişcările. T.eul veni încetişor spre locul unde mă aflam eu. Mârâi înfundat şi eu crezui că-mi sunase ultima oră. Niciodată nu văzusem un animal atât de mare şi puternic. Voi să pun mâna pe puşca peidru a (face şi atunci îmi amintii de pe\vi (a ce ne dăduse tuia. Când ne învăţase cum să vânăm leul: Să nu I rug, niciodată asuprii unui leu în timpul zilei, deoarece atunci el e flămând şi caii a o v e

im». Dara nud nimoroşli sau îl răneşti doar. Eşti im o?» mor: Cânel leul m> mai depărta puţin, eu mu târâi spic loctH mufe sr t; în oamenii mei.

În noaptea a< e’a leul nu se laşii auzii. A doua zi câinii neaja. Cu cava im îşi reluă drumul. Pe câmp, se vedeau cirezi mari de zel) re care păşteaul.a un moment, unul dintre noienioli descoperi urma proaspătă a unui leu. Peter şi eu. Vlooi plecară în cerceiure. Şi cutând descoperiră fiaru. Se aflu sul) un pom şi Mitulceu de zor dinir o zebră. După ce se satură. Di. – piiru. Lăsând sul) pom mai bine de o jumătate, spre marca bucurie a buşi muşilor cari! Şi (aiura bălei mari de târne. În nou plea aceea. Ilollenkamp. Şi oamenii săi dormiră cu prişiile lângă ei. Băştinaşii mai aprinseră câteva locuri, pentru a speria bestia. Deoarece le era teamă ca leul să nu = t viziteze m (ursul nopţii. Dar animalul nu se arătă.

I’nulul devenj delii ros. Apoi munios… Stâncile îşi arătau goliciunea în razele puternice ale soarelui. Din pomi se au* ziau lei de lei de (ipete de mă muă. Alte herghelii de zebre apăreau necontenit la orizont.

Mooi voi să dea o dovadă a m (clei sale. Deacciu. După ce şi lepădă numele de pe el. Se tuia spre herghelie. Dar ocimil neobosit al armăsarului îl descoperi, şi dând semnalul, toate animalele* o tulîră. Mooi se luă după ele, gonind de parcă ar fi fost lovit de streche. Picioarele lui de Abiu ce a* tingeau pământul.

Zebrele fugeau mâncând pământul, dar cu Mooi mereu pe urmele lor. I.u un moment dat. Unim-dele se opriră, provindu. Şi urmăntorul, dur o clipă, dour. Deoarece cursa reîncepu. Şi, deodată, minunea se înfăptui… şi Mooi prinse o ze* bru de coadă. Cu o smucitură. Indigenul

aruncă unim dul la pământ şi nu fu chestie decât de o clipă spre a = i împlânta cuţitul în berega a. Animalul sân în picioare, mai făcu vreo câţiva paşi în urmărirea oetei. Apoi se prăbuşi hi pe> mână. Peste câteva clipe, băştinaşii îşi smulgeau hălcile de carne.

În curând, lloltenkump ajunse în regiunea căpeteniei Amral, cu care voia să discuie în privinla unei cumpărări de teren. Şeful veni ha întâmpinarea albulm. Urmat de războinica; săi. Aceştia aveau scuturi îmbrăcate cu piei de bivol. Pe umeri, le atârnau blăui de leopard, de toată frumuseţea. Fireşie erau înarmuji cu nelipsitele urcuri şi sătrep. Unii e* rău împodobiţi cu pene negre de simţ. Alţii eu albe. Veniră şi vreo câteva femei. Unele aveau 11 gâi. Şiraguri de murgele altele erau împodobite cu inele. După ce căpetenia. Se nfor mă Ce Fel de mărfuri avea albul în căruţă, se aşeză jos. Împreună cu oamenii săi şi începu să fumeze.

— Ti cinu un clinic de elefant. Pentru o puşcă. (acu el, privindu-l pe llollejikanip întrebător. L-n dinte i. Mre de mascul.

Iloltenkuiup se gândi eu trebuie să fie în bune legături de prietenie cu ucesi aer.

— În înru mea. Puştile valorează cai urni mul şi el nţ la un loc, răspunse el, începând să vorbească de altceva.

Căpetenia se cam necăji de nepăsarea lui I tot enknmp şi, în vreo câteva rânduri. Încercă să aducă vorba asupra puştei. Când se îndepărtă de lagăr, împreună cu ceilniji, lăsă un om (Ierni lui,

de pază, deoarece i era leama – ai un se şterpelească ceva întrelimp. După cum se vede. Băştinaşul nu prea avea încredere în războinicii săi.

A doua zi de dimineuju, el se sculă Ibarle devreme. Pe Ter 1 lok ei ikamp dădu porunca să se înjuge boii, prefăcundmse că vrea să plece.

— Mai stai, îl rugă oaihdenin. Am trimis oameni să aducă dinţii de elefant. Cât vrei să-ţi dau; eniru o puşcă?

— Irei din (i… Deoarece tu vrei’s). Mi dai numai unul. Nu putem face nicio afacere. Cine şi le, poate caş vrea să cumpăr ceva din pământurile ale!

După ce Aiurai se mai slăbii cu oamenii lui. Dădu trei dinţi pentru o puşcă. Deasemciicn se mai încheia un contract, în uium căruia indigenul ceda lui Atlolf I.uderitz, în schimbul unui prej ce urma să fie fixat, o regiune în nordul Beflianiei.

Şeful îşi trimise imediat că (ivn oameni să-i aducă un număr de diiiţi de elefanti din pustiul Kalaliari.

Femeile aduseră ulcele eu bere de ineiu. Şeful cu oame* nii să-i Erau fourle mul (uiui (i Se utrg. De bucurie. Începură să tragă în aer salvă după salvă. Şi Peter îşi văzu. Apo, de drum, după ce dărui femeilor şiraguri de mărgele.

Era o zi minunată. Pe ocrul albastru, hoinărinu norişori mici, albi. Caravana îşi văzu de drum, sub soarele din ce în ce mai puternic.

T. a îi cu moment dat, Mooi descoperi nişte stupii i i de albine. Mierea e ceva oricând binevenit. Deace cu indigenul a* prinse iarba din

jurul stupilor, pentru a alunga albinele sălbatice şi toată lumea începu să se deslăieze eu fagurii de inere.

— Se găseşte multă miere pe aici? îl întrebă Peter Holtenkump pe Mooi.

— Da, foarte multă. Mierea şi ceara de albine de aici e dusă cu vapoarele spre Coastu de Aur şi spre Coasta de Fildeş a Sierrei Leone.

— Acum ne îitcârepijim spre ţinutul lui Jan Jonk ei Africnmil, Mooi.

Moo; imşi unii putu sfăpanj bucuria. Bănuise fie mult ca tli: iiim! a11111[11 \; trece prin acest (imit şi deaceia (inusc să futâ pute din caravană.

— De ce le bucuri. Mooi?

— JS iipanc. Acolo Irăcşle o falâ pe care eu o iubesc. E f ca căpeteniei.

— De ce n o iei de de ce. Atunci? Şi tu eşti, doar, fiul unei rănolenii.

— Pen nrcă Jan Jonker Africanul a făgăduit-o. Unuişef bătrân. O or bogat. Maiclui şef Kamaberero.

— Să edem. Mooi. Poate cu-ţi voi putea fi de folos.

— 11 i voi fi foarte recunoscător, atunci, stăpâne.

Caravanii se opri, la astinjit. În apropierea unei ape.

Pentru vile. Ivăştina. Şi-i construiră, în grabă, un tare îngrădit.

Când aprinseră focul, apărură nişte buşmani cu femeile lor. Bărbaţii erau de statură mică. Bă. Ş’inaşii. Priviră, foarte curioşi, carul cu boi.

Peter îi pofti la foc. Când albul îi lăsă sa se ui<e într-o oglindă, sălliatecij părură foarip fericiţi.

— Cerni vrea să ni? îl întrebă el pe unul din oameni, cu ajutorul lui Mooi. Femei multe, copiii, vacă, oaie, haine sau o col bă bună?

— Un rinocer, sună răspunsul. Şi e foarte uşor de că* pătat.

Paiimn de vânătoare scânteia în ochii omului.

— Dar pe leu cum îl îndepărtezi de victima lui?

— Nul îndepărtez. TI urmăresc până ce-şi ucide vict mă şi când îl văd sătul. Îmi smulg pielea de leopard de pe umăr şi îneen s-o flutur în aer. FI o vede. Mârâie, clar îşi vede de drum. Dar dacă prin apropiere se află vreo leoaică cu puii ei, nu mai am pic de curaj. N-am ucis niciodată o leoaică.

Peter TToltenkamp dărui bu. Şmnndor tutun. În timp ce Mooi care înfipsese o halcă de carne în.ro tupuşă. O ţinea deasupra focului. Se vedea însă cât colo că gândurile lu’ erou aiurea.

— „Vezi să nu ardă carnea. Mooi.

FI se trezi din visarea sa şi râse.

Dună masă. Peter ltollenkamp se învoi; în pături şi se culcă. Nu dormea niciodată în car. Indigenii împrumutaseră de la buşmani câţiva câini cari făceau acum de poză în taro.

Nici Mooi nu se culcase. Sta în foc. Nitâmtu-se la văpaia lui. Din când în când, se auzio lătrat de câine ce mirosise desigur vreo fiară.

CimJ cămin se apropie de fluviul Narop, Pe iar ITolleji

va/. N pentru prima oară girafe.

alea Mu \ i îi la r cm pl, iiui d e pomi. IVsic lut locul mişunau Ici de Ici de pusuri şi animale, asu cu Holleukamp hotărî să-şi împrospăteze proviziile.

Îşi impurii oamenii în două {Trupe şi peste puţin un nor de praf îi niiunlii apropierea unei heiglicl. I se «a sălbnt ci Vânătorii începură sa se lâruscă pe pământ. La umbra 1 un şurilor, dar caii mi roşiră însă pe om şi o limr. I iulr un galop îndrăcii. Joliişi lui animale fură uiinse de gloun [e.

Indigenii făcuia un loc mure. Iur \luoi. După ce despică animalele, prepară din ficatul lor un dejun delicios. D-n piele, lioaentojii îşi făcură op uci.

Când caravana se apropie de **lins lui** (**liunlop. Jan,** oare-l întovărăşea mereu pe IVirr. Îi uiulu două animale mari. Cenuşii, trezite din somn de Midiilmile. Surugiului. Erau **doi** rinoceri mai. Acopei – îi cu o spiunii uscată. Peier Hol* tenkamp şi Jan se apropiam pe nesimţite, ochiră bine ani*
malele. Dar gloanţele alunecaia pe pielea **lor.** Fără să le poată străpunge.

I. a amiază. I'e ei începu să cuine loc de popas, acims*
rând romantica vale în e. Irc se afla. Deodată, băgă de seamă cu doi rinoceri se îndreptau spre el. Cel mai mare părea, de bună seamă, rănit, căci scotea urlete înfioruioare. Smulgea pom şori din rădăcină şi căuta, disperai, vreo viei mă. Băştinaşii. Înfricoşaţi, că ut ara scăpare pe stâncile ce populau malurile fluviului şi în pomii mai bătrâni şi înalţi. Înaintea lui, rinocerul nu-l

văzu decât pe Peter. Scăpare, acum numai în iuţeala copitelor calului său. Li dispare din fu (a oribilelor animale. Peter imn teva gloanje la adresa lor.

lui se afla

de

picioare atât

…ArP i se butucănoase –, fuge mai dihai deciu un om. Fiara infinială îşi aruncă victima în aer. Cu cornul şi ducă aceasta mai mifia, o calcă în p: cioare.

Întreţiimp. Jan tuia carnea cailor împuşcaţi în fâşii lungi «poi le întinse, la răcoare, după moda spaniolă. Ceilalţi indigeni plecaseră la vânătoare. Peier ffokcnkarap şi Mooi străbătură valea, căutând o potecă pentru a doua zi. Girafe, cerbi, zebre, păşteau din loc în loc.

Când Peter Holleukamp reveni în lagăr, indigenii se aflau deaeum în jurul focului, povestind straşnicele lor isprăvi vânătoreşti; cum de frica unor rinoceri se urca – eră într-un copac şi cum o gorilă bătrână, apărând subit din jungla, dăduse de furcă lu’ doi din ei.

TTntfenk. Imp îi întinse lui Jan o lulea de tulim şi băştr naşul începu va ivim ivească o păţanie vunutorc-iscu. De civ fihi I:

— 3 «lei1.1 lua lua ia: a cu el la \înăloare. Numai el aveu a puşcă. Noi. I i i. Li. Numai lăncii şi cu (de. La început nu prea avu linii nome. Aşa că ne fălăiam de colo până colo. Flămânzi. Dealiia în /jua următoare. Dădurăm pes! e nu rr uoc ei. Ial. I îţi ini la Sân picior, apoi ne porunci să-l

atacăm tu pii? ce. I niiăiiiam liara până ce. Aceasta, ostenită de a* Lila pierdere de sânge. Se lasă jos să doarmă. Fratele meu se apropie de liesli, şi voi să = înfigă suliţa în ceafă, dat rinocerul se scula sfoiăind şi noi trebuirăm să ne refugiem pe un pom. Pentru a (iiip sfat. Rinocerul. În culmea furiei, veni până sub pomul nostru. Şi începu să scurme pâmân u! (lela rădăcină, eu cornul. Noi lunecarăm pe cracă, până departe şi de îndaia ce atinserăm pământul, fratele meu. Care avea o inimă de leu. Veni ti pitii până la rinocer, din – un sal; îi fu pe spinare şi înfipse, cu seie. Suliţa. În ceafu fiarei, care căzu. Fulgerată, jos. Oamenii flămânzi sunt în stare de ele mai necrezute lucruri – şi ceea ce v-am povestit. Eu acum. E ceva foarte adevărat.

Sporovăială ţinu până noaptea târziu, întreruptă, oln când în când. De lătratul vrunui câine.

A doua zi dimineaţă, caravana îşi căută drum prin desiş, şi oamenii trebuiră să doboare pomi şi să urnească stânci din loc. Pentru a-şi croi o potecuţă.

Prin păpuriş se vedeau Tel de fel de păsări. Peter ucise câţiva fazani. Pe malurile fluviului, lurme enorme de anii» lope ieşiseră la plimbare.

Într-un sat, un băştinaş veni înaintea lui Peler.

— Stăpâne, ajută-mă, abfel voi muri. Pielea mă ustură atât de tare. Încât nu mai pot suporta.

Peler îi picură câţiva şi roţij de ulei într-o ulcică un apă şi-i dădu să bea. După ce usturimea se mai potoli. Îl întrebă pe om de unde o căpătase.

— Ani săpat azi dimineaţă în albia fluviului… şi

n-am spus rugăciunea.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Înainte de sapi un puţ, trebuie să jertfeşti ceva stăpânului apei.

— Tu l-ai văzut vreodată?

— Nu. Nimeni nu ba zărit până azi, dar eu cred că e-un om roşcovan, cu părul alb. Care poate să trimită asupra capului nostru şi bune şi rele.

— O părinte, danii corne-a rinocerului, a antilopei, a calului sălbatic, sau (ol ce «ni nevo e. As (az) însă. Eram a>cât de îngândurai, încui am lalut. Ducă nume ajutai în, stăpâne, nuiriam.

Seara, la locul din lagăr, Peier 1 lollci) kani) îi auzi pe hotentoţi vorbind despre crearea omului. Unul din băş inaşi spuneu că După părerea lui, Dumnezeu im făcui mai întâiu pe albi. Diavolul, văzând aşa, voi să facă şi el la Fel... dur nu puiu cre a decât oameni negii. De necaz îi iovi, puternic în obraz. Deaceia au negrii culoarea pământie şi nasul lurtit.

În timp ce vorbea, câinii se porniră pe un lătrat icribd. Un rinocer se apropiase de lagăr, dar dispăru repede.

Peier şi eu Mooi plecară, în puterea nopţii. La pescu<t şi se înapoiară cu o pradă bogată. Şi foarte gusioasă.

Spre marea bucurie a lui Mooi, caravana ajunse, în cele din urină, m (inului lui Jan Jonker Africanul. Aşezarea era alcătuită din r o sumedinie de colibe. Ţarcurile de vite erau pline de capre, oi şi Iun. Căpetenia părea să fie foarte bogată.

Gropile pentru rinoceri erau foarte mari şi acope* rite cu crengi şi frunze, peni i îi a nu putea fi observate. Pentru animalele mai mici, băştinaşii întinseseră fel de fel de curse. Mooi lămuri că pună şi antilopele şi struţii cădeau victimă acestor curse.

Damarii, la culoare şi înfăţişare, aduceuii mai mult cu negri, dar erau mai înalţi şi mai vânjoşi decât hotentoţii.

În seara aceia, căpetenia dădu o serbare în cinstea lui Peter Hohenkamp.

Când Peteistrăbătu şalul, văzu cum bărbaţii stau la taifas în faţa caselor, povesind despre isprăvile lor vână-toreşti. Femeile se plimbau sulemenite printre colibe. Încercând să atragă privirile bărbaţilor asupra lor. Plinire pon* tokuri se jucau copiij în pielea goală. Nomp ea era fermecătoare. Taina argin le scălda satul cu razele ei strălucitoare.

Căpetenia dăduse poiuncă să fie jertfi le mai multe vite, iao berea de meiu fu consumată în mari cnnt tăţi. Îndărătul pontokurilor. Femeile cântau cântecele lor jalnice şi ciudate.

Peste puţin apărură un cârd de Tete t nere, cari începură să danseze. Fură pe mite de ţipetele vesele ale băştinaşilor. Cârdul de fele era condus de fiica favorită a căpeteniei, de altfel cea nv i bună dansatoare a tribului.

Peter IToltenknmp băgă de seamă că privirile oi lunecă asunra bărbaţmor, spre a se opri. În cele din urmă. Asupra lui Mooi. Oare sta pe trunchiul unui copac. Fata era foarte frumoasă.

Tobele începură o uită melod şi falele dansară iarăşi, daiou mişcări. Mai nilădcono, nu-i. – somâmoiiinlo.

Peu-i privi înspre Mooi. Acesta, tiwi>îi ce stătu, o clipii ca vrăj i, dispăru Miluit.

Corpul ciil. În/. Ei dispăruse în iiiuneric. Ide. Şi e. Ra îniuiicric beznă, băştinaşul veilesi (băi le bine.

Oi îi depărta re, purveuruu până la dânsul ţipetele ea* ineji lor.

Peste pl: (în Ajunse la pouiokul fiicoi şefului. Nani era’s ngipă o imiprin. Se pătimaş în L: nţo şi – privi drăgăstos, faţa ei frumoasă. Nu se ajutară, dar o sfârşeală e’udata îi cuprinse pe amândoi.

— Mooi. Mâi U-meain că n o să vii... şi inima mea bătea la Fel ca a leoaicei al cărui bărbat a căzui sub sul ţa vânătoi ului. Te am aştept-it, dar aşteptarea mi s-a părut foarte lungă, nonitiică iub rea dn sângele meu e arzătoare ca frigurile. Zilele mi se păreau că rai se mai sfârşesc.

— O, Nani şi pentru mine au fost zilele lungi.

Mană în mână ca doi copii, cei doi t’neri ce afundară în noapte.

Lui Petor Tfoltenkaimp nici nu-i veni să-şi creadă och lor, a doua a: dimineaţa, când îl văzu pe Mr. Lewis ieşnd din ponlok d şefului.

— Morning. Mr. Holtenkamp. Ei, cum merge treaba? După câte am nuzit, munceşti nu glumă!

Lui Peter cuvntele acestea i se părură puţin cam batjocoritoare.

— Ce cauţi aici? întrebă el. În cele din urmă, fără să răspundă 1) întrebarea englezului.

— Am de făcut o nfacere cu Jan Jonker. Nu

vrei să-mi spui pentru cine a de gând să cumperi aceste ţinuturi, Mr. TToltnkamp?

Cu prefăcătoria nu mai mergea. Englezul ghicise planurile neamţului.

— Pentru o firmă germană de comerţ.

— Ei. Atunci noroc. Mr. TToltenknmp.

Tar i se păru liri Peter că tonul englezului e cam batjocoritor.

Când Peter întrebă de şef, i se spuse că Jan Jonker plecase cu oamenii săi la vânătoare. Purtarea aceasta i de pe” puţin cam o udata. Ba surprinse chiar cuteva priv îi cari nu mai prietenoase nu erau.

Oatdat. Foarte eludai. L\i-a univ: în că datora ongloauhi. Deaco a pitiuui – ai aibă explicaţie eu ei.

Când Peier **se** înapoia în labăra, **oamenii** îl întâmpinară speria. I.

— Stăpâni», vitalilno au fost furau!

Şi lu’) tvntoj. I; îl informară că ven să o ceată de războinici cari făpinisi i a treaba asta.

— Cred că asta trebu e inulprinim englezu-liii, îi spuse

fos

lu n t

i în schimb

P Mooi. avea area

oter Altfel idcâm acea

st u

a br «că.

A a ur

flu eu devăr a Mooi

iuda ul. Îl
ui asm.
m io
poind d. Jan
u-se Peter! Jonker
În în’s: găsi i în mij
lo ră C cu
cul 1 zboiiv ăpete nicio
o lor nia n mişcar
săi. „fă e de:
n o aş
întâm aspci a îi era
v pinar eliii. obiceiu
eni! ea Ileşi; l ş
P g ş va
eter hici răvbo n
încân in Toarte
tă că ripăi întărât
a i
s
Toji era uliţe
înmrmnţ. I şi
cu puşi:
Poter S şef
Uolienkani] e opriului ş-l
în fan privi
fint;
În ochi.

— Doco nu te-ai sculat alime. I când m\îi văzui pe mine apărând? întrebă Prier. Foarte liniştu.

— Suni bolnav şi nu mă pot scula de jos. Ce frei de la mine?

— Unde-mi sunt vitele furate de oamenii tui?

— No le-am furat no, stăpâne. Cirezile noastre sunt şi aşa destul de mari.

— Şefule, mint. Dacă până digoară vitele mele nu vor fi în tarc-ul lor. Te voi pedepsi ea pe un simplu hoţ de vie.

Şi Poter părăsi pontrkul.

De îndată ce fu afară, căpetenia se sculă în picioare.

— Războinic, ai. I auzit? Câinele acesta alb mi-a lătrat în faţă. Arătnndu-mi dinţii T. – n ameninţai ne şeful vostru.
Şi voi mai staţi liniştiţi? Sunteţi nişte oi fricoase, atunci când 1 –»”-„şi nu i-aini «au snntei războinici?

Înduratul lui Peter. Se auziră urlete înfiorătoare, dac albul nu se opri din mers.

În sat. Mocni nu văzu decât femei. Bărbaţii lipseau cu desăvârşire. Toate pontokuriile erau goale, chiar şi ac-ela al şefului. Mooi se strecură printre colibe şi curând zumzet de voci ajunse urechile lui. Sf n acum dre» nu emu războinici de văzut. Se aflau la sfat împreună eu Jan Jonker.

Mooi se strecură şi mai aproape şi auzi i-nru Mr. Lewis uda puterea Reginei sale, beştelind pe germani.

— FI au venit în ţara asta. Pentru a vă fura vitele. Şi

dacă vă războiţi între vt, cine va apără? Germanii? Unde le suni atunci îi?

Era aşa precum ba iniile i cler. Englezul îi asmuţea pe războinici împotriva germanului*

— Buipâne, e aşa precum ai – pus m, îl informă

el pe Peter lloiteiikuimp. Misiei Lew’s asmute oameni, împotriva ta. Eu iusu-mi l-am auzii. Înainte însă de a pune mâna pe tine, vor dansa dansurile lor de război, apoi şeful, prinir o jertfă va chema zeii în ajutor.

Peter se înapoia în utbui a şi împărţi tuturor oamenilor să!: puşi şi muniţii.

— Englezul acesta o diavolul gol, glăsui Mooi.

— Dar Jan Jonker va avea cu cine sta. Do vorbă, dacă se va agăţa de noi. Nădăjduiesc însă cu un vom ajunge, până acolo.

După ace a ei porunci oamenilor săi;

— Urmaţi-mă!

Când Poter se apropie de mijlocul satului, războinicii ţopăi au în jurul focului Şeful se afla la mijloc şi răsuoifl suliţa în jurul capului.

— Ucideţi! strigă el cu o voce. Răsunătoare.

În timp ce vorbea încă revolverul albului scuipă foc şt Kraţul căpeteniei căzu. Neînsufleţit.

Urletul încetă, brusc

— Aş fi putut să îi omor. Pentru că şi tu voiai să faci la fel cu noi. Îi spuse Peter. Rece. În timp ce armele oamenilor săii se îndreptau spre războinic. După cum vezi. Zeii sunt împotriva ta.

Niciun războinic nu se mişcă. Toţi se uitau speriaţi, spre Şef. Peter îl văzu pe Mr. T.ewis dispărând.

— Docc ai ascultat d – minciunile acestui englez? Dacă te-ai fi atins de un fir de păr din capul nostru, ai fi făcut cunoştinţă cu puterea Kaiserului meu. Războinicii lui ţ—-a fi prefăcut satul în praf şi pulbere, iar văduvele şi-ar fi plâns soţ: i mor (i. Ac-i în boiărăsleje Vrei să ne înapoiezi

vitele şi să ne laşi să plecăm în pace?

I, a mi MÂngur senin al şefului. Războinicii lui ai\ făe-u* mie. I bucăţele pe alb şi pe oimenii lui. Dar Jan Tonk ei nu dădu aeenstă poruncă.

— Stăpâne, nu ne-am dat scama. Englezul ne-a dus cu vorba. Dar acum a plecat, fană-ne. Vrem să trăim în pare eu ţine. n-o jurăm pe sufletele noastre.

Peter râse. Primejd îi trecuse.

la n J.mker se ţinu de emani.!” raptul în vitele furate se aflau îndărăt m (are. Mai mult. Şei ui fag. Idu

că va respecta contractul şi va preda lui Fleinrich Yogcisang. Atunci când acosta va veni, tot ce conveniseră.

Peste noapte, Fcter puse oameni de pază, daunu se întâmplă nimic.

A doua zi dmniiicuu, reîncepu călătoria. Cireada lui Peter număra acum peste o sută de capeio. Afară de aceasta mai avea o sumedenie de diuţi de eledaiu şi pene de struţ, şi penele la golful Luderiiz.

Vilele voia să tronează la ferma lui P. Cir lvruger iar dinţii

Până ce vor veni ploile, Peteinădăjduia că toată caravana se va afla din nou în lielhana.

În drum se mai opri ia *o* formă. I 11 Inn< îi pălărie mare şi cu şalvari largi, îi ură buiivouil. După ce Pe Iar îşi duse anima lele şi oamenii la adăpost, îi arma pe bitr în casă. În sfârşit, iar avea un acoperiş asupra capului său, după ce atâta amar de vreme se una. Se iium. Ia sub cerul li Per.

Ick r Holtenkamp îşi amint diZandvlicb, de Anije şi se bucură că în curând o va revedea.

Gazda lui de aeuiu ora foarte prietenoasă. Era însurat şi avea doi fii. După masă îşi umplură pipele şi barul începu:

— Ce;» i în cai?

— Numai mărfuri bune, Mynliccr. Tot ce vreţi puteţi căpăta el tin clela mine. O să desfac: bagajele mai târziu, pentru ca să vă daţi seama.

— Să nu te osteneşti degeaba Mi-ar pare rău.

— Nu te îngriji. Asta e doar meseria nu-a.

Peier Moltenkrtmp deveni foarte curtenitor cu soţia fermierului, deoarece îşi dădea seama că fără încuviinţarea ei, omul nu va cumpăra nimic.

Între timp, Mooi, care era foarte priceput; desfăcuse toate baloturile.

Nevasta fermierului cumpără diferite lucruri lume pentru gospodărie şi nu uită alimentele. Fireşte ciî-i ni îi cură i „câteva rochii. Se despărţiră buni prieteni

CAP. V

Pe veranda casei sale (lela «Zandvlieb Pietr K Niger se devorbă cu Mr. T.ewis. Maţi bine spus. Englezul vorbe».

Pietr Kmger nu făcea altceva decât să asculte. În cele din urmă. Spuse şi el:

— Mister T ewis. De la noi burii, nu te poţi aştepta ea să avem pentru voi, englezii. Sont: monfe prea prietenoase \ouă ne e absolut indiferent cui îi aparţine această (ară… mimai a eludezi lor să lui fie.

— Cu alte cuvinte, ţi-ar paie bine ca nomp i să-

şi vâra
nasul
am?
ca
Din l de
ionul lui, supăr
se vedea at e.
a,
— Le Miste
aşteptai r t.
la ullcev Ewis?
— s N
Mine, în 1111 oi
– a „an. unul engle
cât zii
Viâlll.
iiveui u i
în n maine
ueeasui. vecin vom
Îiu drept şi ml lăsa
ni
laleai . Şi e
în mai greeu
picioare pupii hornu
de niuie d]
acela
de
ucaiuf!
Peter F
itouenkump oarte
auzii cuvintele mirat
neesleu
răl Îl vi

vede pe măsur re
englez şi ă cu o lungă
uim. prin . Ce
căuta »? as
el aici la lin u
«Zandvli engle unui
et: z în e bur?

Buni urau pe euglezi şi L ocoleau pe cât de stu în puţin (a. Văzându-l pe Peter, Krugor se înveseli, ceruudu-i lei de fel de veşti.

Mr. Lewis ascultă şi el o bucată de vreme, apoi coborî în grădină.

— Ce caută Mr. Levvis în Bethanin? întrebă IVter. În timp ce englezul se îndepărtă. Am o socoteală cu el. L-a asmuţit pe Jan Jonkor împotriva mea.

— Acest Levvis o Cât e negustor, răspunse bunii, privind în urina englezului. Eu îl cred însă un agent al guvernului. Cred că autorităţile au început să vă bănuiască pe voi germanii, deaccia încearcă să vă încurce treburile.

Cei doi se aflau pe verandă. Peter IIohenkamp îi povesti călătoria sa cu deamănimtul şi-l rugă pe Pietr Kruger să-i adăpostească vitele în unul din jarcurile Iuţi

— Cu plăcere. Mynhcer 1 lolw-nkump, răspunse fermierul prietenos. Vrei să te stabileşti prin apropiere?

— Da. Ohm Kruger, văd că e o păşunc foarte bună pentru vite, pe aici. Locul îmi pare foarte prielnic pentru înfiinţarea unei ferme în care să-mi cresc vitele.

Când Peter privi în grădină. Îl văzu pe Mr.

Eewis Stând de vorba cu Antje. Ochii fermierului se îndreptară tot într acolo.

— Avem vizite, strigă el fiicei sale.

Când Anfje îl zări pe Peter, îl lesă pe englez singur şi Ee repezi spre verandă.

O roşea (a fericită îi îmbujora obrajii în timp cei în tinse mâna lui Holtenkamp.

— Bunvenit, Mymbeer Holtenkamp. Cum ţi a izbutlil călătoria?

— Foarte bine, Antje. Nici nu se putea nlifei. Deoarece vechile zicale au întotdeauna dreptate.

Peter 1 lolte-nkamp îi râse vesel. În orbi şi de abia acum îşi dădu seama ce dor îi fusese de falii. F drept că şi dorise

patria şi casa părintească de multe ori, dar parcă tot mai puternică era dorinţa de a revedea pe Anije.

Urină o seară foarte plăcută. Şi Peler îşi dădu seama ce. Bine se simţea aici, la «Zandvlie: „Mr. I.ewis plecase de mult şi lui Peter nu i scăpă privirea duşmănoasa ce i-o u* runcase englezul.

Când acesta ajunse în preajma focului din lagărul lui Peter, învălui lotul cu o privire foarte duşmănoasă. Ce căutau nemii în ţara aceasta; Şi mai <des. Ce căuta neamţul acela la «Zandvliei»? Se vedea cât colo că Antjei îi plăcea băiatul, dar pe fala aceasta, el o voia. Acesta îi era. Doar. Planul. Un plan pe (are un Hohenkamp, ci toţi nemţii din Un nu i bar fi putut zădărnici.

După ce Ani je le dori noapte bună, llolienkaimp şi Kruger mai rămaseră pe verandă, pentru a trage din pipă.

— Despre Agra Pequenn ai mai auzit ceva? întrebă Peter după o bucată de vreme.

— S'u făcut o înhorerie foarte frumoasă la golful Luderitz – cum îi spun nemţii. Facloreria a fost bo ezată efortul Vogelsang».

Din grădină se urca spre cer ciripitul privighetorilor. Dinspre j-arc se auzi behăiiul unei oi.

— O să plec şi eu înir una din zile acolo, pentru a vinde dinţii de elefant, pieile de animale şi penele de struţ ce am. Îmi pare bine că fleinricli a dus toate în bun sfârşii. Să mai poftească domnii englezi să facă peste Uit pe stăpânii!

— Englezii, auzind Ionic as! că Au <rimis acolo corveta. Bordicea», clar corveta gemmu. I hamla» îi depăşise.

— Tuneie. Straşnic renghiu în am jucai! râse Peter.

— Căpitanul german i = «dai să m (cicagă celui englez că portul e german şi că deci lui mai are ce căuta ac-olo… Aşa că englezii nu trebuii's „o şloargii… englezeşte

— Curios Suni să văd ce vor face englezi.

— Mr. Lewis a colindat ţoală pim.

— 1 leinrich Vogelsang ştie de asta?

— Nu cred.

— Atunci trebuie să plec imediat la ragra Pecpicna pentru aai deschide ochii asupra primejdiei.

Multă vreme se zvârcoli Peler pe aştei-nut. Nepiuând să doarmă. Îşi dădea perfect de bine seama că planurile sale suni pe cale de n îi z. Adărnieiie de englez. (a engle/. Ul nu vedea eu

ochi lumi imisdiuneu german.i. Era limpede Dar, m (klinitivce l privea pe dânsul ăsta? Asta era un «l» < l-ai Vogelsang. El venise doar; Vei să lupte pei. În uilesele lir. Dacă englezul voia să lupte, ci bine, va lupta, în ucesa scop.

Ircini în să p] crr imediat la Agra Pocuoiia.

l nipul seceios era pe sfârşite. Prima ploaie căzuse. Începea vara africană. Pe moşie începură lucrările.

Când carul cu boi *să* apropie de golf, din depărtare Peteillol cnknmp zărj fâlfând în aer mândrele culori ale drapelului german.

La facioi-ero domnea multă însufleţire. Indigenii aduceuu din lăunirul larii fel de fel de mărfuri, care se încurcau pe brickuri ce luau drumul spre Germania. Pe frontispiciul dud! iei princi]) nic se vedea un steag pe care se afla emblema casei Luderdz din Bremn: o ancoră mare. Albă, pe un câmp albastru.

Numeroşi liamalj indigeni cărau baloturi în depoz tele factorcrici, supmvegli! aţi de şefii germani.

— Bună ziua, lloltenkamp. Îl saluia l'einricli Vogelsang pe noul venii. Bine ai venit în Goltul l. Uderitz! Lk ce spui de lactorcria noastră?

— Straşnic a”. \ ogelsang, răspunse Peier. Admirând via = ţa ce domnea în pori.

— Şi cum p-a mers întrelimp?

— Am losi până departe. În Namaruland şi e aduc: toate comorile Africii.

Cei doi germani! Şi strânseră, călduros, mâinile.

Amândoi intrară în casă. La răcoare şi A oge lsang cern tânărului. La un paivar de bere. Sap povestească toate peri petiile călătoriei sale. Petei se exeeidă. Arătând pricicnubi! său toate piedicile puse în e ale de Vfr. L.ewis.

ifi până acum am sinhit să le răstorn toate piedicile. Aurorirâţile au raportat, fireşte şi la Londra şi între Germania şi Anglia a avut loc un schimb de adrese. Dar n aii pulul ajunge la nicio înţelegere. Acum câtva timp un oarn-ure Misiei Spencer h vrui să pună mâna peinsulele (imun. Împlântând drapelul englez un departe de proprietatea noas – l-ii. Dar a treimii să i ja jos. Natural că englezii ini cină pe 10 a! ceăile sii ne Facă greu la 11... mai ales cămeşii, dar nouă nu ne pn >şi i. Oduă ce Bisam rk a spus în bine am lacul ce-am făcut, nu ne urni doare capul.

O s; pună iini! iil sul» i iernii rea germană?

Asu n. Id. I jduiest. La toi ea/ni. \dolf l. Nde-ritz îl primit nigudnint... Lui.

Ku irol însă ca englezii \nr panetoiul în mişcare. Pentru a ne împliniiilâiuntrul tării. În Be-tliania bani în a 111 i1 pe Mi. I ei vis. Parc să-l’e iihradevur lin agent al cu

— Trebuie să mai aştept niscaiva or d: ne din Breraa. După care voi încerca să obţin contracte şi de l i ceilalţi şefi de triburi. Scopul lui Luderitz este de a obţine pumâir. Până la fluviul Orange. Întietimp, trebuie să siăm gala pentru orice!

A doua zi d mâncaţa, Peier se înapoi. I la Zandvliet>. El îl rugase pe Pietr Kruger să-l lase să a iiile la muncile de pe ferma lui, pentru a prinde meşteşugul ţi fireşte ca birul acceptase cu plăcere.

Peter llolienkamp se puse deci pe muncă şi munci d>n toată nima. Prietenia lui cu Ani jo nur trainica pe! I ce trecea. Pretutindeni. Afară la olmp sau în grăd să cei doi tineri erau văzuţi împreună. Şi seara, pe verandă, tot împreună erau. Peter llolienknmp povestea lucruri din pa* trie şi orele treceau pe nosirulle.

Şi veni şi Crăciunul. Primul Crăciun prim. Tre' străini. Era cald. Znpuşnin. În ajun plouase. Nori grei anunţau alte ploi.

Gândurile lui Pelor erau în patrie. Acolo era zăpadă, desigur, cuci Crăciun fără zăpadă cu ale niciun chichirez. Dar atmosfera de sărbătoare ce domnia în casă îl cuprinse curând şi pe el. Unde mai pui mirosul de cozonac făcut de Antje!

Pietr Kruger îi chemă pe băştinaşi! botezaţi, spuse o rugăciune, apoi începu să le vorbească de Naşterea Mântui» torului. Indigenii cântară apoi câteva cântece bătrâneşti, de Crăciun, după care fermierul le împărţi daruri. Bărbaţii primiră costume, lulele, tutun şi cuţita. Şc, iar femeile, rochii, şaluri şi băsmuluţe. Anije le dărui cafea, făină, **OTez,** z» hăr şi chibrituri.

După ce Băştinaşii mai contară, odată, în cor, se înapo* iară pe la colibele lor şi peste puţin din poniokurile lor că» sunară cântece vesele.

Antje pusese masa pe veranda. Pe Bradul – trimis de Vogelsang, – scântei au sute de

lumânărele.

Apoi Peter se plimbă ch Antje prin grădină. Pe acolo era răcoare. Stelele străluceau pe cer. Peter îi povesti Antjei despre Crăciunul din patria sa.

— Noapte cucută, noapte sfântă…

În depărtare, rârfcea» n şacal.

Mr. T.ewis se mai afla încă în Bethania. Îşi stabilise uni lagăr şi pleca zilnic la vânătoare. Uneori, apărea şi pe 10 «Zundvliet.». Lui Peter, nici trebui mu băvreinc să bage de seamă că englezul făcea curte Antjei. Pata, însă, ke purtai

fo. În o *rrrr* în o Tofu. Şi Mr. Lewis» nu liugn ctc penmâf – Bttmf it I pilim, mprefmea.

Inir i» bunii zi. Muoi veni snspună lui Ilollenknmpcă Mi. **1**.1 wi). I a **I.r.** I îi luă Juscl I'recicriek. S lunii şi urme. În caz Cil mij) C li-l radul liiciil şi i uimirii pe uimiiţi, **1** c axolo.

I'cici! lolli iik mip riuiisc me, lini mii,» ni în Vogelsnng şi peste lui fiii veni ilcl. T Agm l epienn omul lui laiderilz, inlovii riişil, 1 c căi\ germani.

— Englezul **iiccst;** încă. Ircâ**i să** lucrez** nici împotriva noastră, începu IVier I**!** li, nknimp, atunci e. Îmi ioi **se adu* nani** în **casa** mision Jrilor **e în** Beilmnia**... Vrea sii**oemvitigă pe **Josef Frederieks să** rupă eoni rad ui.

— Vezi însă că n-a isbnlit. Îl informă misionarul lâiiltnor. Frederieks mi-a spus c-a englezul ar avea tirepluri mai vocii!

— Eu cred că nuiorităţile ştiu ele (oale acosle maşinaliuni alo l-ai Mr. Lewis, făcu Peter.

— Deocamdată, englezii, prin Mister Sperie.

Ei, n\în încercat decât să nună stăpânire pe Cunno... deşi încearcă pe toate căile să ne zdrundno comerţul.

— Cu Josef Frédéric ks. Mr. L, cwi, s n-a avut noroc*, pentrncă misionarii au a: e mare influenţă. Dar cred că dacă nu vom lucra cu repeziciune în chelalte ţinuturi, vom rămâne Căii! în/. De nmflale.

— Aclolf Tuderitz m-a însărcinat să cumpăr şi alte fi nuluri. I'ac. II Vogelsnng. Mâine vor fi oarele mele cu Io oi atici i (a ăiloria vu începe de îndată. I loltenkamp. Le-aş ruga foni-l. mult să vii cu mine.

De. Dria îşi sfârşi Vogelsnng cuvintele, că Mr. T.cwi «îşi: lad! aparijin. Auzise probabil de sosirea germanilor.

— Pive ning. Mister Vogolsnug. Fa, – în Bediendv>

— Da. Vrem să ne cunoaştem mai bine ţinutui. Am auzit că şi dumneata arăţi oarecare interes acestor pământuri?

Englezul, se uita, râzând la el.

— Mister Vogelsnng, (ara asta apar fine enciczilor. Am nnnpărat-o încă înainte cu nemţii să-şi pună piciorul în Africa de Sud.

— De la cine? se amestecă Butiner. Căpeteniile triburilor habar n-au de aşa ceva.

— Fireşte, odată ce ei nici nu ştiu măcar ce o aia con

— Dar vezi că noi. Misionarii, îi cunoaştem fond Tone r>e indigenii Nnma. De 7 o de ani snnlem aici. Răni Bullner. Înde/. Ul mi se dosi turn iii. C.i se adieri, mai deuaile. Iu

ogdisang:

— Vreau a A-ţi mai lac o propunere, Mr. Vogelsang. Ai putea suji vezi mă: depune de ueuurile d-iale – dar, penau iii, ar trebui cu recunoşti drapelul englez.

— Erumos din parii cu o taie, VIR. Lewis. I\ apiiiso Yogelaang râzând, dar cred e «şi drape. Ul linşau ne poate apăra. Aşa că, de voie, de nevoie, icuuniam la col englez.

Englezul îl privi pâirunzăior.

— Wall, vom vedea Mr. Vogelsang, (uhml bye.

Se întoarce pe cukux şi dispăru.

Când, a doua zi, apaiură earde. Peler se: duse să şi-l pregătească şi pe al său.

Ca să fim sinceri, dospăi-proa n era cam neplăcută, deoarece Antje şi cu dânsul, în ultimul timp. Deveniseră foarte buni pru teni. Peler era s-gnir că latul mina tot atât de mult, precum o iubea. Şi e [pe ea. (în muie acestea, nu-şi destăinui Seră iaca nimic. P inera însă convins. D n cauza a mii tor nimicuri, că fala-l iubea. Şi tocmai acum să se Despartă deeal l un >a iiM >îi gândi imlii \1 r. I.e. Wis care nu meeta să-i den fotei lâreniile. Îşi dădea perfect fi o bine seama că primejdia inima; din partea englezului venea. Îşi goni însă gândurile. Uaioriil îi du-ia să-şi ajute patria. Şi atâta timp cât îi vii st, în puţinlă. O % îi face.

— Am crezut e\> să rămâi aci, îi spnşc Antje la despăi (iie. I) e<e ina păruseşij acu 111?

Peler ghici îngrijorarea din tonul ei.

— Trebuie să-l insofesc neapărat pe Vogelsang în a (C (a călătorie. Anije. (cenco. Fac. Acum, n o fac nici pentru el. Nici pentru mine… ci pentru

patria noastră, Gerr. Î >: i iii. Şi afară de asta mai ani un motiv. Când voi veni la tutui tău să i-o cer pe Antje, nu vreau să apar cu mâinile goale şi să mă lăfăiesc apoi într im cuib gata făcut.

Ni fără să mai stru mult pe «rânduri, lrm blonda copila în briile şi o sărută. O lumină de fericire sclipi în oebii e: frumoşi.

În clipa când Vogelsang voi să dea semnailiil de plecai... Apăru un trimis al consulului german din Capot o wn.

Plin de bucurie, Vogelsang îl diemă pe Retor lângă dânsul.

— Veste bună, I lolieiikamp. Consulul nostru din Capelimn a primit urinătoarea telegramă:

«Conform eoni un icurilor domnului T.uderjiz. Cotăfenii «(germani din nolonii. Au cerul; proteejia patriei lor. Îiţi «bun şi (-omui) cu (i le cu de azi înainte ci se află's «b pro«tecţia Marelui Reich german.

VON BISMARCK

— Asia i disini (! lămurit. Lac» Peter vesel. Şi su mii! afle diurnii: t nu lt Xii (; – i Hismurck dacă spune ceva, e td. În i.

Im. Ştie el cancelarul să făcu telegrame, râse Vogelsanir. Niciun cinăm în plus sau în minus... lini spune consulul e. I Icicgiaiua asta a explodai la englezi, de pur cu ar fi fie) **o** I>imil>îi.

sa de un semn Ixm pentru călători noastră. Să nădejdiiim cu vom cumpără destul pământ, până ce vor intra ei işrle/. Îi înlia/alive eu căpeteniile.

l a st riga iele surugiilor, e ele trei care se puseră în mişcare! cler îşi luase indigenii şi

fireşte, pe credinciosul său Mnul. Acesij, imşi mai încăpea în piele de bucurie. Când afla dda lloltenkamp că-l vor vizita şi pe Jnn Jonker, bucuria tui nu mai cunoseu margini. Se gândia la Nani.

Sfârcurile luciilor pleseăiră puiemic pe spinările boilor şi carele înaintară pe malul fluviului Kosaoquip.

Şi zilele şi nopţile trecură una după alta…

Uneori. În nopţile cu lună. Pe IVier! apuca un straşnic dor de ducă. Dar a doua zi se scula cu o şi mai puternică poftă de lucru.

În timpul zilei, atunci când soarele dogovia maj puternic. Muia niiieu se tolănea la umbra carelor, iar seara se cuibăreau în jurul focului pe care ferirea cazane cu ceai şi cafea.

Uneori, din cauza cald lirei, se aprindea iarba pe câmp şi focul colcăia [este lot. Şerpi, începeau atunci să fugă cu repeziciune, căutând scăparea în codrul de-s, mii de unimaje miei fugeau mâncând pământul şi chiar şi cirezile treceau în goana cea mai mare. Stăpânite de cea în ui vie (eu mii.

Boii, însă. Îşi vedeau mai departe de drum> călcând păniâniul cu copilele lor despicate.

În satele din drumul lor. Peter primea boi în soliiraj i.il mărfurilor sale. Uneori pleca la vânătoare de cerbi şi de antilope în tovărăşia lui Vogelsang.

Lipsa de apă deveni însă din ce în ce mai mare. Toate izvoarele secaseră. Chiui. Şi indigenii ceva mai răbdători cu lipsa upei. Decât albii, erau la capătul sforţărilor. Seara când dădeau de un izvoraş, oamenii şi animalele îşi mai potoleau setea.

Chiar Peter lloltenkamp bău atât de mult. Odată, încât se îmbolnuvi. Şi deşi se hoiârî să nu rua înghită strop de apă. După câteva minute de la adăpare, întotdeaun* a tu «d a cano.

Şi (lupa multe şi lungi zile de mers anevoios, naravana ajunse, în cele din urmă, la Rehobotji.

CAP. VI.

Curele eu boi se apropiară de Sfiifiuite. – i Misiunci.

— Bun venit în Iteliobolb. Îi. Şalul. I bă: r, inul misiuiui lleidinann. Mă bucur să aud iar dulcea hm l>. I german;:

După ce vilele fură deshumate şi duse la loc de odihnă, oamenii se înghesuiră, în casă, în jurul misăuiarului.

— Acesta e (inutili Bastarzilor. Îi lămuri misionarul german. Mu i-am mulat aici, aduc amlii-i de in sud de Orange. Buşinenii au trebuit să-ţi paraseasca salcie în flăcări.

— Şi cine e căpeienia Bastarzilor întrebă Vogelsang.

— Ilermunus van Wyk. Uaca avei de gând să faceţi vreun contract cu el, vă voi ujiila. Şi eu, dacă îngăduiţi.

— Îţi vom fi chiar foarte reeniiomatori. Cum merg treburile pe aici?

— Suferă din cauza războaielor dintre băştinaşi. Misiunea asta am reclădil-o... Thn> temelie. După ce am preluat-o delu mi. Sionantr KTmnsohnildf. Rim» a căzut viciirnă barbarelor năvăliri ale hoardelor lui Jniiker Africanul. Multă vreme a fost Bolmbolli ocolii de ţoala lumea.

— Suni convins. Însă, cir sub ocrotirea germană, lucru râle vor lua cu lotul o altă falā, îl mângâie I lei liricii Vogelsang. Trebuie să procedăm astfel, încât să înceteze războaiele dimie băştinaşi.

— Asta se va putea înfăptui numai atunci când veţi organiza o trupă de poliţie care să le impună respect indigenilor. Pe vorbe şi lugădueti să nu puneţi mereu bază.

— Asia e şi părerea mea, misionare lleidinann. Înăn Peler llollenkamp. Indigenii trebuie să vadă că noi avem puiereu de a-i ocroti împotriva atacurilor duşmane. Alt – inintercu, toate contractele şi legămintele, nu. Şi au nicăieri rost.

— Aşa e domnule froltenkamp. Via voi bucura foarte mult ducă germanii vor izbuti's aducă pace m (ara asta frământată, făcu misionarul, foarte vesel.

fu ziua următoare, Ileânricli Vogelsang încheia cu Ifermanus van VVyk, căpetenia Bastarzilor, un contract, care în schimbul unei sume, îngăduia germanilor să construiască şosele, să sape mine, fântâni şi să caute minerce.

Misionarul scrise contractul în limba olandeză. Peter

Hollenkamp făcu o Lună cumpărătură de boi şi capre delu. Bumarzi.

Pornind ului depii r (e, Vogelsang se întâlni cu Comclin. S Swai-foby şi Amral, dar aceştia nu voiră să închice con. Îi acte până ce nu se vor consulta cu Jan Jonker Africanul.

11 i-m r în Vogelsang îşi dădu întâlnire cu cei

doi şefi în suini lui Jun Jiuiki-i Acolo trebuiau să ajungă, sigur, la o înclegere.

Apoi «aruvniin o luă din nou înspre nord, spre Damaialaiid.

În timpul uop (îi. Îiieuele se apropiau de lagăr, dar dispăreau mai înainte ca oamenii să le simtă. Într-o noapte cu lună prinseră una.

Câine! Peter, trezit de lătratul câinilor, se năpusti afară cu urma în mână, câinii şi musafirul se aflau de-acum pe celălalt mul al fluviului, cure în locul acela era mai puţin larg. 111 timp ce străbătu fluviul, hiena izbuti să se furişeze în desiş, dar în cele din urmă fu descoperită iar de cai™, şi Petei îi trimise un glonte sănătos, în cap.

Înapoindu-se în lagăr, Vogelsang îi ieşi în întâmpinare.

— Holteukamp, în timpul noppi Damarii ne-au răpit vitele.

— Trebuie să-i fiin recunoscători hienei, atunci, răspunse Peter, bine dispus. Dacă nu ne-ar fi trezit ea noaptea, din somn. Cleabia în zor i am fi aflat noutatea.

— Văd că nu prea te-a supărat vestea asta. Departe n-au putut ajunge; lioii ele vite.

Mooi şi doi holentoti fură trimişi pe urmele hoţilor şi curând reveniră pentru a anunţa că la un cot ai fluviului. Nu departe. Se află un sat dnmar.

neiinicli Vogelsang şi Peter Holienkump împărjiră oamenilor puşti şi muniţi:

— Trebuie să atacăm satul imediat… căci cred că Damuri i vor voi, mai întâiu, să-şi sărbătorească isprava, propuse Peter.

Heinrich Vogelsang fu de acord.

Era o noapte cu bina, răcoroasă.

Holienkump. Întovărăşit de unul din oameni săi, o luă tiptil, dealungul malului fluviului şi curând zări focurile satului.

Deodată focurile deveniră mai puternice. Răsunară porunci repezi. Probabil că simlind duşmanul, câini dăduseră alarma. Holteukamp porunci omului său să se lungească jos şi trase cu urechea.

Se ştiiilâî în pieioure. Şi o Îmi în goana spre sat. Dat găsi roţibeic părăsite şi pe aci, pe coio, câuo nim-e J>u 11 **uufi.**

Din cealaltă pane a şalului – e auziră împuşcături. LiciniK-li V<ige K; ug iiMMX înabab; I, n; îi mult noroi). Huiicnkanip –, e grăbi, intrucolo. Ciu oameni i-ai. Cari voiau, să incendieze şalul. Duşmanii se ivirâscrii pe un imune din apropiere.

Când Yngelsaiig şi I lollenkanip se apropiară de acuşi ni cu iile, descoperiră mine proaspeie de Iun şi capre... dar de Dama i i n. Mie.

Iscusiiul Mooi descoperi. Îiulală**. Îmi** nzâloarea **lioilor** şi J lollenkanip des –, iMionii.

Împuşca iuţile şi. IIH-cară liji. Şi. Ea dimineţi”Damaiii că juinsera lui cui impuşi aluri, dar e iiuili! să mai spunem că toate, gloanţele lor m. Igenii în gol.

Lupta eoniiia mult; vreme. Gloanţele spintecau aerul. La un moment dai. Mu liolenlot fu aiins de un glonte. Treaba devenise serioasă.

În cealalia palie a miinleliii se auziră deodată

împuşcături puternice. I. Ra \ ngebung... Neobositul organizator de linul **îi îi** se depărtase de o bucala de vreme; ilar auzind locurile de armă se înapoiase.

— Slavă Domnului! Iie „I lollenkanip spre Mooi oare st tara ea un vierme, pe jos. Singuri n-am şi seos-o la capăt

— Sunieni încercuiţi! Am căzut în cursa! se auziră ţipete din rundul Damurilor, cari o rupseră la fugă lăsurul îndărătul tot; morţi şi răniţi şi, fireşte, ionic animalele răpite.

Germanii mi-i mai urmăriră. Damarii că pătaseră o lec, le şi în definitiv şi vilele erau regăsite. Peier Uolteukamp îşi pansa răniţii apoi îngriji ea vitele să fie readuse m (urc.

În zilele următoure ajunseră într-un sal dainar. Complet distrus. Un bătrân care privea îngândurat rămăşiţele colibei sale, le povesti că acum câteva zile. Un băiat oare păzea vitele, vere. Se în goană să spuio că se apropie o ceată de războinici. Oamenii lui Jan Jonker fură aceia cară distruseseră satul, – apind, apoi, vilele. Damuirlî, reve. Nindu-şi din prima surpriză se luară după atacatori, pe care-i. Respinseră. Dar Jan Jonker nu se dădu bătut, deşi suferise mari pierderi. A doua zi dimineaţă, el atacă iar şi deoarece duşmanii erau superiori la număr, uciseră toţi bărbaţii, femeile şi copii. Femeilor le tuiară mâinile şi picioarele, pentru a le lua inelele, iar vitele fură duse departe.

A- — E arian
adm acum în regatul

lui Jan Jonker Un
e. im a azi a
Irml. i1 «1 îi avusese
Petei prima o părere
lui!
pl 1 i- În la
. ii. – la «azi;!
(Îi>l: rain lrivr
i dia de 1 rib.
— Îi ni citiş
În l. m. Oro, i îi cu
«Iar t clase lânarui
i deloc ger
r; i
pie: –…
m IM
-au pentru
ais la «n” <—

I. Î
1 ei. I /de
furtunoa
se

---

i n cele «Im în
m la mă. Însă. Corul –
rea. – întâi însen un şi
e.i. I
i
plină. (I
ra II cer
suri o Mli>îi… lipsit de
Iun. Îi. Pe llll nori.
C [. Şi În

nr. II, reluata plină
– i nimil noapte.
chiar

111> (i”, ur-l<a africane îi plăcea lui Poter foarte mult. \\ «; îţi o \ ni şi de iicdescris.

l «. – ic jid; i vreme, utravunu ajuns; în satul lui Jart Joiiker Africanul. În «diiaica căpeteniilor cure vintisern a e; «» l «i s-a i. T’ulic/. C cil germanii, setul dădu un ospăţ mare.

Ilă/. Boiiicii se «nimiciseră în luu celui mai mare ponlok. Doi lolioşări băteau de /. Or în lobde lor. Scoţând o melodic pe care şei ui, îndeosebi, o prefera.

Jan Jonker venj în întâmpinarea germanilor, îi salută prietenos şi-i pol ti în coliba sa, servindu-i cu bere şi carne.

Căpetenia primi de la lleinricli Vogeilsang câteva daruri. Peste puf în şeful african începu sui povestească ger» mauului necazurile sale cu Kamaherero, «înre-l ameninţuse, de curând eu războiul.

Cu; Peter I Mienkamp. Şeful făcu de astă dată o impre & le excepţională. Poate din cauza lui Kamaherero?

În ziua următoare, trebuia să înceapă tratativele între căpetenii şi albi.

Bubuitul tobelor ţinu până noaptea târziu.

Mooi lui se înupoia în lagăr, ei se Strecură, tăcui ca o umbră spre coliba Xaniei, fiicu şefului, inima-i butea cu puiorc. Ştia Nani că şi el venise odată cu albii? Deodată, se opri, cu răsuflarea tăiată. De-a curmezişul drumului se afla un şarpe mare. Negru. Sări uşurel peste frumosul, dar

primejdiosul animal şi-şi văzu de drum.

Nani se afla în faţa colibei ei. Văzuse secua cu şarpele, aşa că atunci când tânărul se apropie de casă, înfricoşată, zbură, literalmente. În braţele lui.

YTooî o îmbrăţişa cu dragoste, fără să spună un cuvânt. În cele din urmă. Grăi, totuşi agale:

— Nani. Lumina ochilor mei, ai ştiut că sunt aici?

— Da. Mooi. Şopti en. Te-am văzut în pontokul tatălui meu. Am crezut că inima o să mi se spargă de bucurie, atunci când te-am zărit

Clacul ci I rom ura de patimă. Trecu multă vreme fără ca înorii iudiagosliji să vorbească ceva, dar când Nani. Se desfăcu din strânsoarea lui, pentru a-i privi, plângând, în obraz, Aloci o întrebă:

— Nani, de ce plângi? Nu vezi că sunt eu lângă tino? Nimic nu ne mai poate despărji.

— O Mooi! În timp ce în erai plecat, Kaimdicrero a trimis după mine. Aminmulu-i tatălui meu de lăgăduială. Numai în urma rugăminţilor mele, să mai înduplecat lata să amâne căsătoria. Curând însă voi trebui să mă supun, deşi tata nu mi-a mai vorbit de asta. O, Mooi, vreau mai curând să mor decât să nu mă mărit cu tine!

— Soarta pe care ni-a menit-o zeii e aspră cu noi. Nani. Nici nu-mi pot închipui, însă. Ca tu să devii soţia bătiâm. – lui Kainalicrero.

El o (Rase spre dânsul.

— Şi uiei nu se va întâmpla, rosti el. Hotărât.

Nani. Fii curajoasă şi mai aşteaptă. Se întâmplă lucruri foarte ciudate acum, în tară şi cred că în curând hererii îşi vor retruge războinicii din faţa noastră. Şi atunci vei fi liberă, iar oamenii albi – când se vor înapoia pe aici – te vor cere tatălui tău pentru mine.

— Asta ar însemna că zoii mi-au ascultat ruga! şopti Nani.

Speranţe noi se ghiceau acum în vocea ei. Fata îl îmbrăţişa pe Mooi cu dragoste.

— O Mooi, nu pot trăi fără tine.

Şi zedi priviră binevoitori la cei doi tineri de pe pământ

În ziua următoare începură tratativele între şefi şi Heinrich Vogelsang şi l’oler I lohenkamp. Printre şefi se aflau şi Am ral şi Corneilius.

Heinrich Yogcisang căpătă dreptul de a fuee negustor. E în ţinutul lor, apoi le povesti căpeteniilor puterea Ka. Serului său.

— Dar ne poate apăra împotriva duşmanilor noştri? sună răspunsul.

Şefii păreau sătui de nesfârşit olo războaie din tara lor lipsită de legi.

— Da/i-ne o lege, pentru ca năvălirile jefuitorilor să fii o străvil la spuse C’ornelius Svvurioby. Vrem ca toţi tâlharii să fie pedepsiţi.

Aiurai fu de neecaş părere.

— Uciderile şi jafurile de vite să fie pedepsite cu asprime.

Jan Jonker Africanul mi spuse niin e. Deoarece, în ultimul tini o Cel» mai cumplite prădăciuui le făpiuiseră nu

mai hoardele sale sălbatice. Anim îi ora şi lui Inimii <bhamalieici-o şi n. Îiti-ijdu» a cu o eventuală lege, I ar ni-roii pe el împotriva răzbunării neesuiia.

Şelii păreau sii aibă încredere în JIciiwicli Vogi-hang şi în propunerile lui. Totuşi i se auu. Se atenţia cu cheii bus i urzii sau Jioten roţii vor porni ia furi un de vite –, pedepsele să fiu **1** io prea slabe, deoarece nimeni nu va mai respect.*

II.

mieii Yogelsjiig încuvinlă:

(iil va trebui să plutei lio (

lor rapiie. De asemenca şi şalul în trebui să fie pedepsit.

n l eu cei certurile între triburi dorea dublă**.1** vite* ic locuieşte boţul va pfmiieli. Tar îl acceptară

Fie stăvilite cu sii \ a **– 11** e. I lei aricii Yogelsang mai propuse ca reprezeniantul I rd. **11** iilor. Însărc nal eu ajiliearca legii, să fie şi el pedi**”.** <! /. Ea în unele legiuni se vor isca cei în drept mi vor lua măsuri imediate.

I.în Jonla r, (oinclius Swartoby şi A imnlial (oii iaclul şi legea.

Ali/fiul de toate aceste tratative, Mooi, pbn de bucurie, o şterse îndată spre draga lui Nani, spre a = i comunica veşi de.

O. Mooi. Cum îndrăzneşti să vii nici în plină zi! În ocl. Îi ta, **saci** azi sclipiri ciudate! Ce s-a întâmplat?

I **0.11** ni «i Kiit. Moofi o informă despre cele convenite în poiholul **şei 1** lor, între căpetenii şi germani.

— I i-am sigură cu zeii ne vor ajuta, Mooi!

— Da. Nu se putea ca zeii să te atât de răi şi să închidă < < lui. Intma mea e plină de bucurie. Mă voi înrola **în oastea** imalui tău, dacă liereri. J vor porni împotriva lui. Şi rumeni im să îi mai viteaz ca mine, pentru cu numai astfel vi), ea pa la eu răsplata cea maro.

— Mooi. Tu. Vorbi de războiri. Când răsună tobele de războiţi. Inimile bărbaţilor. Se împieliesc. Şi uită toiul… c-hiar şi reiiu –, le ari le iubesc. Dar noi Femeile, cari rămânem mugure în nu-l. Liele noastre, z un şi noaptea, nu no gândim derai la < >. (aiul vine războiul, bărbaţii mor şi femeile nu Jac uik: să **dei** ai să plângă. Dacă suliţa te ar atinge şi pe line. În m/boi… **cred** e’aş mur…

— Vini. Uit»; le! „ºC;] în mei şi uibi curaj. Numai prin vile. J**.1** mea în război, toaş putea câştiga. Haide, râzi kuih!

O.strânse pătimaş în lmte, apoi se smuci din braţele ei şi **di Spă 1 îi.**

(aiasana trecu apoi prin desişuri şi savane şi curând. Înaintea călăreţilor, apăru larga vale a fluviului Swukop.

I. Mi i ei; mi împânziţi de la/, mi. Porumbei şi papagali.

1 **iii-iiiu* de plecare. I f-ini-le! i e gelsnug aflase di-la); în> Junker ta liderii vor să-l uciji… K ni rucă dăduse arme holeninil (în Vogelsang nu se spar.n. I ioltenkump se gândi însă (îi cel mai Imn luciu de Iacii1, e să-l Irimeala**

pe Mooi, îs*
coadă în Jara diişmanilor.

Mooi în imediat gala de diurn. Primejdia îl atrăgea. Îşi dădea peri cei de ldne seama că hererii îl vor ucide fălii milă. În caz că descoperii în el un spion, dur el nu zălmv multă vreme cu gândurile as ea neroude şi într-o hună *A*
Înd în i-am duşmană vâna o zebră, Iu descoperit de un m>
rero. După ce amâudo, mâneala pe săturate, Mooi îl întrebă pe herero:

— ţând vine omul alb – Mynheer Vogelsang – la

Oklund?

— Deec?

În glasul e – Pen t ruc nulujse ei iia neîncredere, aş trebui sa el spus, alune, răspunse Mooi.

Hram în serviciu! lui. Dar am irobint să fug pentru voia să mă pedepsească din cauza mici miei raina. Ri i. Deda sunt acum aici. Dacă mă prinde, mă! să povestească atât de bine. Încât i

Mooi ştiu să povestească e rea hererului se risipi.

— Cunoşti noile puşti ale albilor? Am auzit cu împuşcă atât de bine, încui idei nu poţi vedea cu ochii.1 Iu ştii să o mânui?

— Da. Răspuns, Mooi. Mândru. Am fost multă vreme în slujba albului ş ştiu să mânuiesc o puşcă. Pot să ucid trei oameni în timp e o tu di încarci vechea ta puşcă.

— Îi iubeşti pe albi?

— Să-i iubesc? Să dea dracii în cd!

— Ai auzit că neam (ul **acela** a dat Imumiulilor amu*
şi uiuniţii pentiuca să aibă cu ciiipm împotriva hereii*
lor? întrebă băştinaşul. Ce părere ai?

— Cred că liererii suni chsiul de puternici pentru a-i ucide pe toţi lmtenloii şi pe albi pe deasupra.

— Tu eşti omul de care avem nevoie. \ rej să vii la noi?
Kamaherero tP va răsplăti bine. După ce vom ucide albii, să ne ară L tu cum se umblă est a unele l<ar!

— O, uşa voi Tace. Roşii Mooi. Mai mai să explodeze de plăcere. Ei m-au gonit din patria mea... şi cuiu vreme se vor afla pe nici. Nu mă voi putea înapoia.

— Atunci vino cu mine la Kamalierero.

De. Şi era târ/.im. Prin fokul căpetenie: duili i; De muzica şi dansul războinicilor. L: un fumau. Alin beau.

K-amalierero putea sfat cu mai marii uibului. Din dia*

l ar l nigr îi rochea. – şotu li

Miliarii şi

u (ia lor. VIooi m (elose că eu luc lise căpeteniei oarecari propuneri.

e îl adusese pe Mooi. **Supli** niii-va rin mir la îi j. Ovesiindu-i istoria noului venii. (eilnli aseiieara şi e. Liieui. Când aflară că Mooi euuiuiş e mniile puşti ale albilor şi că e gata să le lăimirească **ini**

rel. U mm**mmi,** îl salutara eu pe un fmoc.

C misia îi rea dura încă multă vreme, dar Mooj nu putu afla nimic interesant. Iu cele din urină, şeful se ridica în picioare. Clătinându-se şi rosleşie cu o voce plină de sughiţuri:

— Când luna plină va fi deasupra pomilor, vom aduce zeilor o jertfă… apoi vom pleca să gonim germanii.

După ce Kamaherero plecă, dispărură şi războinicii sui, îndrepiându-se spre colibe spre a şi cloci bejia. Şi herero oarei adusese pe Mooi era beat hirtă. FI îl luă pe Mooi în pomokul său. Când beivamil adormi, tânărul se strecură alură, luând-o spre lagărul albilor, pentru ea să-i informeze

— Mu mi-e teamă. Să ne îwlrep am spre Okaliandja, li oi H j-i Yogelsang. Şi trimise imediai un om cu o scrisoare, pentru kamuherero. Prin carp îi arăta că ar proceda foarte inteligent să lui urmeze instrucţiile lui Palgrave. Până nu-i va asc ulta şi pe germani. Afară de asta. El se îndrepta spre el ca prieten, nu ea duşman.

În timp ce Mooi cu vilele şi doini «are se îndrepta spre
O jtmbuigue. Cei doi germani cu celelalte care luară drumul
Okaliand jei.

l. A marginea satului boierilor se afla o piatră mare.
Era monumentul unui războinic mare şi slăvii. Războinicii se aflau adunaţi în fa (a colibei şefului. Preotul tocmai adusese o jertfe zeilor.

Yogelsang şi llol enkamp privirii ceremonia.

— Şeful chinina spiritele morţilor. Să dea

Domnul să ne fie prielnice, făcu lloinrich \ ogcisung agale.

Când căpetenia se scula de jos. Iul'oaric surprindă vă: zâiulu-i pe cei doi căiaiep. Era. Oare. Aceasta, un semn din partea zeilor?

Îi salină pe «ei doi germani cul «» a a prietenia ş, raz; lioic ic > În: l «mâni i-a tirada allllic când văzură C'a 11011 îi veniţi sunt» ohiii în coliba căpeteniei lor.

Ile nmji ** ugels. Tii" **d. Idn şefului daruri bogat 1. Mai în II11 în—.n. Îl l. Urur., pe: iir. L; i puşca în ÎI

kaiii. Ilun il... Nu auzi. Ea duşmăneşti pe nerul; pen*

truca nrr. Ş a ar! ilani l liolen toi i lor arme eu care să vă omoiiic pe ve. Îi «ei: i \ ogelsaug. Deschis. Nu e adevărat.

Dimpotrivă, J.mii Jonker Africanul, Cumelius Swanoby ţi

Amr; îl ne-au lăudat pentru inteniile noastre paşii ce. Cer* numii vor pedepsi pe loji tâlharii!

— Dar Mister Palgrave, magistratul şi judecătorul din Walfisclibay ne-a făgăduit ocrotire, răspunse şeful.

— De ce nu v nu ocrotit până acum englezii împotriva duşmanilor voştri? De ce o fac acum? Vă făgădu ea e, acum, asta, penuucă ştie că în tară au venit germani cari au de gând să vă propună acelaşi lucru. Dar dacă ei o să-şi lină făgăduiala, asta e altă ches" e! Gândeştede la trecui, Kama*

herero.

Din cercurile războinicilor se auziră încuviinţări. Englezul nu prea părea iubit. Şeful deveni gânditor.

— Odată baji gonit pe acest Palgrave de aici! A fi uitat asta?

— Mynheer Vogelsang, răspunse Kamalierero în limba olandeză, vreau să mă mai sfătuiesc cu bătrânii din trib. Vă dau îngăduinţă să faceji comerţ în finului meu. În ce priveşte ocrotirea ce ne-o propui, vom vorbi de ea mai târziu!

Căpetenia primi darurile, dar n-ai se grăbi să înebec cu germanii vreun contract. Avea două propuneri şi voia s-o accepte pe cea mai bună.

Dar Kamalierero mai aven şi abe griji. Cu câteva zile mai înainte, căpătase vestea că ITendryk Witboy pornise, cu hoardele sale spre nord. Având intenţia să se încoj-poreze regele tuturor timpurilor africane.

Vogelsang ar mai fi vrut să capele îngăduinţa de a săpa mine, dar căpetenia refuzăsă stea de vorbă în această privinţă.

— Dacă Mister Palgrave şi T.ewis nu şi-ar fi băgat coada pe aici, am fi avut succes, făcu Vogelsang cu amărăciune.

— Cum? se miră Ilollenennip. I.învis şi a vârî! şi aici coada?

— Fireşte. L-a servit drept tălmiu în lui Palgrave. Ha* malicrcro mi-a spus-o chiar că Mr. Hewis a irimk i. – t Cii ilo-vv o scrisoare, semnată de Şef, prin care acesta cerea ocrotirea englezilor.

— Scrisoarea era falsă?

— Nu ştiu. E foarte posibil cu misionarul F-dm.

C-are e bun prieten cu Mister Palgrave şi se bucură da mare m* fluenă pe aici. Săd fi convins pe şef.

— Un german să fi făcut asta? întrebă Prier”. Und.

— Da. Dar acestea e căsătorii» en! P

lui e ca şeful să nu şo mână sub ocrotire ei igle/a... De ros—. Vom îngriji noi.

— Adevărat, Dacă n om puica face anim ilr. – id.

facem sigur datu viitoare. Mu trebuie, **uimi. – , i** pierdem vremea.

— Sunt sigur că în curând vom primi spijin din patrie, făcu Vogelsaug cu convingere.

Kamuheicro le dădu germanilor o scrisoare prin care aceştiu aveau dreptul să facă negustorie pe păinâiiirile Iul. Acesta fu singurul lucru izbutii de Vogelsaug.

În ziua următoare, cei doi germani călăr că spre Oljiiibinque, unde se afla Mooi cu vitele şi căruţele.

Băştinaşul ridicase iabăra în apropierea staţiunei inism* noi. Mooi fu foarte uimit auzind în ce condiţii prietenoase decursese vizi à la Kamaberero.

Seara o petrecură germanii în societatea misionarului Brudiner şi a câtorva negustori olandezi.

Când cei doi germani se înapoinră în lagăr, veniră în goană doi kotentoţi din serviciul lor, care i iucuno-şiiinţară că pe celălalt mal al fluviului, un leu a ucis o girafă. Peteilloltenkamp îşi luă puşca.

Băştinaşii aveau făclii. Când ajunseră la locul cu pricina, se întunecase. Leul, văzând făcliile ce se apropiau, se retrăsese, mârâind. Câţiva băştinaşi tăiară bucă şi de carne din girafă şi Peter se luă pe urmele leului. MTu făcu bine câţiva paşi că fiara şi ţâşni dintr-un desiş. Un băştinaş, care încercă să-l i înfigă suliţa între umeri, fu azvârlit ca o cârpă la pământ, alegândti-se cu un braţ rupt. Cu un singur glonte, însă, Peter lloltcukamp ucise fiara, lu’ ziua următoare, ITcinrich Vogelsang şi Peteihollenkamp se Jiolârhă să se urce pe podişul Erongo. Drumul era foarte anevoios şi căldura insuportabilă. Deab-a seara ajunseră sus. Când coborâră în vale. A doua zi dimineaţă, nimeriră în satul unei căpetenii. Colibele erau împrejmuite cu copaci frumoşi.

Indigenii îi primiră neîncrezători. Se temeau desigur ca siră nii să nu le fure vitele. Ifcânrich Vogelsang le dărui doruri multe şi căpătă de la şef o mare întindere de pământ de-a lungiil fluviului Tfobis.

A doua zi seara, cei doi germani se aflau iar în lagărul lor.

Când caravana ajunse în satul Topnaarilor. Liotentoţâî atraseră atenţia albilor asupra acestor indigeni, al căror trib era socotii foarte sălbatic, alcăluii numai din lmfi jefuitori.

Topnanrii emu înarmaţi cu puşti ved «i Se temeau” sigur de vreun a lac. Altfel n-ar fi arătat ală> de hotărâţi. Noii veniţi nici pierdură pe indigeni din ochi. Orice greşeală putea fi plă ilă cu viaţa.

Oainon i deveniră ceva mai curroecadr uninj! atunci când Yogelsang începu să despaclideze dar… le Pii Lluibib, i apelenia. Porunci să se iicliică ouspe:ilor i: ipic şi pu (mă vieme ciupii aceia. Yogelsang isimli să ca D-ta aces a un eonii). ci prin care germanii căpabi. U lor (iiiu i, Aeolu pană la golful AValfisch.

1 >1 – 111111: 1 spic Wilfiscli îl răciră cu-ilim:. – u râului Kuis: p. R.i cele din urmă ajunseră şi în şalul S.j. I-ppinaiin. Un sat Toarte sărăcăcios. Numai capro găsirii **pe acolo.**

Peste puân. Inniniea coliilnr călăivplo, Opării întinsul pel-ele. În pori se afla brickul <r l i”\: „M.mi: „În urma [ielele, hi pori se afla brickul – TilK =. Sosii aici în urma porii neci lui Yogelsang. Pete, – şi Yogelsang încurcară oameni. Şi material pe brick, a cărui <lrsi, ia-i urma să fie Agra Pequomi.

Ileinricli şi Peler se aflau pe punic, privind în zări.

— Dacă nu mă înşel. În golful nostru ancorează acum o frugală, făcu decalată Yogeuniig vesel. Şi parcă ar mai fi una îndărătul insulelor.

Petei – I loltenkamp se uită cu binoclul.

— Da. Corvetele. KTisttbc-lha* şi «Leipzig. Patria noastră germană nu ne-a uitat!

De pe Ilegale răsunară uralo prelungite şi un niter se apropie de Cl rilly.».

Pe bord se urcă căpitanul Harbing. Comandantul «Lei[izig ului. Compatrioţii se salutară cu căldură.

— Vă aduc salutari şi veşti bune din Germania, d-le Vogelsnng. Am ordin să împlânt stindardul

german în A

Vosloa asta umplu de bucurie toată lumea. Insfar. Şit, cloriujrle lor erau realizate. Armii nu mai erau singuri în ara aceasta străină, devreme ce drapelul drag al patriei îndepărtate, flutura deasupra lor. Xu luptaseră degeaba. Niciun englez nu va mai îndrăzni – şi le conteste proprieaica Varele lâeic-li german îl ocroioa acum.

A doua zi în zori se văzu mare însufleţire pe punţile fregatelor. Oferi în mare iânută, cadei şi marinari. Apoi, cu muzica în frunte, loat. N lumea depdă în faţa faclorereriei.

Tobei „sunară, armele prezenijră pentru oilor şi drapediil german începu să fâlfâie în aerul dimmejii!

I hale lungi spintecară aerul, muzica inlona imnul uni-onal german şi > lovâlurî de Iun să la iară mârnirele e niori ale patriei.

Cu ºC. – lui scaldaji în lacrimi. Petei cili [ic drapel următoarele suvinte:

105

TERITORIUL LUDFRITZ – 7 AUGUST 1884.

Vulturul german îşi întinsese aripile asiinr. I Africii.

Când Petrr se îndepărtă. Îndreptundu-se spre Betliania gândurile lui erau demult acolo.

11 aştepta o loin Momin. Frumoasă. În curând o va putea strânge în l» r «e. Apoi va porni la muncă, va cuceri viaţa.

ViaJ.il şi dragosteul

— SFÂRŞIT

ar *
GPOTRALA PRESEI
«Ia fit Aoitală oejD1 – A
rfilficâu de difusare Tu Capitala
OWW *şi* **pro rinei e**
MCURGSR S4**T. BREZOUHU Ho.** 8
— TELErON 4**J**9**JM**
Bjaa **dital CEC** 481
Îi 19 Octombrie 1*42. Iv Institutul de Arte Gmjic
„EMINESCU” S.A.
Sir. Ing Anghel Saligt). – BUCUREŞTI
Romannt „RĂSCOALA BURILOR” s-a tipărit pe baza, Bunului de Imprimat” al Cenzurii Militare a Presei la data de 31 August 1942

Colecţia cititorului publică în volume elegante de peste 200 pagini, romane de o ridicată valoare literară, care se pot pune în mână oricărui, prin cuprinsul lor.
Au apărut;
SPIOANA DIN ODESSA
de JEAN «PAGRAIVES
ÎNGERUL ÎNTUNERICULUI
1. De ŞTEFAN GHERASE
SCOICA DE BRONZ
de JOSEPH LOUIS VANCE
NOUL CAIN
de J. VERNE

5! GENIUL RÂULUI

de J.M. WALSH

PAPAGALUL CHINEZESC

de DAVID HUME

Va apărea:

OMUL DIN RIO

de AXEL RUDOLPT

Institutul de Arte Grafice „Eminescu” 8. A. Fetr. Ing. Anghel Saligny 2 – Bucureşti